DIANE CRAWFORD
Insula de safir
ALCRIS
M-94
Capitolul 1

Micul hidroavion se înclină, năpustindu-se sub bancul de nori pufoşi, şi Susan McRay îşi ţinu respiraţia. Dedesubt, arătând ca un giuvaier pe albastrul Pacificului, insula strălucea în lumina soarelui de dimineaţă.

Nuanţele de catifea verzuie făceau loc liniei întrerupte a malului cu plaje albe, golfuri izolate şi stânci înşelătoare, unde apa turcoaz exploda în valuri înspumate.

Susan se pregăti sufleteşte pentru aterizare, simţindu-se euforic la gândul de a petrece următoarele trei săptămâni în paradisul acela tropical, unde se va putea relaxa şi desfăşura, va sta la soare şi va picta şi, spera, va uita că Paul Shelley existase vreodată. Pe lângă faptul că era cea mai bună gazdă din lume, Essie Knight, care stătea lângă ea, era o prietenă dragă şi Susan îi va fi pe veci recunoscătoare pentru invitaţia ei.

— Nu te-aş fi invitat dacă nu mi-aş fi permis să te iau ca oaspete, îi explicase Essie acum câteva săptămâni. Trăiesc mai mult decât confortabil şi mă priveşte cum îmi cheltuiesc banii. Dacă te face să te simţi mai bine, poţi s-o iei ca pe o slujbă de trei săptămâni, cu toate cheltuielile asigurate. Consider-o o misiune caritabilă. Trebuie s-o conving pe încăpăţânata aceea de cumnată a mea să renunţe la insulă şi să se mute în State. Soţul ei a murit cu ani în urmă şi, în afară de fiul ei, Kaleb, care face naveta între insulă şi State, stă singură, cu doar câţiva servitori. Dar refuză să renunţe la insulă. O să am nevoie de tot ajutorul posibil ca s-o conving să se mute în San Francisco. Essie ridicase o sprânceană şi strânsese din buze. Pe lângă o schimbare de peisaj, ai nevoie de un loc în care să te pierzi, draga mea. Desigur, nu va fi permanent, dar cred că trei săptămâni sunt suficiente să vindece câteva răni, hm?

Susan nu credea că rănile i se vor vindeca vreodată,

dar excursia ar putea să le facă suportabile. Poate că aici, va putea să uite noaptea în care-şi găsise logodnicul distrându-se în apartamentul lui cu o blondă frumoasă, pe jumătate dezbrăcată.

Îl iubise fără reţineri pe Paul, dăduse tot ce avea de dăruit. Dar el o minţise, o înşelase şi cu o lovitură devastatoare, îi distrusese întreg universul.

Gândurile Susanei fură întrerupte când hidroavionul ateriză uşor pe apa cristalină şi opri într-unul din golfurile retrase pe care le observase din aer. Un pod rahitic se întindea dinspre ţărm şi pe el, la fel de strălucitoare ca dimineaţa şi la fel de colorată ca un buchet tropical, Helen, cumnata lui Essie, aştepta, făcându-le cu mâna. Un samoan înalt stătea lângă ea.

Susan şi Essie coborâră din avion într-o avalanşă de salutări şi Susan se trezi acaparată în braţele exuberante ale Hélènei Knight. Femeia era înaltă, aproape un metru optzeci, şi Susan fu nevoită să-şi ridice capul ca să-i vadă ochii vii, verzi ca marea, şi părul arămiu, uşor încărunţit. Zâmbetul Hélènei era contagios.

— Ei bine, Essie Mae, nu glumeai când ai spus că prietena ta e frumoasă, zâmbi ea, atingând uşor obrazul Susanei. Oh, dar nu mi-ai spus că are ochii de culoarea orhideelor Cattleya! Ce minunat se potrivesc cu părul ei de culoarea alunei!

— Are ochii de culoarea panseluţelor violet, o contrazise Essie cu o privire încruntată. Panseluţele cresc în Statele Unite… acolo unde ar trebui să locuieşti tu, dragă Helen.

— Essie, ştii că nu vreau să intru în asta, anunţă Helen iritată. În plus, suntem în Samoa Americană, un teritoriu încorporat în Statele Unite, şi asta e destul de aproape, pentru mine.

— Dar nu destul de aproape pentru mine, insistă Essie, încruntându-se încă la cumnata ei. Hmm, te-ai îngrăşat, dragă Helen.

— Talofa, spuse samoanul de lângă ele, luând mâna Susanei şi înclinându-se. Iartă-le. Se ceartă când sunt

împreună şi plâng când sunt despărţite.

— „Talofa” înseamnă „bun venit”, în samoană, explică Helen. El e Sam Kahanakee, mâna dreaptă şi prietenul meu. Sam, domnişoara aceasta drăguţă e Susan McRay, o prietenă de-a domnişoarei Essie.

— Susan închiriază unul din apartamentele de la etaj din blocul meu mare şi frumos din San Francisco, fu rândul lui Essie să intervină. Şi apartamentele sunt mari şi frumoase. Al meu are două dormitoare. Destul loc ca să priponeşti doi cai bătrâni de război. Mă auzi, Helen dragă?

— Te aud, Essie Mae, dar nu te ascult. Insula de Safir are destul loc pentru „priponitul” a doi cai bătrâni de război, cum te-ai exprimat atât de caustic.

Sam îşi ridică exasperat ochii negri spre cer, deşi un zâmbet maliţios îi juca pe buzele pline. Era evident că era obişnuit cu încăierările celor două femei şi le găsea amuzante.

Ignorând pentru moment zeflemeaua gazdei ei şi abia încăpându-şi în piele de bucurie că era acolo, Susan inspiră mirosul insulei, aerul sărat amestecat cu mireasma dulce a florilor. Dintr-odată, îl auzi pe Sam:

— Domnişoară Helen, domnul Kaleb va aştepta.

— Într-adevăr. Helen încuviinţă din cap, suspinând, părând în defensivă. Văzând sprâncenele ridicate ale lui Essie, adăugă: a venit săptămâna trecută. M-a surprins, nu mă aşteptam să-l văd decât abia la Crăciun. Dumnezeu ştie de ce e aici. Spune că se documentează pentru noua carte, dar îl ştii pe Kaleb.

— Da, îl ştiu pe Kaleb, spuse Essie, puţin nostalgic. E copia la indigo a tatălui şi unchiului lui, dragă Helen. Azi vine, mâine pleacă. Cred că bărbaţii Knight au dorul de ducă în sânge. E foarte firesc să urmeze şi Kaleb acelaşi exemplu, nu?

Comentariile lor tulburară gândurile Susanei şi dintr-odată avea o mulţime de întrebări pe care şovăia să le pună. Kaleb era fiul Hélènei Knight, aşa că de ce nu făcuse parte din comitetul de primire? Essie era mătuşa lui, până la urmă. Şi de ce păruseră atât de urgente cuvintele lui

Sam? De ce păruse Helen să-şi ceară scuze? Imaginea creată era a unui om care se credea rege şi care-şi aştepta nerăbdător curtenii. Susan hotărî că nu-l plăcea pe Kaleb Knight, fără să aibă plăcerea – sau neplăcerea – de a-l cunoaşte.

Câteva minute mai târziu, casa apăru la orizont şi Susan îşi ţinu răsuflarea. Se afla la adăpostul copacilor, răcoroasă şi ademenitoare. Veranda era încărcată cu viţă-de-vie cu flori violet, galbene şi albe.

— E superbă! exclamă Susan. Soţul tău a construit-o?

— Kade a construit casa originală, scutură din cap Helen, dar, oh, aceea era un nimic pe lângă cea de acum. Capodopera asta a fost ideea fiului meu. A fost nevoie de o vară şi câteva săptămâni s-o construim şi când în sfârşit a fost terminată, a fost satisfăcut că va veni în întâmpinarea nevoilor noastre. Deşi, între noi două fie vorba, n-a fost niciodată menită decât pentru nevoile lui. E prea mare pentru gustul meu. De un lucru s-a asigurat Kaleb, şi acela e confortul. Casa e bine dotată. O dată pe săptămână, ni se aduc, cu avionul, provizii din Samoa, iar sătenii ne asigură laptele şi carnea de pui. Fructele cad direct din pomi, şi jos, lângă baltă, o mică grădină de zarzavaturi dă roade tot anul, graţie lui Sam şi expertizei lui.

— Grădina e atât de înfloritoare şi datorită îngrijirii pasionate a Laeliei, domnişoară Helen, interveni cu modestie Sam.

— Laelia este micuţa mea menajeră şi însoţitoare, spuse Helen, încuviinţând din cap. Sam şi Laelia sunt din sat, deşi stau aici în timpul săptămânii. Sunt sigură că o să-ţi facă plăcere să vizitezi un sat samoan adevărat, Susan.

— Niciodată n-am prins rostul locuinţelor şi obiceiurilor lor ciudate, spuse Essie, scuturând din capul cărunt. Oamenii sunt adorabili, dar îmi place ca ferestrele mele să fie din sticlă, uşa mea să aibă încuietoare şi podelele mele să fie făcute din lemn, în loc de corali zdrobiţi. Sam ştie ce părere am, nu-i aşa?

Sam nu părea ofensat; dădu din cap şi spuse:

— Mulţi oameni au dificultăţi în a accepta stilul nostru de viaţă, dar totuşi, sunt unii care vin şi vor să rămână.

Susan îşi dădea seama că nu va fi o sarcină uşoară s-o convingă pe Helen să se întoarcă în State. Insula aceasta magnifică era căminul ei, şi o iubea cu adevărat. Destul de ciudat, Susan înţelegea. Avea deja sentimentul că putea deveni cu uşurinţă una din cei „care vin şi vor să rămână”, cum spusese Sam. Spera sincer să se identifice cu insula.

O tânără ieşi pe verandă.

— Îmi pare bine să te văd, Laelia, o salută Essie, îmbrăţişând-o. Oh, dar eşti pe zi ce trece mai frumoasă! Aş vrea s-o cunoşti pe Susan McRay, prietena, vecina şi tovarăşa mea de drum.

— Talofa, domnişoară Susan, zâmbi Laelia, plecându-şi sfioasă capul. Frumoşii ei ochi migdalaţi erau prietenoşi şi curioşi. Purta un sarong bleu – un „puletasi”. I se potrivea perfect, arătându-i toate curbele siluetei subţiri.

— Sper să port şi eu puletasi cât voi sta aici, spuse Susan, dar nu cred să-mi stea atât de bine ca ţie.

— Ei bine, cred că voi două o să vă înţelegeţi de minune, chicoti Helen, conducând alaiul în casă. Apoi o întrebă pe Laelia: unde e Kaleb?

— Chiar aici, mamă.

Susan se întoarse în clipa în care Kaleb Knight intră în camera de zi. Primul gând – după ce-i stătuse inima în piept şi reuşise să-şi tragă sufletul – fu acela că trebuie să fie o greşeală. Uriaşul acesta, ale cărui păr roşcat şi barbă îi încadrau faţa ca un tufiş, şi ai cărui ochi verzi o străpungeau, pironind-o pe loc, nu putea fi Kaleb Knight! Purta o pereche uzată de blugi şi un tricou gri, fără mâneci; dacă l-ar fi întâlnit la un colţ de stradă, în San Francisco, l-ar fi luat drept un pescar coborât direct de la bord, sau un vagabond mai norocos. În orice caz, nu i-ar fi dat nici măcar bineţe. Mai rău, era într-o asemenea discordanţă cu insula acesta frumoasă, încât Susan se simţea ofensată, literalmente asaltată.

Avea un aer de autoritate şi deşi Susan simţea dintr-

odată un imbold incontrolabil de a fugi cât mai departe de el, îl alungă, considerându-l ceva ridicol. Până la urmă, era Kaleb Knight, şi aceasta era insula lui.

— El e fiul meu, Kaleb, spuse Helen, făcând repede prezentările, părând să sesizeze disconfortul Susanei. Kaleb dragă, ea e prietena mătuşii Essie, Susan McRay. Se opri, muşcându-şi buza într-o frustrare evidentă.

Kaleb dădu scurt din cap spre Susan, în vreme ce ochii lui verzi şi insolenţi o studiară de la păr şi până la unghiile de la picioare date cu ojă, care se zăreau din sandale.

La rândul ei, Susan îl studie şi ea. Avea un nas drept şi puternic, ochi de un verde deconcertant şi, deşi trebuia să admită că trupul bronzat şi musculos era rezumatul virilităţii, era clar genul arogant şi barbar. Îi displăcea chiar mai mult decât când şi-l imaginase ca rege.

Îşi ridică privirea să-l găsească zgâindu-se la ea. Luă la cunoştinţă evaluarea ei, ridicând o sprânceană. Susan se înroşi şi-i răspunse înclinând politicos din cap. Abia acum observă că Essie strângea dezaprobator din buze.

— Ai fi putut măcar să te bărbiereşti şi să-ţi pui nişte haine decente, bodogăni ea.

— Dacă m-aş bărbieri, mi-aş speria animalele, răspunse Kaleb, zâmbind strâmb în direcţia mătuşii lui.

Două gropiţe îi crestaseră obrajii şi Susan se simţi atrasă de ele – şi de dinţii lui egali şi incredibil de albi în comparaţie cu faţa osoasă şi bronzată. Îşi îndepărtă repede privirea, amintindu-şi că defectele lui cântăreau mai mult decât cele ce se puteau numi calităţi.

— Mie mi se pare că animalele tale s-ar speria dacă te-ar vedea acum, tinere, bombăni Essie, scuturând consternată din cap. Am zis: pe zi ce trece, semeni tot mai mult cu tatăl şi cu unchiul tău Carl! Bărbaţii din familia Knight au fost întotdeauna din cale-afară de încăpăţânaţi. Presupun că nu eşti mai breaz. Întotdeauna am invidiat-o pe mama ta pentru că are un fiu care să-i urmeze, dar pot s-o şi compătimesc, pentru traumele pe care le suferă din cauza asta.

Auzind de animalele lui, Susan simţi un fior pe şira spinării, imaginându-şi-l pe Regele Kaleb şi arena lui plină de crocodili. Gândul nu avea niciun rost şi era prostesc, aşa că-l alungă. Avea prea multe privelişti încântătoare asupra cărora să-şi concentreze atenţia, ca să-şi permită vreo urmă de spaimă.

De exemplu, camera în care se găseau era cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată. Razele soarelui, ce pătrundeau înăuntru pe ferestrele deschise pentru briza de dimineaţă, străluceau şi dansau pe podeaua lustruită. Un ventilator de tavan fremăta peste canapeaua lungă, albă, şi peste scaunele asortate, iar lame din trestie de zahăr tronau pe mesele sculptate de mână. Perne de toate mărimile şi formele erau aruncate la întâmplare. Vaze şi coşuleţe pline cu flori dădeau camerei aspectul unei sere. Miresmele de gardenii, hibiscus şi ghimbir alb o transportară pe Susan într-o vale a viselor. Ce minunat ar fi să trăiască în luxul ăsta, în mijlocul paradisului!

— Ei bine, văd că apreciezi frumosul, râse Helen, observând expresia încântată a Susanei. O să-ţi placă şi restul casei, dar mai întâi poate ai vrea să te înviorezi, după drum. Laelia o să te conducă la casa de oaspeţi. Essie stă întotdeauna cu mine când vine în vizită, aşa că să nu intri în panică dacă te vom duce în altă lume şi te vei simţi singură. Vei avea un telefon cu legătură directă la reşedinţa principală. O altă inovaţie de-a lui Kaleb.

— Te rog să nu crezi că te izgonim din centrul de interes, scumpo. E doar o chestiune de necesitate. Cu toate că e o casă mare, duce lipsă de dormitoare şi pentru că eşti tânără şi ai spirit de aventură, ne-am gândit că n-o să te deranjeze coliba… poate chiar o să-ţi placă acolo.

Kaleb era în celălalt capăt al camerei, vorbea cu Laelia, şi Helen îşi coborî vocea:

— De fapt, Kaleb a proiectat coliba pentru uzul lui personal şi de obicei stă acolo când vine acasă, dar de când. ei bine, nu contează. Laelia o să te conducă şi ne întâlnim într-o oră în grădina din sud.

Susan o urmă pe Laelia, recunoscătoare pentru

ocazia de a evada. Îi surâdea ideea unei băi liniştitoare şi câtorva momente de singurătate, dar mai mult decât atât, avea nevoie de timp să-şi pună ordine în vârtejul de gânduri.

„Nu intra în panică dacă te vei trezi într-o altă lume”. Ce naiba vrusese să spună Helen cu remarca asta? Şi ce începuse să-i spună despre fiul ei? De ce nu stătea el în colibă? Nu că Susan ar fi obiectat că va sta separat de reşedinţa principală. Dimpotrivă, mai degrabă îi plăcea ideea, dar nu putea să nu suspecteze un mister.

Laelia o conduse pe o pajişte luxuriantă, străjuită de palmieri înalţi, spre o cărare care intra în jungla densă de vegetaţie şi răsunând de ciripitul păsărilor. Ferigi verzi ca jadul şi anthurium roşii creşteau de-o parte şi de alta a cărării şi tufe uriaşe de orhidee îţi tăiau respiraţia într-o confuzie splendidă. Cu fiecare cotitură a drumului, emoţiile Susanei ajungeau la o nouă culme. Nici măcar în cele mai frumoase vise nu-şi imaginase o frumuseţe atât de desăvârşită.

Când ajunseră la luminiş şi Susan gemu de încântare, Laelia râse.

— E un loc minunat, spuse ea. Una din numeroasele splendori ale insulei noastre.

Nu existau cuvinte să descrie aşezământul spectaculos care i se deschise din senin în faţa ochilor. Susan rămase uluită, abia putând să mai respire, de teamă că o mişcare uşoară în orice direcţie ar putea să spulbere magia momentului.

— Nu se poate să fie asta coliba! şopti ea.

— Cred că e ceea ce se numeşte „casă în copac”, încuviinţă Laelia din cap, râzând.

Casa din copac se găsea lângă o lagună pitorească, cuibărită între crengile protectoare ale unui bananier întortocheat.

— Oh, e minunat! exclamă Susan. Există vreo scară sau vreo cale de acces?

— Treptele sunt pe cealaltă parte a copacului, răspunse Laelia, grăbindu-se să ţină pasul cu Susan, care

găsi cu uşurinţă scările. Fuseseră cioplite în secţiunea cea mai înclinată a trunchiului. Cu ajutorul unor ţăruşi din lemn care serveau drept mânere, se căţără fără niciun efort.

Ochii Laeliei străluceau când i se alătură Susanei în hol.

— Îţi place noua ta casă? întrebă nerăbdătoare.

— Dacă îmi place? Oh, Laelia, o ador! Nu-mi dau seama cum de a renunţat domnul Knight la ea pentru confortul de la reşedinţă.

Laelia îşi plecă privirea, în timp ce un zâmbet îi juca pe buzele frumoase.

— Poate că şi tu vei vrea să stai la reşedinţă după ce vei fi petrecut o noapte singură. Cei care nu sunt obişnuiţi cu zgomotele de pe insulă se sperie câteodată.

— Nu mi-ar putea fi niciodată frică într-un loc atât de frumos, răspunse visătoare Susan, desfătându-şi privirea cu noile împrejurimi.

Sufrageria era răcoroasă şi curată. Ca să accentueze aerul de prospeţime, era decorată cu lemne lăcuite şi cu desene tropicale în nuanţe de bleumarin. Rogojini ţesute împodobeau podeaua, iar obloanele de la ferestrele fără geamuri erau trase ca să intre briza de dimineaţă. Artefacte tipic samoane completau peisajul liniştit şi simplu.

Aparent mulţumită de reacţia Susanei, Laelia o conduse spre dormitor şi baie, stând deoparte când Susan se învârti entuziasmată. Totul, de la patul uriaş, elaborat sculptat, cu aşternuturile bleumarin catifelate, şi până la baia cu faianţă şi gresie, îi tăie respiraţia şi-i smulse laude.

— Patul a fost sculptat manual de către unchiul meu, Mutu, îi explică Laelia. E un bun meşteşugar: o parte din obiectele făcute de el sunt trimise cu vaporul la Pago Pago.

— Unchiul tău face lucruri frumoase, spuse Susan, trecându-şi mâna peste desenul sculptat. Artefactele – rogojinile, statuetele, bolurile şi coşurile – sunt tot din satul tău?

— Da. Unchiul meu a cioplit şi masa din bucătărie. Se

întrerupse, râzând de figura perplexă a Susanei. În spatele uşii din dreapta ta se află o verandă. Duce la bucătărie.

Acolo, Susan găsi nu numai fabuloasele scaune şi masa din lemn, ci şi un dulap bine dotat şi un mic frigider. Ieşind pe verandă, suspină mulţumită. Dedesubt, ca un cântec şoptit, laguna clipocea somnoroasă pe nisipul rozaliu.

Gândurile îi zburară la omul care făcuse toate astea posibile, omul care-i displăcuse din prima clipă când păşise pe ponton. Şi-l imaginase pe Kaleb Knight rege peste cei pe care-i considera proşti, nu genul de om care şi-ar construi castelul într-un copac, cu atâta consideraţie. Oare se înşelase când îl judecase mai devreme?

— Magia insulei se vede în ochii tăi, domnişoară Susan, şopti Laelia. Sunt multe lucruri frumoase pe insula noastră, şi le vei vedea pe toate la timpul lor, dar acum, trebuie să te pregăteşti. Domnişoara Helen şi domnişoara Essie te aşteaptă în grădina de sud.

— Şi domnul Knight. O să fie şi el acolo? întrebă Susan, precaută.

Ochii căprui ai Laeliei avură o licărire amuzată când îi răspunse:

— Domnul Kaleb va fi acolo. Să desfac bagajele?

Se părea că Laelia nu-i va da nicio informaţie despre Kaleb Knight fără s-o tragă de limbă, iar Susan nu voia să pară prea interesată sau curioasă. Spera că timpul şi răbdarea îi vor da răspunsurile la întrebările care o nedumereau.

— Da, desfă-le, te rog, Laelia, şi poate ţi-ar plăcea să-mi alegi ceva de îmbrăcat.

— Ar fi distractiv să aleg între hainele tale americane, dar nu e nevoie, domnişoară Susan. Cred că vei vrea să porţi un puletasi. Când a aflat că vei veni, domnişoara Helen a pus să ţi se facă vreo câteva. O să le găseşti în dulap.

Susan era încântată, chiar dacă nu tocmai surprinsă. Nimic n-o mai putea mira pe insula aceea verde şi magică.

În mai puţin de o oră, Susan şi Laelia se îndreptară

spre reşedinţă. Când ajunseră la pajiştea de catifea, Laelia se depărtă de reşedinţă, urmând o cărare printr-o pădurice de portocali.

— Portocale? întrebă Susan, minunându-se de fructele foarte colorate care atârnau ca nişte ornamente într-un pom de Crăciun. Aroma lor pătrunzătoare umplea aerul. Portocalele te duc cu gândul la California sau Florida, dar cu siguranţă, nu la o insulă din sudul Pacificului.

— Domnul Kade a plantat mulţi pomi când el şi domnişoara Helen au venit prima oară pe insulă, spuse Laelia. Portocali, lămâi, peri şi meri. Spunea mereu că erau amintirile lui de acasă. Se opri, zâmbindu-i poznaş Susanei. Arăţi foarte bine, domnişoară Susan. Ţi se potriveşte culoarea asta.

Complimentul era neaşteptat şi Susan roşi de plăcere.

— Mulţumesc, spuse ea, mişcată de consideraţia fetei. Cu siguranţă, mă simt diferit.

De fapt, se simţea frumoasă. Baia fusese relaxantă, dar adevărata încântare fusese când îşi pusese roba moale şi puletasiul alb. Se transformase instantaneu într-o zeiţă insulară. Ca să-şi completeze imaginea, purta sandale, căci nu se încumetase să meargă desculţă, şi-şi pusese în păr o gardenie crem.

Ajunseră în capătul pădurii şi intrară pe o pajişte mai mică, izolată, amenajată ca o grădină japoneză, cu eleşteu, pagodă, pod de lemn şi chioşc cu deschidere la ocean. Helen şi Essie stăteau în chioşc şi când le văzură apărând dintre pomi, le făcură cu mâna.

— Ah, aici eraţi! strigă Helen. Oh, Essie Mae, uită-te la Susan. Nu-i aşa că arată minunat?

— E frumoasă, încuviinţă Essie, dând din părul cărunt. Trebuie să spun că Susan arată fără îndoială mai bine decât tine în thingamabobii ăia lungi!

— Curând vom avea biscuiţi şi fructe proaspete la ceai, spuse Helen, ignorând-o pe Essie, dar cred că vom aştepta până vine şi Kaleb. Poate aşa reuşesc să-l fac să

mănânce. Ia loc, draga mea, şi spune-mi cum ţi-a plăcut coliba.

Înainte ca Susan să-i răspundă, apăru Kaleb, arătând mai ameninţător decât îşi amintea.

— Nu e o colibă, mamă, e o casă în copac, spuse el tăios.

— Oh, vino, Kaleb, fornăi Helen. „Casa din copac" sună atât de copilăros.

— Dar este o casă într-un copac, răspunse el scurt. Susan se simţi din nou tulburată.

Essie scutură din cap.

— Ai avut timp berechet să-ţi schimbi hainele şi să te bărbiereşti, dragă nepoate. Cu fiecare an, devii din ce în ce mai încăpăţânat. La treizeci şi trei de ani, ai putea foarte bine să ai optsprezece. Susan are doar douăzeci şi cinci şi pun pariu că ar putea să te înveţe câte ceva!

— Sunt sigur că ar putea, mormăi Kaleb şi aruncă o privire nepăsătoare în direcţia Susanei. Dar cert e că dacă mă bărbieresc, animalele mele vor crede că sunt un străin.

Îşi tachina mătuşa, iar ea bătu din picior şi strânse din buze.

— Ei bine, atunci, cheamă-ţi animalele, să vadă şi Susan de ce faci atâta caz, hm?

Când auzi de animalele lui, Susanei îi reveni în minte arena de crocodili, deşi în momentul acesta, chiar şi ei i se păreau mai degrabă blâzi pentru Kaleb. Neştiind la ce să se aştepte, îşi ţinu răsuflarea, în vreme ce Kaleb fluieră vioi. Imediat, trei păsări superbe coborâră deasupra lor, aterizând pe braţul lui întins. Susan răsuflă uşurată.

— Fă cunoştinţă cu Tasi, Pala şi Moaña, anunţă Kaleb, cu gropiţe în obraji.

Păsările catifelate, de un verde pastelat, îşi etalau fericite penele şi scuturau din cap. Îşi ridicară cu cea mai mare mândrie crestele şi începură să ciripească. Uitând de cel care le ţinea, Susan exclamă încântată:

— Cum poţi să le deosebeşti? Arată ca nişte triplete.

Cu ochi aprinşi de mândrie, Helen răspunse în locul fiului ei:

— Kaleb are un talent cu păsările de pe insula noastră, Susan. Chiar şi când era mic, reuşea să le îmblânzească şi-l urmau peste tot. Destul de surprinzător, întotdeauna a ştiut să le deosebească. Şi acum poate. Când e în State, să se ocupe de afaceri, le e dor de el.

— Frumuseţile acestea sunt papagali turcoaz cu coadă lungă, interveni Kaleb. Sunt numai una din cele peste cincizeci de specii de prieteni cu pene de pe insula noastră. Cuibul turcoazilor e pe stâncile din nordul insulei. O privea pe Susan cu ochi ascunşi, indescifrabili.

Simţindu-se puţin agitată, Susan întrebă dacă poate să ţină unul. Kaleb se ridică şi o rugă să facă la fel. Cu blândeţe, transferă una din păsări pe mâna ei.

— O ţii pe Tasi. Dacă observi, are un cerculeţ albastru exact lângă cioc.

— Oh, frumuseţe mică, murmură Susan, mângâind-o pe creştet cu mâna liberă. Pasărea îşi înfoie penele şi dădu din cap, privind-o cu ochi rotunzi şi curioşi. Tasi, frumoasă Tasi, gânguri Susan. Eşti la fel de frumoasă ca şi insula asta.

— Uitaţi-vă numai cum s-a ataşat pasărea asta de Susan, chicoti Essie. Fii cu băgare de seamă, dragă nepoate. Susan s-ar putea să-ţi fure autoritatea.

Obrajii Susanei se aprinseră când îşi ridică privirea spre bărbatul de lângă ea. Cum putea să pară, după fizic, o pascoste pe insulă şi totuşi s-o reprezinte atât de bine? Dându-şi seama că era o gâsculiţă romantică şi că viziunea paradisului tropical locuit de băştinaşe frumoase, cu străinul chipeş şi bronzat, în costum alb, care era stăpân peste toate, era ruptă din filme, se înroşi şi mai tare.

— Mulţumesc că mi-ai arătat animalele tale, spuse ea, cu o căldură vinovată în glas. Cu adevărat, sunt la fel de frumoase ca şi insula. E un har că le poţi îmblânzi şi ar trebui să fii foarte mândru.

— Sunt; şi mă bucur că-ţi plac, zâmbi el. Poate vrei să vezi unde îşi au cuibul. În timp ce vorbea, un foc verde şi sălbatic îi juca în priviri. Mă tem că e un drum primejdios, din moment ce capătul nordic al insulei e departe de ceea

ce vezi aici, dar dacă eşti genul aventurier.

— Cred că trebuie să fie, îl întrerupse Helen. Altfel, ar ţipa acum la mine pentru că am trimis-o în coliba aceea izolată. Adăugă spre Susan: nu ne-ai spus cum ţi-a plăcut, draga mea. Dacă nu crezi că te vei descurca, nu te teme să ne spui. Poţi oricând să schimbi locul cu Kaleb. Ăsta ar fi trebuit să fie aranjamentul, oricum. Mă tem că fiul meu mai are de învăţat că viaţa înseamnă compromisuri.

Kaleb arăta atât de exasperat de mama lui, încât Susan îşi înăbuşi un chicotit.

— Dimpotrivă, doamnă Knight, casa din copac e un vis. O ador şi sunt nerăbdătoare să-mi petrec următoarele trei săptămâni acolo. Ochii ei blânzi şi violeţi se îndreptară din nou spre chipul colţuros al lui Kaleb. Sinceră să fiu, nu înţeleg de ce preferi reşedinţa, domnule Knight. Înţeleg că eşti scriitor şi aş zice că singurătatea casei din copact i-ar oferi inspiraţie.

Helen îşi drese gâtul, Essie tuşi, iar Laelia, care se tot agita în jurul mesei, scutură din cap înspăimântată. Susanei îi sări inima din piept. Realizând că pentru Kaleb Knight, casa din copac trebuie să reînvie amintiri oribile şi nedorite, îi dădu pasărea şi făcu un pas înapoi.

— Îmi pare foarte rău dacă te-am supărat. Am crezut doar.

— E adevărat, Kaleb e scriitor, interveni repede Helen, aruncându-i fiului ei o privire rugătoare. Scrie romane de aventuri, când nu se ocupă de mina de argint a familiei din Arizona. Cât despre faptul că ar găsi inspiraţie în casa din copac.

Ochii lui Kaleb scânteiau ca două smaralde fierbinţi.

— Dacă trebuie să-i spunem povestea, prefer s-o fac eu însumi. Pocni din degete şi păsările îşi luară zborul spre copaci. Apoi, fără să se mişte, spuse: e adevărat că sunt scriitor, dar mă îndoiesc că m-ar inspira casa din copac. Am fost logodit şi urma să mă căsătoresc. Am construit casa din copac… ei bine, urma să fie căminul nostru. Nu mai e nevoie să spun, logodnicei mele nu i-a plăcut ideea de a se muta pe o insulă retrasă din Pacificul de Sud şi de

a locui într-un copac. Mai târziu, am aflat că-i repugna şi ideea de a ne căsători. Final de poveste. Dar nu e sfârşitul lumii, aşa cum ar vrea mama şi mătuşa să crezi. Am învăţat să trăiesc cu asta. Aş fi preferat să dărâm coliba, în loc s-o las acolo, să-mi amintească permanent că iubirea e cea mai îngrozitoare dilemă a vieţii, dar mama a insistat s-o păstrăm pentru oaspeţi. A avut dreptate, ca de obicei. Mă bucur că-ţi place şi te simţi confortabil. Cel puţin, n-a fost o risipă totală.

Cu un suspin, Susan încercă să înghită nodul din gât; nu ştia de ce o emoţionase atât confesiunea lui, dar o făcuse. O durea sufletul pentru el şi ştia prin ce trebuie să fi trecut, probabil pentru că şi ea tocmai încheiase o relaţie şi pentru că după numai câteva ore pe insulă, se simţea absolut captivată. Putea să-şi imagineze lovitura de a şti că nu va putea niciodată să împartă frumuseţile ei cu femeia pe care o iubea.

— Mă bucur că n-ai dărâmat-o, spuse ea în cele din urmă, regăsindu-şi vocea. E o structură absolut magnifică şi cred că va avea efecte terapeutice pentru mine. Am rupt logodna abia acum câteva săptămâni şi am nevoie de un loc în care să-mi pot pune ordine în gânduri. Mătuşa ta a fost minunată, a făcut posibilă această evadare.

— Mătuşa Essie e o femeie extraordinară, încuviinţă Kaleb, adâncindu-i-se gropiţele. Uităm de trecut şi vedem ce ne rezervă viitorul apropiat?

— Viitorul apropiat ne rezervă ceai de iasomie cu biscuiţi dulci şi fructe proaspete, anunţă Helen uşurată, văzând că Laelia tocmai apărea cu mâncarea. Zâmbi spre Susan. Vei vedea, casa din copac este bine aprovizionată, draga mea, şi deşi eşti liberă să foloseşti tot ce vrei, ne-ar face plăcere să iei masa la reşedinţă. Eşti în vacanţă şi n-ar trebui să fii nevoită să găteşti.

— Dacă astea sunt indiciu la ce ar trebui să mă aştept, aş fi fraieră să refuz oferta voastră, spuse Susan, ronţăind un biscuit. Era dulce şi i se topea în gură, ceaiul fierbinte, iar fructele, oh, delicioase! Căpşunele erau la fel de mari cât lămâile, felii zemoase de ananas şi de

portocală şi bucăţi de pepene roşu. Nu putu să suporte ceremonia de a le alege cu graţie. Era moartă de foame şi mâncă în consecinţă, la fel ca şi Kaleb.

— Mi se umple inima de bucurie când văd tineri mâncând cu poftă, spuse Essie între două înghiţituri de ceai. Am impresia că fiul tău a fost în greva foamei, ca şi Susan. Nimic nu e mai rău pentru digestie decât o poveste de dragoste eşuată. Ei bine, mi se pare că poate îi vom aduce pe calea spre recuperare, ce spui, Helen dragă?

— Sau insula noastră o va face, încuviinţă Helen, cu ochii verzi aprinşi. Susan avea dreptate când a spus că traiul în casa din copac va fi terapeutic. Totul de pe insula noastră pare să-i facă pe oameni să uite de probleme.

— Şi ţie ţi se pare că ne atacă în grup? întrebă Kaleb cu un zâmbet larg.

— Dar e un sentiment plăcut să ştii că-i pasă cuiva.

— Înţeleg că tatăl tău locuieşte în Los Angeles, Susan, îşi drese glasul Helen.

— În momentul de faţă. Lucrează în construcţii şi se mută des. Când trăia mama, lucrurile erau puţin mai stabile.

— Şi erai doar o copilă?

— Da. Essie mi-a ţinut loc de familie sau rude. Mi-a fost toţi membrii familiei într-unul. Chiar mai mult, mi-a fost prietenă.

Lui Essie i se umplură ochii de lacrimi şi se grăbi să le şteargă.

— Şi Susan a fost totul pentru mine, a fost fiica pe care n-am avut-o niciodată. Ei bine, de-ajuns cu asta! Cred că e timpul ca Susan să viziteze puţin insula. Ce părere ai, Helen? Poate am putea să-l chemăm pe Sam.

— Sam lucrează în grădină, interveni Kaleb, ridicându-se. Dacă Susan vrea să vadă insula, sunt bucuros să facem împreună o tură. Îi întinse mâna şi o ajută să se ridice. Deşi nu cred că ar trebui să facem azi totul. Insula e mai mare decât pare. Părerea mea e să acoperim azi zona din apropiere şi mâine, după ce luăm micul dejun devreme şi ne îmbrăcăm pentru călătorie, putem să continuăm turul

călare.

— Călare? gemu Susan, uluită.

— E singurul mijloc satisfăcător de transport pentru distanţe lungi. Îi ţinea încă mâna şi sprâncenele i se curbară deasupra ochilor de jad. Ştii să călăreşti, nu?

Iritată, Susan îşi luă mâna dintr-a lui. Părea să râdă de ea, deşi nu putea să fie sigură; barba îi acoperea mare parte din expresie. Numai ochii îi erau deschişi şi vulnerabili de a fi citiţi şi acum erau prea adăpostiţi de privirea ei.

— Da, domnule Knight, ştiu să călăresc, reuşi ea să spună în cele din urmă. Doar că sunt surprinsă că aveţi cai pe insulă, deşi cred că de acum, n-ar mai trebui să fiu atât de naivă. Surprizele par să se ţină lanţ aici, cad din copaci la fel de uşor ca nucile de cocos…

Capitolul 2

— Vorbeşti de parcă fiecare minut de când ai coborât din hidroavion ţi-a adus câte o surpriză, spuse Kaleb, luând-o de braţ ca s-o sprijine în timp ce se căţărau printr-o harababură de lăstăriş. Ai vrea să dezvolţi?

Mergeau pe o cărare care ducea pe plajă şi Susan se opri să atingă petalele delicate ale unui hibiscus roz.

— În primul rând, nu eram pregătită pentru frumuseţea asta răpitoare. E un paradis care-mi depăşeşe cele mai îndrăzneţe vise. Florile şi nuanţele diferite de verde. În timpul liber, pictez în ulei, ştii? Sunt o artistă muritoare de foame care se întreţine predând artă, aşa că presupun că iau totul ca pe o provocare incitantă. Să amestec exact culorile potrivite şi apoi să încerc să redau totul.

Cum nu primi niciun răspuns, continuă:

— Din zbor, insula seamănă cu o tapiserie de smarald pe o catifea turcoaz şi acum că sunt realmente aici, şi fac parte din ea, e încă şi mai spectaculoasă decât mi-am imaginat. Essie mi-a spus că o să-mi captureze inima şi aşa este.

Se opri, uitându-se pe furiş la profilul lui încruntat. Oare o credea o naivă romantică pentru că înflorea atât

descrierea? Indiferent ce credea, nu dădu niciun semn, rămânând cu privirea în pământ.

— Şi Sam şi Laelia, continuă ea repede, încercând să-şi ascundă stânjeneala. Sunt atât de prietenoşi. Am fost surprinsă că vorbesc atât de fluent engleza. Nu ştiu la ce mă aşteptam. Se întrerupse din nou, muşcându-şi buza. Oare ce avea Kaleb Knight de o enerva atât?

— Oamenii din Samoa sunt printre cei mai prietenoşi de oriunde, spuse Kaleb, ridicând mândru tonul. Şi majoritatea vorbesc engleza. Când părinţii mei au venit pe insulă, acum treizeci şi patru de ani, au găsit o cultură cu totul deosebită de celelalte. Deşi hotărâţi să-şi prezerve farmecul şi demnitatea, oamenii erau nerăbdători să înveţe stilul de viaţă şi limba lumii din vest. Majoritatea vorbeau o engleză stricată şi de când a început să emită televiziunea educaţională în Pago Pago şi s-a înfiinţat colegiul comunal în Tutuila, engleza a devenit limba lor universală. N-au uitat limba maternă, nici n-au distrus frumoasa şi trainica lor cultură. Se opri, gânditor.

— Continuă, te rog, spuse Susan. E fascinant.

Kaleb o privi în treacăt şi continuă:

— Vocabularul bogat al lui Sam şi al Laeliei e rezultatul direct al eforturilor părinţilor mei. Mai ales ale tatălui meu; a fost un profesor bun şi un prieten bun. A adus satului mult mai multe decât limba. I-a învăţat despre agricultură şi cum să-şi îmbunătăţească stilul de viaţă fără să-l schimbe. În schimb, noi am învăţat despre viaţa lor simplă, deşi elegantă, şi ne-am găsit pacea interioară şi fericirea datorită ei.

Vrăjită de povestirea colorată a lui Kaleb şi învăluită într-o aură de curiozitate, Susan îşi simţi vocea răguşită când îl întrebă dacă se născuse pe insulă.

— Da. Acum, se uita la ea, ochii verzi sfredelind-o din spatele genelor dese şi roşcate. E o poveste lungă. Eşti sigură că te interesează?

— Oh, da, exclamă ea, nerăbdătoare să audă ce-i va mai spune.

Ajunseseră pe plajă şi Kaleb arătă în stânga, departe

de pontonul unde aterizare hidroavionul.

— După cotitură se află o porţiune de plajă care s-ar putea să te intereseze, dacă te simţi în stare să mergi până acolo.

Susan încuviinţă şi-şi scose sandalele. Se luă după urmele lui Kaleb de pe nisipul alb, silueta lui imensă acaparând toată lumina soarelui. Nu-i vedea faţa, dar simţea cum bate în retragere şi-şi dădea seama că era singur cu gândurile lui. Se răzgândise şi nu mai voia să-i împărtăşească trecutul? spusese oare ceva ce-l supărase? în timp ce se chinuia să se ţină după el, o năpădiră alte gânduri. Cine era femeia care-i cucerise inima? Cum ar arăta fără barbă?

Ajunseră la o pădure mică de palmieri, al cărui centru arăta asemenea grădinii Edenului.

— Ne oprim aici să ne odihnim, anunţă el nepăsător. Poţi să bei de la izvor. Apa e curată.

Izborul clipocea sus, pe stâncile colorate, înainte să se verse într-un eleşteu cristalin. Susan căzu în genunchi pe malul acoperit cu muşchi.

— Se întâmplă din nou, oftă ea. Tocmai când credeam că am văzut tot, apare altceva.

— Şi va fi aşa până când va fi răscolită şi ultima piatră, dacă-mi vei ierta platitudinea, spuse Kaleb, aşezându-se lângă un palmier. Din nefericire, n-o să stai de-ajuns pe aici. În cei treizeci şi trei de ani ai mei, încă n-am găsit ultima piatră. Fiecare dimineaţă aduce o încântare nouă. O mireasmă proaspătă, o frunză neobişnuită, un stol de păsări migratoare necunoscute, o scoică frumoasă pe plajă, un nou-născut în sat. Chiar şi nisipul se schimbă cu timpul. O furtună tropicală va schimba cursul unei ape şi va descoperi alte minunăţii de investigat. O viaţă de om n-ar fi destul de lungă să descoperi tot ce e de văzut.

Stătea în umbră şi deşi nu-i putea vedea ochii, simţea scrutarea luminilor verzi. Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat precum Kaleb Knight şi era puţin probabil să mai cunoască vreunul. Stătea singur; un amestec subtil de

putere, aroganţă şi sensibilitate. Va putea vreodată să-l înţeleagă cu adevărat? Inspiră adânc. Acum, mai mult ca niciodată, era curioasă în privinţa trecutului lui.

— Eu. dacă preferi să nu-mi spui despre copilăria ta.

Gropiţele apărură, apoi străluciră dinţii albi.

— Aşadar, n-ai uitat. Nu că m-ar deranja să-ţi spun, dar e o poveste foarte lungă. Nu ai decât trei săptămâni la dispoziţie. Gropiţele se adânciră. Ei bine, poate reuşesc un rezumat. Părinţii mei s-au căsătorit în 1946, exact după război. Ca dar de nuntă, bunicul le-a oferit o excursie în Samoa. S-au îndrăgostit de insulă şi au rămas aici, împotriva dorinţei bunicului. El spera că tata, fiul cel mare, va duce mai departe afacerea familiei în minerit, dar a cam vorbit cu pereţii. Nu ştiu exact cum s-au hotărât la insula aceasta. Mama pretinde că tata a ales-o pentru accesibilitatea la Pago Pago, iar tata, îmi amintesc, spunea că a fost alegerea mamei, pentru că s-a îndrăgostit de apa de safir care o înconjoară. Nu contează. Important e că au trăit şi s-au iubit în paradis. Ochii lui expresivi păreau s-o întrebe dacă vrea să continue.

— Continuă, te rog, îl încurajă Susan. Vreau să aflu toată saga familiei Knight.

— Doi ani mai târziu, unchiul Carl, care era un avocat de seamă în San Francisco, s-a căsătorit cu mătuşa Essie. În aceeaşi vară, m-am născut eu. Am crescut jucându-mă printre copiii samoani, ba chiar gândind ca ei, în vreme ce bunicul era pe punctul de a ne dezmoşteni pe toţi. Unchiul Carl a refuzat să se implice în operaţiunile miniere şi tata îşi luase deja mâinile de pe ele. Profesia lui era clar în domeniul educaţiei. Dar bunicul era convins că tata îşi făcuse căminul pentru soţia şi fiul său pe o insulă de păgâni. Desigur, nu era adevărat, poporul samoan este unul foarte religios, dar altceva era să-l convingi pe bunicul. Tata m-a dăscălit până la opt ani şi apoi, ca să păstreze pacea cu bunicul, şi poate pentru că a simţit că aveam nevoie să intru în contact cu lumea de afară, m-a trimis în Arizona. Bunicul m-a dat la şcoală şi la facultate, unde m-am concentrat pe pedagogie şi jurnalism. Am vrut

să calc pe urmele tatii şi să devin profesor, sau scriitor, sau amândouă. Din păcate, abia dacă am avut timp să scriu, darămite să predau. Bunicul s-a îmbolnăvit când făceam masterul şi când şi-a dat seara că i se apropie sfârşitul, m-a informat că-mi lasă pe mână afacerea cu mina. Eram singurul pe care putea să conteze ca să-i continue munca de o viaţă. M-am uitat la bătrânul care se stingea sub privirile mele şi am ştiut că nu-i pot spune ce simt cu adevărat. Asta se întâmpla acum opt ani, şi de atunci sunt prins în capcană. Aş prefera oricând o clasă plină de feţe zâmbitoare sau frumuseţea Insulei de Safir, terenurilor izolate din Arizona. Din fericire, am o echipă bună şi pot pleca fără grijă din când în când. Nu asta a vrut bunicul, dar nu pot să mă dedic în totalitate. Sentimentul de vinovăţie mă apasă greu, mai ales acum, pentru că sunt singurul care poate duce mai departe tradiţia familiei.

Tremurând în urma cuvintelor sincere şi deschise ale lui Kaleb, Susan scutură din cap.

— Cred că e o prostie să te simţi vinovat. Ai făcut ce se aştepta din partea ta.

— Poate, dar mi-e greu să uit nefericirea bunicului. Bunica a murit înaintea celei de-a douăzecea aniversări a lor şi după aceea, toţii fiii au pornit pe drumul lor. Tot ce şi-a dorit a fost să fie înconjurat de familie şi să facă din afacerea cu mina un succes continuu, înglobat în tradiţia noastră. Era un mândru şi mineritul era viaţa lui.

Kaleb se ridică şi se întinse într-o parte şi-n alta, parcă să-şi scuture şi vina odată cu cârceii. Susan înţelegea de ce se simţea aşa, dar se înşela amarnic.

— Dar n-a fost şi viaţa tatălui sau unchiului tău, domnule Knight. Asta a fost alegerea lor. N-ar trebui să ai şi tu dreptul să alegi? Tradiţiile sunt făcute să fie încălcate sau începute din nou. Nimeni n-ar trebui să fie prizonier din pricina lor. Viaţa e prea scurtă ca s-o trăieşti cu jumătate de măsură.

Se dusese lângă el şi întinse mâna să-l atingă pe braţ.

— Într-o zi, vei avea un fiu al tău şi atunci ce vei face? Vei duce mai departe dorinţele bunicului tău prin

intermediul lui? Poate o să-i placă să conducă mina din Arizona. Poate se va îndrăgosti de insula ta paradiziacă. Poate va vrea să se împartă între ele, aşa cum faci tu acum, sau va urma ceva cu totul diferit. Important e că ar trebui să aibă şansa să decidă singur, fără să fie făcut să se simtă vinovat sau trist.

Trase aer în piept, simţind că s-ar putea să fie ultima oară. Nu avea niciun drept să-i dicteze ce ar trebui sau nu să facă în viaţă. Ce o apucase? Se lăsase prinsă de misterul lui intim şi acum era vulnerabilă la orice atac din partea lui.

Ochii lui Kaleb deveniră întunecaţi în timp ce o privi încruntat. Glasul îi deveni glacial, ca o zi de iarnă:

— Nu va fi niciun fiu. N-am de gând să mă însor vreodată. şi cu siguranţă, nu mă voi mai îndrăgosti a doua oară. Numai orbii şi proştii se îndrăgostesc. Ochii i se îmblânziră când îi văzu expresia zdruncinată. Dar mulţumesc pentru grijă. Eşti o tânără foarte perspicace, cu o inimă la fel de mare ca minunaţii tăi ochi violeţi. Apropo, prietenii îmi spun Kaleb.

Susan îi studie chipul, dar nu detecta nicio maliţiozitate sau ostilitate şi tensiunea pe care o simţise se spulberă. Îi oferea prietenie şi nu se putea gândi la nimic să-şi dorească mai mult.

— Bine, Kaleb, spuse, zâmbindu-i timid. Mulţumesc că mi-ai împărtăşit câte ceva din viaţa ta.

Se aşeză pe o stâncă de lângă eleşteu, jucându-se cu picioarele în apa rece.

Oare văzuse tristeţea din ochii ei înainte să se întoarcă? Susan înţelegea suferinţa unei inimi frânte. Şi ea simţea aceeaşi durere usturătoare şi probabil o va mai simţi mult timp. Dar nu-şi putea imagina dorinţa de a trăi o viaţă pustie şi solitară, doar din cauza unei experienţe zguduitoare. Toată lumea merita o a doua şansă la iubire.

— Acum, e rândul tău, domnişoară, începu Kaleb, aşezându-se lângă ea. Soarele îi strălucea în părul roşiatic, iar ochii îi licăreau jucăuş. Un joc cinstit implică schimbul de locuri. Vreau să aflu totul despre familia McRay.

Susan simţi cum se îmbujorează. Oare era din cauza interesului lui Kaleb? Sau pentru că musculoasa lui coapsă se odihnea lângă a ei, trezindu-i o conştiinţă pe care o crezuse îngropată sub inima ei zdrobită?

— Mă tem că povestea vieţii mele va fi plictisitoare, în comparaţie cu a ta.

— Lasă-mă pe mine să judec asta. Ştiu că locuieşti în San Francisco şi închiriezi un apartament de la mătuşa mea. Aţi devenit prietene bune. Mama ta a murit acum câţiva ani şi tatăl tău stă în Los Angeles. Eşti singură la părinţi şi până de curând, erai logodită şi aşteptai să te căsătoreşti. Îţi place să pictezi în timpul liber. Ce faci când nu pictezi?

— Pictez, zâmbi Susan. Sunt profesoară de arte plastice la Art International, în San Francisco. E un magazin de arte plastice, dar în spate are un studio pentru cursuri. Am un grup bun de discipoli şi tot timpul se înscriu studenţi noi. Tehnica mea e puţin diferită de cea a majorităţii artiştilor, din moment ce folosesc vopsele de ulei, după care finisez cu acuarele. Se îmbujoră uşor. Nu mă face să încep, pentru că voi termina plictisindu-te cu toate detaliile.

— Arta, în orice formă, nu poate fi plictisitoare, mârâi Kaleb, pe un ton plăcut şi leneş. Aşadar, pictezi dimineaţa, la prânz şi noaptea. Ce faci când simţi nevoia să scapi de mirosul de terebentină?

— Îmi place să înot, să dansez, să fac excursii şi să schiez. Pe Paul l-am cunoscut la o petrecere, în Squaw Valley. Se opri, simţind că i se strânge gâtul.

— Ah. O tânără multilaterală, cu spirit de aventură, îl întâlneşte pe bărbatul viselor ei la o petrecere şi e dragoste la prima vedere. Munţii înzăpeziţi, cabana luxoasă şi nopţile senine au aportul lor la momentul cu pricina. Doar că în clipa în care revin cu picioarele pe pământ, realitatea ia locul magiei. În oraş, la colţul unei străzi, într-un magazin, lucrurile arată altfel. Poate că lui îi displace dedicarea ei faţă de carieră. Indiferent, visul devine coşmar.

Ochii lui o sfredeleau fără să clipească, verdele junglei penetrând ceaţa dimineţii. Nu numai că era cel mai enervant bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, dar şi cel mai exagerat. Se întoarse furioasă spre el.

— Cum poţi să judeci atât de repede? Nu ştii nimic despre Paul şi până la urmă, nici despre mine! Problemele pe care le-am avut cu Paul n-au fost din cauza muncii mele sau a părerilor diferite.

Kaleb dădu din umeri, nerăbdător.

— Atunci, de ce? Ce a făcut acest Paul de te-a făcut să vrei să călătoreşti până la capătul pământului, ca să-ţi lingi rănile?

O clipă, Susan se simţi gâtuită, nu putu să respire. De ce îi punea întrebările astea? De ce ţinea morţiş să-i strice ziua aceea frumoasă cu indiscreţia şi curiozitatea lui? Călătorise „până la capătul pământului”, cum se exprimase el, ca să încerce să-l uite pe Paul Shelley. Cum putea să reuşească, dacă la fiecare pas i se aducea aminte de el?

— Dacă lucrezi la intriga pentru noua ta carte, uită, sări ea.

Kaleb văzu roşeaţa furioasă din obrajii ei şi inspiră adânc.

— Îmi pare rău, Susan, se scuză el. N-am vrut să te supăr. Gropiţele răsăriră din nou, odată cu dinţii lui albi. Mă ierţi?

Zâmbetul lui frumos îi topi inima.

— Dacă mă ierţi că am fost atât de defensivă. îl privi în ochi, observând prima oară razele aurii şi de culoarea chihlimbarului. Eu. I-am iubit şi credeam că şi el mă iubeşte. Nu am vrut decât sinceritate. Se vedea cu altcineva aproape de când ne-am logodit. Ştiu că sunt astfel de bărbaţi. bărbaţi care au nevoie de libertatea pe care o poate aduce o relaţie. Chiar se aştepta să înţeleg. În noaptea în care l-am surprins cu ea, a încercat să-mi spună că nu are nicio legătură cu noi, cu cât de mult mă iubeşte. Mi-a spus că are nevoie de mine şi că trebuie să fiu deschisă la minte. Mi-a spus să ies din epoca de piatră şi să mă alătur realităţii. Îşi îndepărtă privirea, neputând să

înfrunte înţelegerea şi compasiunea din ochii lui Kaleb.

Se ridică în picioare şi-i întinse mâna.

— Cred că e timpul să mergem. Plaja de care-ţi spuneam nu e departe şi mama ne aşteaptă curând la masă.

Susan conştientiză instantaneu forţa atingerii lui, când o luă de mână şi porniră spre plajă. Soarele ajunsese acum în înaltul cerului. Ieşind din răcoarea micuţei oaze în întinderea vastă a plajei, rămase fără suflare. Nisipul era fierbinte sub tălpile ei goale şi ţopăia de pe un picior pe altul.

— O să fie mai răcoare când ajungem la mal, teinetitia mea, chicoti Kaleb. Doar să nu calci pe vreo scoică sau pe vreun ciot de coral.

Nu-şi putea imagina ce însemna „teinetiti”, dar ezita să întrebe. Se îndreptară spre locul în care valurile înspumate se spărgeau pe nisipul alb. Nu-i dăduse drumul la mână şi devenise conştientă de degetele lui lungi şi noduroase, împletite cu ale ei.

— E chiar în faţă. Vezi unde devine nisipul roz?

Susan încuviinţă din cap, răpită de priveliştea spectaculoasă. Nisipul rozaliu, foarte asemănător cu cel din jurul casei din pom, era produsul a mii de scoici şi corali roz sfărâmate într-o pulbere strălucitoare care aproape te orbea. În câteva locuri, roci mari ieşeau în ocean, şi în frunzişurile tropicale dintre ele creşetau cascade de orhidee albe, roz şi roşii.

— M-am gândit că o să-ţi placă, spuse Kaleb, făcându-i cu ochiul. Poţi s-o adaugi la lista ta cu surprize.

— Nu pot să cred că există atâtea feluri de scoici! exclamă ea, alergând de la una la alta. Ştii cum se numesc toate? Ascultă în timp ce Kaleb îi enumeră câteva denumiri. După ce încheie lista, adăugă numele tuturor speciilor de peşti coloraţi care se aventurau în bancul de nisip şi Susan scutură din cap. Niciun artist n-ar putea să facă dreptate.

— Deşi presupun că tu vei încerca? întrebă el, privind-o intenţionat.

— Da, voi încerca. Foloseşti insula asta superbă ca fundal pentru cărţile tale?

— Ca scriitor, n-aş putea trece nepăsător pe lângă toată frumuseţea asta naturală, la fel cum nici tu nu poţi să nu încerci s-o capturezi pe pânză. Am publicat două cărţi şi ambele se petrec în Samoa. Următoarele zece, probabil la fel. Mă îndoiesc că voi ajunge vreodată în pană de descrieri pline de viaţă. E mult mai posibil să rămân în pană de timp. O carte pictează un tablou, la fel ca pensula unui artist. Poate că următoarea mea eroină va avea părul de culoarea mierii şi ochi violeţi.

Susan făcu ochii mari.

— Scrii romane de dragoste?

— Nu. Scriu povestiri despre aventuri în paradis, deşi întotdeauna există un erou şi o eroină. şi iubire.

Stătea atât de aproape, încât Susan îi simţea căldura şi vedea dorinţa care-i bântuia privirile. Cu o încetineală infinită, chipul lui coborî. Susan ştia că o va săruta şi nu putea să-l oprească. Când gura lui o acoperi pe a ei, fu total nepregătită pentru şocul devastator asupra tuturor simţurilor ei. Buzele ei se despărţiră, acceptând sărutul lui cercetător şi scăpând un geamăt. Nu cu mult timp în urmă, trecuse printr-o relaţie care nu cunoscuse bariere, dar chiar şi în momentele cele mai pasionale, nu se simţise niciodată aşa! întreg trupul i se aprinsese sub atingerea lui plăcută. Se lipi mai strâns de el.

Când îi dădu drumul, respiraţia lui îi cădea caldă pe obraz, răsuflarea unui bărbat care o ţinea în braţe la fel de blând şi de iubitor, cum ar fi ţinut una din păsările lui fragile.

— Plăcerea sărutului unei femei frumoase, spuse el, sărutând-o uşor pe vârful nasului, e una din cele mai pure delicii ale vieţii. Eşti gata să ne întoarcem la reşedinţă?

— În câteva clipe, spuse Susan, tremurând. E atât de frumos aici. Aş vrea să pot rămâne pentru totdeauna.

— Pe insulă, vrei să spui? întrebă el, cu o privire scânteietoare.

— Nu. Vreau să spun aici, pe plaja asta.

Kaleb zâmbi şi-i luă mâna.

— Dar nimic nu durează o eternitate, micuţa mea romantică. Nimic. Dimpotrivă, ştia că ceva va dura, cu siguranţă, o eternitate: senzaţia intensă a buzelor lui calde, senzuale şi pline de dorinţă.

Capitolul 3

Prânzul se servea pe terasă şi Susan urmări cum Laelia aşază pe masa de sticlă boluri de lemn cu salată de pui. Scaunele erau împletite din răchită albă şi erau decorate cu perne verzi. Podeaua era din mozaic şi în sufragerie, toate spaţiile libere erau ocupate cu plante tropicale şi cu flori.

— Toată casa e un amestec continuu de eleganţă şi frunziş? întrebă ea.

— Da, răspunse Helen. Desigur, Kaleb are majoritatea meritelor, dar pot să-mi asum şi eu unul, pentru plante. Sunt iubirea şi pasiunea mea. O scânteie i se aprinse în ochi. Pot spune după faţa ta că şi insula e pe gustul tău, draga mea. Uită-te ce roşie e în obraji, Essie Mae. Soarele tropical e de acord cu ea.

Essie încuviinţă din cap, dar se uita la Kaleb.

— Poate că altul e motivul pentru roşeaţa din obrajii ei frumoşi. Poate şi Kaleb a roşit, deşi e greu de spus, din moment ce faţa lui seamănă cu a omului pădurii. Chicoti pe înfundate. Nu eşti în mina ta de argint din Arizona, nepoate dragă. Eşti pe insula ta magică, unde frumuseţea e la tot pasul. De ce tot insişti s-o molestezi, în loc s-o completezi? în afară de asta, dacă te-ai rade, i-ar arăta Susanei faţa ta atrăgătoare.

— Vorbeşti cu pereţii, Essie Mae, interveni Helen. îl cunoşti doar. Nu te mai obosi.

— Da, îl cunosc, veni răspunsul caustic al lui Essie. E la fel de încăpăţânat ca maică-sa.

— Am promis că nu vom discuta neînţelegerile noastre de faţă cu ceilalţi, îi aminti Helen, cu o strâmbătură.

Cele două se priviră cu duşmănie şi Kaleb schiţă un zâmbet poznaş:

— Iartă-le, Susan. Se ceartă, se acuză şi scapă din vedere adevărul. Mama e fericită pe insulă, iar mătuşa Essie în Statele Unite. Cu timpul, vei învăţa să le ignori. În ciuda divergenţelor, sunt apropiate. A devenit un stil de viaţă pentru ele.

— Prostii! făcu Essie, luând un biscuit cu miere. Exact cum bufoneriile de muncitor la maşina de pieptănat ale lui Kaleb au devenit un stil de viaţă pentru el. Lui Van Gogh i-ar fi şi ruşine!

— Gauguin, nu Van Gogh, a trăit în Tahiti, o tachină Kaleb. Suntem în Samoa, şi dacă observi, am amândouă urechile.

Pe parcursul mesei, tachinăriile şi ironiile continuară, dar Susan nu se supără. Ştia că în spatele lor se afla o afecţiune sinceră. Ce o întrista, era faptul că se ştia o străină.

Când toată lumea se ridică de la masă ca să bea ceiul pe verandă, melancolia Susanei se intensifică, ştiind că el o cerceta din priviri. În timpul desertului, motivul tristeţii ei îi deveni clar. Iubirea ei crescândă pentru insulă era însoţită de un interes crescut faţă de stăpânul ei. Nu va uita niciodată senzaţia braţelor puternice ale lui Kaleb, gustul buzelor lui şi cuvintele lui – „sărutul unei femei frumoase”. Doar atât însemnase pentru el, plăcerea de moment. Şi el încercase rănile adânci ale unei poveşti de dragoste eşuate, dar, spre deosebire de ea, se hotărâse să nu-i mai cucerească nimeni inima vreodată. Totuşi, acum, văzând aprecierea distantă din ochii lui, ştia că nu va fi nevoie de prea mult ca inima ei să fie cucerită. Trebuia să aibă grijă. Era deschisă, vulnerabilă şi incapabilă să supravieţuiască unei alte dezamăgiri.

După ce băură ceai chinezesc cu aromă de portocală, Helen descrise o după-amiază tipică pe insulă:

— Din nefericire, pentru cei dintre noi trecuţi de cincizeci de ani, e vremea unui pui de somn. Laelia face anumite sarcini, apoi se pregăteşte pentru cină, în vreme ce Sam se duce în sat să aducă ouă şi să-şi viziteze tatăl. Aşa că mă tem că vei fi pe cont propriu timp de câteva ore.

Desigur, poţi să treci pe la Kaleb pentru companie, dar s-ar putea dovedi o problemă să-l scoţi din biroul lui.

Susan îşi îndreptă privirea spre Kaleb, dar era cufundat în gânduri, cu ochii pierduţi în jungla din spate. Dacă auzise cuvintele mamei lui, nu dădu niciun semn.

— Nu mă deranjează să stau câteva ore singură, o asigură Susan, forţând un zâmbet. O să am timp să fac ceva explorări singură şi poate o să mâzgălesc puţin la tablourile mele.

— Ei bine, în cazul ăsta, cred că cel mai bine încheiem aici după-amiaza. Cina va fi servită pe verandă, la şase.

În momentul acesta, Kaleb se uită la ea, cu ochi aprinşi:

— Explorează după pofta inimii, teinetitia mea, dar în locul tău, nu m-aş duce mai departe de locurile cu care eşti deja familiară. O părea insula noastră inocentă, dar poate fi periculoasă pentru cei inconştienţi sau cei care au un curaj prostesc. Te poţi trezi suită în copac de vreun mistreţ, sau atârnând cu capul în jos şi cu piciorul prins în vreo capcană. Jungla e plină de ambele.

— Hei! îl întrerupse Helen, strâmbându-se la el. Nu are niciun rost s-o sperii.

— Nu încerc s-o sperii, dar chiar tu ai spus că are spirit de aventură şi n-am timp să alerg după ea, dacă are de gând să fie nesocotită.

— Nu voi fi nesocotită, domnule Knight, se zbârli Susan, ridicându-se dreată şi încordându-şi fălcile. Nu trebuie să vă faceţi niciunul griji. Sunt perfect capabilă să am grijă singură de mine! Regretă instantaneu cuvintele: era un mod nefericit de a încheia un prânz încântător, dar îi displăcea total faptul că el o privea ca pe o copiliţă năzdrăvană, care trebuia legată de un copac, ca să nu facă vreo năzbâtie. Ce o deranja şi mai mult era amuzamentul care plutea în ochii lui Kaleb.

Simţind încă fiori de iritare, Susan stătea într-un slip azuriu pe malul lagunei şi privea palmierii înalţi şi cerul albastru. Era extrem de conştientă ce-i atrăgea pe bărbaţi

la tropice şi de ce unii din ei rămâneau acolo. Jungla făcea mai mult decât să-ţi seducă inima. Devenea parte din tine.

Strângându-şi părul în vârful capului, Susan sări în apă. Cu mişcări puternice şi sigure, înotă până în mijlocul lagunei, unde se întoarse pe spate şi cedă leneşă mângâierii calde şi blânde a apei limpezi. Iritarea de care nu putuse să scape de la prânz, se topi în cele din urmă. Era bucuroasă că alesese să înoate. Mai târziu, va fi timp suficient să bântuie prin împrejurimi sau să picteze. Azi, în prima ei zi în paradis, voia să savureze fiecare senzaţie incredibilă.

Se întinsese pe prosop când vocea Laeliei îi întrerupse şirul somnoros de gânduri:

— O să te arzi, dacă nu ai grijă, domnişoară Susan. Soarele nostru nu are milă faţă de cei cu tenul alb.

— Mulţumesc pentru grijă, Laelia, zâmbi Susan, dar mi-am dat cu o loţiune protectoare. De regulă, mă bronzez destul de uşor. Ce ai în coş?

Laelia îngenunche pe nisip şi aşează coşul în faţa Susanei.

— Domnul Kaleb mi-a dat instrucţiuni să culeg câteva flori pentru tine. Îi arătă hibiscus, orhidee, ghimbir albastru şi gardeenii, miresmele lor ridicându-se dulci în aer.

Mişcată de consideraţia lui Kaleb, Susan simţi un nou val de emoţii.

— Frumos din partea lui că s-a gândit la mine, spuse ea răguşit, întrebându-se dacă ăsta era modul lui de a-i cere să-l ierte. Dacă da, reuşise.

— Am să le pun în apă pentru tine şi apoi trebuie să pregătesc cina. Îşi plecă ochii căprui. E aproape patru, domnişoară Susan.

Era felul Laeliei de a-i spune să se grăbească şi Susan zâmbi.

— Voi fi gata înainte de şase, Laelia, nu-ţi face griji.

Fata încuviinţă din cap şi plecă spre casa din copac. Susan îşi strânse prosopul şi o prinse din urmă în faţa scărilor.

— Laelia, domnul Knight mi-a spus de mai multe ori „teinetiti”. Ai putea să-mi spui ce înseamnă?

Laelia îşi ridică faţa spre Susan, dar îşi plecă privirea. Cu tenul ei măsliniu, era greu să-ţi dai seama, dar Susan era sigură că văzuse roşeaţă în obrajii fetei.

— Înseamnă „fetiţă”, domnişoară Susan.

Mult după ce Laelia pusese florile în vază şi se dusese la reşedinţă, Susan spumegă de furie, de la foc mic la fiert. Fetiţa lui pe naiba! Ştia foarte bine ce părere avea Kaleb Knight despre ea.

Oare nu exista niciun capăt pentru suişurile şi coborâşurile pe care trebuia să le îndure din cauza lui? Realizând că exagera, dădu plictisită drumul la apă şi se scufundă sub pătura de spumă. Îşi avertizase deja inima zdrobită să aibă grijă, totuşi iată că-şi lăsa emoţiile să alerge nestăpânite, fără vreun ritm sau motiv. Trebuie să pună capăt!

Înfăşurată într-un prosop, Susan se aşeză pe marginea patului şi se gândi cu ce să se îmbrace. Primul gând fu să îmbrace ceva şic şi sexy, să-l facă să se uite de două ori înainte s-o considere o copilă şi să-i spună „fetiţa lui”. Dar nu adusese nimic şic, darămite sexy, şi oricum, ce mai conta? într-un sac de făină sau într-o rochie creată de un designer, Kaleb tot ar crede-o micuţa prietenă a lui Essie, copila aventurieră care nu-i dădea decât bătăi de cap.

Hotărându-se la un puletasi lila, gemu când materialul îi atinse pielea. O privire rapidă în oglinda din perete îi confirmă ce se temuse Laelia. Stătuse prea mult la soare. Pielea îi era roşie şi ardea. Exact ce i lipsea! Ar fi trebuit să-şi dea seama că soarele samoan era mai puternic decât cel din San Francisco. La naiba! Fu o adevărată tortură să-şi aplice un strat subţire de machiaj şi când strâmbă din nas şi încercă să ridice din sprâncene, tot chipul i se schimonosi într-o mască înţepată a mizeriei. Avea obrajii de culoarea tomatei şi nasul se asorta perfect, se gândi deprimată. Încă un motiv de amuzament pentru Kaleb Knight.

Până când se hotărî ce sandale să poarte, se parfumă şi porni spre reşedinţă, spatele şi pieptul îi luară foc şi ele. Nu-i va fi uşor să zâmbească, dar va trebui s-o facă. Mai bine va muri decât să-i arate lui Kaleb mizeria ei sau să-şi recunoască nesocotinţa. Îşi pusese o orhidee lila la ureche, sperând că va estompa strălucirea roşie a pielii, dar când se alătură festivităţii de pe verandă, ştiu că eforturile ei fuseseră zadarnice.

— Oh, Dumnezeule! strigă Essie îngrozită. Oh, Doamne, uită-te la tine!

— Oh, Dumnezeule! repetă şi Helen, scuturând din cap. Ar fi trebuit să te avertizăm în privinţa soarelui.

Kaleb – un Kaleb Knight transformat – stătea sprijinit de balustradă şi nu făcu niciun comentariu, deşi gropiţele îşi făcură apariţia şi ridică o sprânceană. Bărbatul acesta, care purta pantaloni crem dichisiţi şi cămaşă maro, de mătase, era proaspăt bărbierit şi devastator de chipeş. Îşi tunsese părul şi dacă n-ar fi fost gropiţele familiare şi ochii de culoarea jadului, nu l-ar fi recunoscut. Încercând să-şi păstreze cumpătul, află că noul Kaleb Knight era chiar mai enervant decât predecesorul lui sălbatic şi barbar.

— Oţet şi apă, spunea Essie. Cel mai bine e să-i facem cât mai repede o baie cu oţet.

— Nu, Essie Mae. Am un spray medical care o s-o ajute, anunţă hotărât Helen.

Regăsindu-şi glasul din stomacul tremurând, Susan scutură din cap.

— O să mă descurc, serios. Faceţi prea mare caz. Mă ard uşor şi mă bronzez repede. Până mâine, voi fi maro-aurie.

— Pentru binele tău, sper să ai dreptate, vorbi în sfârşit Kaleb. Mergem în turul insulei, mai ţii minte?

Cum putea să uite?! îşi ridică privirea spre el, cu ochi întunecaţi.

— Abia aştept.

— Aşa cum abia aştepţi sfârşitul lumii, bănuiesc, judecând după expresia de pe faţa ta, spuse Kaleb, afişând un zâmbet leneş şi amuzat. Îşi plecă genele, acoperind

strălucirea de smarald a ochilor lui. Ei bine, n-ai de ce să-ţi faci griji. N-o să te duc în inima junglei ca să te seduc, dacă de asta îţi faci probleme.

— Ah, ei bine, cred că poate ar trebui s-o rugăm pe Laelia să aducă acele cocteiluri, se grăbi Helen să intervină, uitându-se disperată la Essie. Essie şi cu mine bem vin alb, dar poate ţi-ar plăcea una din invenţiile lui Kaleb cu rom şi suc de ananas.

Susan se întorsese cu spatele la Kaleb, dar îl auzi apropiindu-se destul încât să-i simtă pe umăr respiraţia caldă.

— Te sfătuiesc să încerci Passion Fizz, îi şopti el la ureche. O să amorţească durerea. Spatele arată cel mai afectat. E un spate foarte frumos, aş putea să adaug.

— O să beau un pahar de vin alb, spuse Susan, ridicând sfidătoare bărbia şi încercând cu disperare să ignore comentariul lui Kaleb. Mirosul lui bărbătesc plutea în jurul ei, odată cu briza blândă.

Laelia apăru aproape instantaneu cu tava cu pahare şi Susan suspină, recunoscătoare pentru şansa de a scăpa de gândurile care nu-i dădeau pace. Dar când privirile cafenii ale fetei călătoriră pe pielea prăjită de soare a Susanei, roşi stânjenită. Ea era singura responsabilă pentru prima noapte stricată pe Insula de Safir.

Luându-şi paharul, Susan se duse la balustradă, ca să evadeze şi să se cufunde în zgomotele junglei care noaptea se trezea la viaţă. Îşi ridică faţa în bătaia lină a brizei şi privi uluită soarele care apunea, dând cerului o nuanţă aurie. Fâşii de mătase roşiatică se formau spre orizont, împletindu-se şi apoi despărţindu-se ca o mantie de catifea.

— E minunat, nu găseşti? întrebă Kaleb, alăturându-i-se. Luă o înghiţitură de vin şi dădu din cap. Ceva ce ai vrea să redai pe pânză? Susan încuviinţă din nou, aproape în lacrimi, fără să ştie de ce. Am senzaţia că între noi e o neînţelegere, spuse Kaleb, prinzându-i cu blândeţe bărbia şi întorcând-o până nu avu de ales şi trebui să-i înfrunte privirea verzuie. Credeam că suntem prieteni, teneititia

mea. Mai devreme ne-am împărtăşit vieţile şi mai mult decât atât.

Am făcut ceva să te supăr? Am spus ceva ce te-a ofensat?

Ochii lui limpezi reflectau îngrijorare sinceră şi lacrimile care ameninţau s-o năpădească începură să-i curgă pe obraji.

— Dacă vrei să fii prietenul meu, nu-mi mai spune „teinetitia ta”, îi răspunse cu înfrigurare. Nu sunt fetiţa ta! Nici nu sunt o copilă inocentă, poznaşăă şi prostuţă cum crezi tu. Cu fiecare gură de aer, pare să-ţi facă o plăcere nebună să mă reduci la tăcere şi-mi displaci întru totul pentru asta!

Gropiţele i se iviră din nou în obraji.

— Ah, aşadar asta era. Presupun că ai întrebat-o pe Laelia ce înseamnă cuvântul „teneititi”? Ţi-a spus şi că e o formă de alint? Ţi-a spus că femeile din Samoa preţuiesc mult cuvântul şi-l consideră un mare compliment?

Ochii lui rămăseseră la fel de limpezi şi sinceri şi Susan se simţi gâtuită de jenă. Îi ardea faţa şi scutură din cap.

— Mă gândeam eu că nu ţi-a spus. Ei bine, fii sigură că am vrut să fie un compliment. Pentru mine, pari foarte tânără şi inocentă. Şi evident, nu eşti conştientă de puterea frumuseţii tale. Cât despre redusul la tăcere, soarele ţi-a creat confuzie în gânduri. N-am intenţionat niciun rău. Sunt un ironic notoriu, dar nu-i tachinez decât pe cei la care ţin. Dacă te deranjează. Îi scânteiară ochii. De ce crezi că mi-am dat jos barba şi m-am tuns? Pentru tine, fată dragă. Îmi pare rău dacă eu sunt cauza nefericirii şi feţei tale lungi. Eşti ca o adiere de primăvară şi aş fi foarte dezamăgit dacă ai încheia prietenia noastră.

O tachina din nou? Susan nu-şi dădea seama, dar un lucru era sigur. Să afle despre viaţa lui Kaleb Knight, fie doar şi câteva minute, era o experienţă de neuitat.

— Facem pace? întrebă el cu blândeţe.

De data asta, Susan rămase fără cuvinte.

— Ah-hmm, strigă Helen de pe verandă. Laelia e

pregătită să servească.

— Ei bine? insistă Kaleb. Ne bucurăm de deliciile pregătite de Laelia ca prieteni sau ca duşmani?

Se uită obosită la el, fluturând din gene.

— Prieteni, spuse ea în cele din urmă, deşi nu putea să nu se întrebe, în inima ei, dacă era posibil vreun fel de prietenie cu un bărbat precum Kaleb Knight.

La masă erau puse tacâmuri bune, argintărie, flori frumos mirositoare şi lumânări aprinse. Susan fu aşezată vizavi de Kaleb, spre groaza ei, căci indiferent în ce direcţie se uita, ochii lui verzi o urmăreau prietenoşi. Laelia se dovedi vrednică de toate laudele primite, dar Susanei nu-i era foame. Abia dacă ronţăi ceva din farfurie şi se scuză imediat după ce li se turnă cafea.

— Prea mult stat la soare, încuviinţă Essie, făcând-o pe cunoscătoarea.

— Prea mult stat la soare, repetă îngrijorată Helen. Mai bine du-te şi culcă-te cât mai devreme, dragă, şi dacă nu te simţi în stare pentru turul de mâine, spune-ne.

— Am s-o conduc până la casa din copac, interveni Kaleb. Măcar atât pot face ca să mă revanşez pentru soarele nostru neîndurător. Susan are nevoie de o baie răcoritoare, urmată de comprese reci. Mai târziu, poate să-şi dea cu o cremă calmantă ca să hidrateze pielea. Cu puţin noroc, în câteva zile va fi ca şi nouă. Dar dacă nu are chef să traverseze mâine hârtoapele de pe insulă, ar trebui să spună. Acum o privea şi-n ochi i se citea aceeaşi îngrijorare ca şi în glas. Ai auzit ce am spus, Susan?

Auzise şi se simţea frustrată. Nu voia să fie dădăcită, mai ales de Kaleb Knight, dar se părea că nu prea avea de ales. După ce făcu câţiva paşi, i se făcu greaţă şi ameţi. Disperată şi încuviinţând slab din cap, cedă puterii şi protecţiei braţelor lui.

Cu ajutorul felinarelor amplasate strategic şi a strângând-o hotărât de braţ, Kaleb o conduse la lagună. Când ajunseră la scările casei, o luă în braţe fără prea multă ceremonie şi urcă repede.

Simţindu-se prea rău ca să mai protesteze, Susan îl

lăsă să-i umple cada cu apă şi chiar să-i ţină prosopul cât se dezbrăcă. Dar odată ce intră în apa rece şi Kaleb nu făcu nicio mişcare spre uşă, Susan se înfurie.

— Ieşi! ţipă ea, agitând apa într-un val de spumă care se revărsă peste marginea căzii. Să te ia naiba, Kaleb Knight!

Râsul lui grav umplu încăperea.

— Văd că nu eşti prea bolnavă. Întinse braţele, încordându-şi muşchii sub cămaşă, în vreme ce ochii îi hoinăriră aprinşi pe picioarele ei ghemuite şi pe mâinile încrucişate pe piept. Eşti o raritate în lumea ta modernă, şi cu asta nu vreau să te reduc la tăcere. Eşti ca păsările mele. Te înalţi frumos şi graţios spre culmi, apoi scoţi ţipete ascuţite când eşti închisă. Dar nu te voi închide acum. Gropiţa apăru din nou. Apropo, îmbujorarea e foarte atrăgătoare pe pielea ta.

Susanei îi bătea inima cu putere în timp ce căută cuvinte să se răzbune, dar fu prea târziu. Până când îşi dezlegă limba, Kaleb plecase deja, fără măcar o privire înapoi.

Capitolul 4

Întunericul se ridica treptat când Susan se trezi în dimineaţa următoare. Se întinse, palpându-şi uşor pielea şi văzând că era doar puţin sensibilă, decise că până la urmă va supravieţui. Dormise bine, având în vedere evenimentele iritante de seara trecută.

După ce stătuse trează o vreme, frământându-se în legătură cu sentimentele ei, întrebându-se ce simţea de fapt pentru bărbatul care reuşise cumva să-i pună stăpânire pe o parte din inimă, ajunsese în sfârşit să controleze situaţia. Fără îndoială, Kaleb Knight era un bărbat complex şi probabil ar fi nevoie de o viaţă întreagă să-l înţeleagă cu adevărat, dar asta nu conta realmente. Avea numai trei săptămâni să se bucure de Insula de Safir şi ar fi într-adevăr o prostie să-i permită bărbatului acestuia înnebunitor, care făcea pe regele suprem, să-i strice norocul.

Acum, stând pe marginea patului, ascultând corul de

păsări din jungla apropiată, ştiu şi că dacă inima îi va cădea în mrejele lui, hotărârea de a evita implicarea va dispărea într-o clipită.

Dar cea mai mare grijă în momentul acesta era cum să stea călare pe un cal complet îmbrăcată, când trupul înroşit o durea încă.

Punându-şi un halat înflorat, Susan se duse la bucătărie cu gândul că poate va găsi cafea. Un ibric proaspăt făcut o aştepta pe aragaz – iar Kaleb stătea pe un scaun cu mâinile şi picioarele întinse şi cu o cană în mână. Dumnezeule mare, oare rămăsese peste noapte? Oare visele ei cu buze senzuale, ochi de culoarea jadului şi îmbrăţişări pasionale fuseseră aievea?

Privirea lui întârzie pe faţa ei roşie şi pe părul ciufulit.

— Ai dormit bine?

— Bună dimineaţa, răspunse ea cu răceală. Da, am dormit bine. Vrei să-mi spui ce cauţi aici?

— Am vrut să vedem împreună primul tău răsărit samoan, mârâi el, etalându-şi gropiţele şi dinţii.

Ochii ei violeţi îl cercetară din cap până-n picioare, observând blugii mulaţi, tricoul transparent, cureaua turcoaz şi cizmele lustruite de călărie. Nu-şi putu reţine privirea apreciativă. Tulburată, dar mulţumită că până la urmă nu rămăsese acolo peste noapte şi visele ei fuseseră doar vise, reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Arăţi de parcă eşti pregătit să petreci o zi călărind. Îşi turnă şi ea o ceaşcă de cafea. Din păcate, eu nu voi fi la fel de bine îmbrăcată. Nu am decât blugi, tricou şi tenişi.

— Te simţi în stare de asta?

— Desigur. Se aşează vizavi de el.

— Ei bine, atunci, nu cred că pe cal o să-l intereseze cu ce eşti îmbrăcată. Zâmbi cu maliţiozitate. Răsare soarele. Hai să bem cafeaua afară.

Îl urmă pe verandă, unde rămase uimită de încântare. Lumea din jur era învăluită într-o mantie aurie, pe măsură ce razele soarelui străbăteau printre palmieri. Laguna strălucea ca un briliant în mijlocul junglei.

— De asta am ales locul ăsta pentru casă, şopti Kaleb. Am vrut să pot să stau ca acum şi să simt căldura fiecărei zile noi.

Susan nu putea să-i vadă faţa, dar îi simţea tristeţea şi inima îi tresări drept răspuns.

Kaleb fluieră încet şi păsările veniră, zburând deasupra lagunei şi aterizând într-un copac, aproape de verandă.

— Te urmează peste tot? întrebă Susan, încântată să le revadă.

— Nu sunt niciodată departe.

Pasărea numită Tasi îşi luă zborul şi coborî pe umărul Susanei.

— Crezi că-şi aduce aminte de mine?

— Aşa s-ar părea. Probabil ai putea s-o îmblânzeşti şi s-o faci a ta, cu puţină muncă şi răbdare. Evident, te-a ales ca prietenă specială. Ochii lui verzi ca marea alunecară pe chipul ei, căutând parcă un semn de interes.

Susan simţi un nod în gât. Nimic nu i-ar plăcea mai mult decât s-o îmblânzească şi pasărea superbă să devină a ei, dar asta s-ar adăuga la lista deschisă cu motivele pentru care va fi foarte dificil să-şi ia rămas-bun de la insulă.

— Am mai puţin de trei săptămâni, spuse ea în cele din urmă, incapabilă să-i înfrunte privirea. Mă tem că dacă m-aş apropia prea mult de Tasi, mi-ar fi şi mai greu să plec.

— Dar poţi să te întorci oricând. Va mai fi o altă excursie, în altă zi.

— Mă îndoiesc. Nu mi-aş putea permite singură o călătorie ca asta şi cu siguranţă, nu mă pot aştepta ca Essie să-mi mai plătească vreuna. Am fost de acord să vin doar pentru că a insistat, ştiind că am nevoie disperată să plec şi pentru că a crezut că poate o voi ajuta s-o convingă pe mama ta să se mute în State.

Kaleb scutură din cap.

— Mătuşa Essie încearcă de ani de zile s-o convingă pe mama să se mute la San Francisco, dar se bate cu morile de vânt. Poate a vrut doar puţină companie.

— Poate.

Luând pasărea de pe umărul Susanei, Kaleb o studie un moment lung, apoi întinse mâna să-i atingă obrazul, mişcându-şi degetele şi urmărindu-i conturul feţei.

La atingerea lui, Susan se clătină, întâlnindu-i privirea. De ar lua-o în braţe.

Dar Kaleb îşi trase mâna ca ars şi făcu un pas înapoi, cu o expresie aspră.

— Îmbracă-te, spuse el brusc. Laelia ne aşteaptă cu micul dejun, iar Sam o să ne aducă doi cai. Va fi o zi lungă şi obositoare, dacă nu plecăm devreme.

Susan se uită la el, la tiranul care când îşi asuma aroganţa unui rege, când se purta cu blândeţe şi grijă. Era un om complex, un amestec de sentimente şi contradicţii pe care se îndoia că-l va desluşi vreodată. Cu un suspin adânc de regret, se îndreptă spre baie.

Într-o oră, călăreau pe plajă, pe doi cai magnifici, pursânge arab, care traversau cu uşurinţă nisipul alb.

Pe Susan o nedumereau toanele lui Kaleb. Vrusese să vadă împreună răsăritul de soare şi o vreme, cât timp fuseseră capturaţi în colivia de aur a zorilor dimineţii, se purtase ca un prieten. Dar acum, călătorea cu un străin, ale cărui buze erau strânse şi ai cărui ochi rămâneau ascunşi.

Nici ea nu începuse prea bine ziua: îi venise să plângă când încercase să-şi tragă blugii pe ea. Pielea era mult prea sensibilă să tolereze vreo restricţie de orice fel, aşa că fusese nevoită să se resemneze cu pantalonii subţiri şi lăbărţaţi şi cu tricoul pe care le folosea când picta. Kaleb îi adusese o pălărie de paie pleoştită ca să-şi protejeze de soare obrajii arşi şi nasul. Nu-l contrazisese. Ce rost ar fi avut? După dispoziţia lui de acum, ziua nu se anunţa oricum prea bună.

Când ajunseră la râu, intrară în junglă. Susan abia îşi putea reţine uimirea, dar Kaleb rămase tăcut. La un moment dat, ieşiră într-un luminiş, unde razele soarelui, străbătând printre copaci ca o pulbere de aur, ameţiră simţurile Susanei. În timp ce soarele dansa deasupra

bărbatului şi calului din faţa ei, nu putu să nu observe că părul lui Kaleb avea aceeaşi culoare cu armăsarul. Arătau de parcă erau sudaţi unul de celălalt. Cu câtă mândrie stătea Kaleb în şa!

— Aproape am ajuns, anunţă el.

Susan suspină uşurată; era nerăbdătoare să vadă satul, să-i cunoască pe locuitorii insulei şi să-şi distrag atenţia de la însoţitorul ei posac.

În câteva minute, terenul se schimbă: intrară într-o vale mică, plină de verdeaţă, înconjurată din trei părţi de palmieri înalţi şi de teci bătrâni. La sud se întindea oceanul. Satul era în centru şi când intrară în complexul de colibe, copilaşi dezbrăcaţi alergară în întâmpinarea lor. Un câine negru lătră la iapa pestriţă a Susanei până când vocea lui Kaleb îi comandă:

— Dispari de aici!

Câinele plecă repede cu coada între picioare şi Susan înţelegea ce simte. Şi ea simţise forţa supărării lui Kaleb.

Negrese purtând puletasi de toate culorile le făceau cu mâna, apoi îşi continuau treburile. Dintr-o colibă mai mare decât celelalte, situată mai izolat, ieşi un uriaş.

— Şeful Fua, îi spuse Kaleb Susanei, descălecând şi ajutând-o să facă acelaşi lucru. Are cel mai înalt rang din sat.

— De asta coliba lui e mai mare decât restul?

— Da, dar nu e o colibă. Se numeşte „fale”. Îşi împarte faleul cu familia. Fratele lui, Nea, e tatăl lui Sam şi e şi „matai” – capul familiei. Aici, multe rude trăiesc laolaltă şi-şi împart sarcinile gospodăreşti.

În timp ce se apropiau de şef, femei şi copii ieşiră din câteva faleuri şi li se alăturară celorlalţi de afară. Fumul care ieşea dintr-o adâncitură în piatră umplea aerul, împreună cu aroma de mâncare gătită. Femeile zâmbiră timid şi bărbaţii dădură mâna cu Kaleb, deşi privirile lor întârziară asupra Susanei.

— Talofa, zâmbi şeful Fua, întinzându-i mâna ceremonios. Corpul lui cu musculatură frumoasă strălucea în lumina dimineţii. Probabil trecuse de şaptezeci de ani,

dar arăta de două ori mai tânăr. Purta o fustă roşie şi picioarele lui desculţe, deşi pline de praf, arătau destul de aspre încât să păşească pe cărbuni încinşi.

— Talofa, şefule Fua, răspunse Kaleb, strângându-i mâna. Am adus cu mine o prietenă. Ea e Susan McRay.

— Talofa, domnişoară Susan. Eşti chiar mai frumoasă decât te-a descris Samala.

— Sam, interveni Kaleb, simţindu-i nedumerirea. Tata l-a scurtat la Sam.

În momentul acesta, apăru o fată urmată de un tânăr înalt şi chipeş şi Susan rămase vrăjită cât se făcură prezentările. Fata era sora Laeliei, iar bărbatul era soţul ei. Numele lor erau Luina şi Tu ai şi făceau un cuplu minunat. Luina era evident însărcinată, dar chipul ei frumos îi trezise Susanei simţul artistic. Avea pometi înalţi, ochi expresivi şi migdalaţi şi nasul foarte drept. Netrăgând-o inima s-o întrebe dacă poate să-i facă o schiţă şi temându-se să nu pară prostuţă, Susan lăsă ideea pe mai târziu, când va avea ocazia să discute cu Laelia.

În timp ce şeful îi prezentă lui Kaleb problemele din sat, Susan o urmă pe Luina prin împrejurimi.

— Domnul Kaleb e de-al nostru, zâmbi Luina, conducând-o spre adâncitura dintre pietre care servea drept cuptor. Cu toţii îi ducem dorul când pleacă de pe insulă. Se uită la Susan printre genele lungi. Îţi place domnul Kaleb?

Nu încăpea îndoială ce insinua fata. De altfel, nu avea niciun rost să încerce să-şi ascundă sentimentele. Samoanii erau foarte perspicace.

— Da, îmi place domnul Kaleb, spuse Susan, roşind sub obrajii arşi.

Luina râse şi o luă de mână.

— Dacă te căsătoreşti cu el, vei fi şi tu de-a noastră, domnişoară Susan. Am putea deveni prietene bune. Ca o familie.

Ajunseseră la cuptor şi Susan se întoarse repede, nevrând să dea ochii cu fata. Dacă se căsătorea cu Kaleb? Ce naiba putea să-i răspundă la asta?!

Luina îi prezentă satul şi-i povesti despre munca, jocurile şi iubirile samoanilor, iar Susan o ascultă vrăjită. În cele din urmă se opriră în faţa faleului aparţinând familiei Luinei şi Laeliei. Nuta, mama lor, o întâmpină pe Susan cu o îmbrăţişare şi cu un pahar cu apă proaspătă de la izvor. Era sora lui Mutu, unchiul care sculptase minunatul pat şi masa de bucătărie din casa din copac. Nuta era o femeie măruntă, grăsuţă şi cu ochi străvezii; ea fu cea care o conduse la faleul unde lucra Mutu. Mutu era un moşneag simpatic, cu ochi mari şi căprui. Susan ar fi fost mulţumită să-şi petreacă restul zilei urmărindu-l cum sculptează, dar veni Kaleb şi era timpul să plece.

Merseră la copacul unde-şi priponiseră caii, făcând cu mâna şi îmbrăţişând pe toată lumea. Fusese greu să-şi ia rămas-bun şi trecu destul de mult până când Susan îşi regăsi vocea. Curând, i se făcu foame şi sete. Chiar şi în hainele largi şi cu pălăria pleoştită, soarele tot era greu de suportat.

— Cât mai mergem? îl întrebă ea pe tăcutul şi aparent preocupatul Kaleb.

— Aproape am ajuns.

Cuvintele abia fuseseră rostite, când începură să urce, mai întâi treptat, apoi din ce în ce mai abrupt, prin tufele de lăstăriş. Susan crezu că pierduseră drumul printre rocile învelite cu muşchi şi ferigile bogate, dar apoi, la fel de repede cum începuse urcuşul, ajunseră în vârf, deasupra insulei, deasupra lumii. Dedesubt, valurile se spărgeau de stâncile poroase şi dincolo, Pacificul se întindea la infinit, turcoazul lui topindu-se în culoarea safirului, apoi în nuanţe de petrol, spre orizont.

Susan simţi cum i se strânge stomacul la privelişea înspumată din faţa ochilor. De obicei, nu-i era teamă de înălţime, dar stânca era îngustă – nu avea mai mult de o jumătate de metru lăţime – şi un val de ameţeală aproape o copleşi.

Kaleb se întoarse, privind-o întrebător, cu o sprânceană ridicată.

— Crezi că poţi să ajungi pe plajă?

— Nu facem picnicul pe stânci? întrebă ea ezitând.

— E puţin cam rece şi eşti destul de palidă, în ciuda roşeţii. Mai bine am coborî, înainte să leşini. Putem să escaladăm stâncile în altă zi.

Briza îi agita pălăria, dar în niciun caz nu era puternică. O ducea pe plajă pentru că simţea că nu poate face faţă înălţimii ameţitoare şi vederii stâncilor ameninţătoare. O trata din nou ca pe un copil şi nu avea nicio putere să-l oprească.

— M-aş fi descurcat cu stâncile, şuieră Susan îndată ce ajunseră pe plajă şi descălecară. Îşi înălţă privirea să vadă de unde veniseră. Chiar fuseseră atât de sus?

— Desigur, şi ai fi putut să ameţeşti şi să cazi de acolo. După cum spuneam, o lăsăm pe altă zi. Între timp, bucură-te de priveliştea de jos. Plaja asta se numeşte Ke Beach – Plaja Fără întoarcere.

— Însemnând?

— Însemnând că dacă sunt valuri mari, nu poţi ieşi. Vino, hai să vedem ce ne-a pregătit Laelia pentru prânz, altfel o să se ducă ziua şi o să irosim mâncarea.

Într-adevăr, mica plajă era închisă de stânci. Stâncile şi valurile rămaseră acum în urmă, dar Susan încă mai auzea crescendoul asurzitor. Mai departe, în rocă şi-n frunziş se făcea o deschizătură şi vedeai bazinul unei cascade superbe. Kaleb conduse caii aici şi-i priponi de un copac de lângă cascadă. Scoase din coburul de şa pachetul cu porţii generoase de pui prăjit, brânză, biscuiţi cu miere şi fructe. Surpriza fu sticla de vin roşu: Laelia se gândise să le pună chiar şi două pahare de plastic.

— Pari frântă de oboseală, spuse Kaleb, oferindu-i un pahar de vin. Şi puţin preocupată, aş putea să adaug. Un ban pentru gândurile tale.

Susan sorbi din vin şi reuşi să zâmbească.

— Dacă trebuie să ştii, mă gândeam cât de greu e să te înţeleagă omul. Acum te porţi de parcă ai vrea să fim prieteni, iar în clipa următoare aş putea să jur că mă urăşti. Nu putu să-i înfrunte privirea, simţindu-se incredibil de vulnerabilă şi nesigură ce va spune.

— Nu-ţi face griji, continuă Kaleb cu asprime. Dacă l-ai înţelege pe adevăratul Kaleb Knight, probabil ai vrea să-ţi faci bagajele şi să pleci chiar în seara asta. Noroc.

Ciocniră. Susan presupunea că ar trebui s-o supere atitudinea lui, dar era ceva în vocea lui. să fi fost o urmă de regret? Avea un scut de protecţie şi nu înţelegea.

— Oh, cred că m-aş descurca şi cu adevăratul Kaleb Knight, dacă mi-ar da măcar o jumătate de şansă, spuse ea vesel, deşi trebui să se chinuie să respire.

Ochii lui fulgerară spre ea.

— Chiar aşa? Poate ar trebui să facem un test într-o zi, curând.

Ştia ce vrusese să spună şi o cuprinse teama. Se simţea deja atrasă de el şi era sigură că va pica orice test, emoţional sau fizic, pe care îl va pregăti pentru ea.

Kaleb râse scurt şi din toată fiinţa.

— Nu fi atât de îngrijorată, teinetitia mea. Nu-mi stă în fire să atac tinere fără să fiu provocat.

O tachina din nou? Nu putea să spună, din moment ce-şi coborâse genele bogate. O sărutase acum nici douăzeci şi patru de ore. Oare uitase? Sau o privea realmente ca pe o copilă, o fetiţă iritantă care trebuia ţinută la distanţă? îşi privi hainele pătate de vopsea, şosetele prăfuite şi tenişii uzaţi. La ce se putea aştepta, îmbrăcată atât de absurd? în afară de asta, de fiecare dată când era în apropierea lui şi se uita în ochii lui verzi şi adânci, se simţea prostuţă şi imatură.

Kaleb îi dădu un copan de pui.

— Mănâncă după pofta inimii, iubito. Mai avem încă o jumătate de insulă de văzut.

— Până acum, mi-a plăcut fiecare clipă, îi spuse ea sincer. Mai ales satul şi oamenii lui. Mi-ar plăcea să-i fac un portret Luinei şi poate şi lui Mutu lucrând. Crezi că i-ar deranja?

— Sunt convins că s-ar simţi flataţi. Îi aruncă o privire dezarmantă. Dar să nu încerci să ajungi de una singură în sat, mă auzi?

— Promit. Se şterse pe mâini cu un şerveţel şi se

întinse pe spate la umbra palmierului.

— Dar vorbeşti serios? insistă Kaleb. Ştiu deja că-ţi place aventura şi că eşti încăpăţânată. Nu mă deranjează atât gândul că te-ai rătăci, ci imaginea ta prinsă în vreo plasă sau cocoţată într-un copac, încolţită de un mistreţ care vede roşu în faţa ochilor. Ţi-am mai spus că sunt o mulţime. Se opri, aşteptând reacţia ei, dar Susan privea dincolo de el, la întinderea infinită a oceanului. Poate dacă-ţi spun ce am păţit când aveam zece ani, vei înţelege importanţa a ceea ce încerc să-ţi spun.

De data asta, ochii violeţi ai Susanei îi căutară chipul, zgâindu-se la el de sub borul pălăriei. Părea sincer îngrijorat, şi dintr-un motiv oarecare, se simţi flatată.

— Înţeleg că e important, Kaleb, sincer înţeleg, dar tot aş vrea să aud povestea.

— Chiar şi la zece ani, ştiam fiecare centimetru al insulei. Dar ştiam şi ce prostie însemna să ies de pe cărarea bătătorită. Inima insulei e un loc doar pentru aborigeni. Insula noastră o fi mică în comparaţie cu altele, dar interiorul e la fel de sălbatic ca acum câteva secole. Oricum, năzdrăvan şi încăpăţânat la rându-mi, şi pentru că mă certasem cu tata, am pornit spre sat, de-a curmezişul junglei, ca să spun aşa. Am căzut într-o plasă pusă pentru mistreţul care m-a necăjit pe tot parcursul calvarului. A venit la lăsatul serii, fornăind şi dând târcoale exact sub locul în care-mi atârna capul. Câţiva centimetri mai jos şi m-ar fi prins. Eram inconştient când m-au găsit – o scăpare binecuvântată de la coşmarul meu înfricoşător. Cu toate că insula e foarte frumoasă, poate fi extrem de periculoasă.

Povestea lui o înfioră pe Susan.

— Ce îngrozitor! şopti ea, imaginându-şi ororile prin care trebuie să fi trecut din cauza nesocotinţei.

— Nu te supăra, zâmbi el cu maliţiozitate. N-am vrut să-ţi stric ziua, ci doar să te previn. O studie intenţionat, flăcările lui verzi strălucind amuzate. Mi te imaginez cu o nesăbuinţă tinerească, iubito, şi e de datoria mea să protejez pe toată lumea de pe insula mea.

Nu ce spusese, ci atitudinea lui o irită pe Susan.

Aroganţa lui neruşinată o scotea din minţi!

— Cedând din când în când nesăbuinţelor tinereşti, reuşeşti să-ţi păstrezi spiritul tânăr, izbucni ea, şi cu siguranţă, e mai bine decât să fii înţepat.

— Vrei să spui că sunt înţepat? întrebă el, cu o lumină curioasă în priviri.

— Dacă te simţi cu musca pe căciulă. Am impresia că nu mă înţelegi şi asta te face atât de nenorocit.

— Înţepat şi nenorocit. Mai e ceva ce ai vrea să adaugi pe listă?

— Da, eşti un nesuferit, se înecă ea. Acum încerci să mă protejezi de primejdiile de pe insula ta, apoi mă cataloghezi drept puştoaică idioată. M-am săturat să te ascult cum îmi ironizezi sentimentele de fiecare dată când mă întorc. Ţi-ai făcut un obicei din a colecţiona scalpurile tuturor femeilor obişnuite pe care le întâlneşti?

— Nu există nimic obişnuit la tine, o asigură el. Şi îmi pare rău dacă te-am supărat. Eşti gata să continuăm excursia? Sau vrei să te mai odihneşti puţin?

Susan nu voia decât să încalece şi s-o ia la galop, lăsându-l în urmă pe diavolul acesta. Dar furia îi întunecă judecata şi o opri până să şi încerce.

— Cred că aş mai bea un pahar de vin şi m-aş mai odihni puţin, spuse ea, ridicând sfidătoare bărbia.

Fără să-i răspundă, Kaleb îi umplu paharul şi începu să strângă masa; după ce termină, îşi scoase tricoul şi blugii şi, rămânând în slipul bleumarin, intră în apă. Susan urmări cum înoată printre valuri cu uşurinţa unui delfin. Îşi dădu jos pălăria, şi-o aşeză sub cap, ca pernă, şi închise ochii. Adierea blândă îi juca în păr, iar nisipul era cald şi reconfortant. Ascultă ţipătul unui pescăruş şi răspunsul parterenei lui care coborî pe mal. Nu mai cunoscuse niciodată o împăcare atât de dulce. În ciuda neliniştilor şi sentimentelor ei tulburătoare, simţi cum i se relaxează muşchii în timp ce o fură somnul.

Nechezatul unui cal o făcu să se trezească speriată. Mai întâi dezorientată, apoi realizând că era încă pe plajă, deschise ochii şi obrajii i se îmbujorară instantaneu. Kaleb

stătea lângă ea, privind-o în tăcere, cu o expresie indescifrabilă. Se chinui să se ridice, luptându-se cu emoţia. Picături de apă se zăreau încă pe el şi razele soarelui dansau vesel în părul lui ud. Zgâindu-se la el, i se părea că se îneacă în fiecare râuleţ, incapabilă să scape din ghearele dorinţei.

Kaleb se uită la ea aproape o eternitate – până când abia mai putu să respire, până când briza oceanului şi cerul deveniră un vânt violent. Când gura lui o acapară pe a ei, înghiţindu-i strigătul de protest, Susan cedă, lipindu-se de trupul lui umed cu o ardoare de care nu se ştiuse capabilă. Sărutul lui era insuportabil de dulce şi gentil, făcându-i stomacul să se contracte şi spatele să se arcuiască. Mirosul lui îi invada simţurile şi buzele ei se mişcară sub ale lui, acceptându-i respiraţia caldă care dintr-odată se contopise cu a ei. Oare îl iubea pe bărbatul acesta, a cărui atingere uşoară avea puterea raiului şi a iadului? Se putea oare să-l iubească? Sau dorinţa îi întunecase judecata?

Gura lui Kaleb alunecă spre gâtul ei catifelat şi cu un geamăt, se ridică.

— Trebuie că mi-am pierdut minţile, spuse el tăios, deşi îi tremurau mâinile.

Trupul cald al Susanei se simţi respins ca ştirile de ieri şi lacrimile ameninţau să-i invadeze ochii.

— Îmi pare rău că ţi se pare atât de plictisitor să mă săruţi, murmură ea, înecându-se din cauza durerii din inimă. Să-l ia naiba pe Kaleb Knight! Şi la naiba cu inima ei, pentru că voia iubirea lui!

Afişând autocontrolul arogant pe care Susan ajunsese să-l urască, se ridică şi se îmbrăcă. Un zâmbet îi juca pe buze, deşi privirea lui era ca de gheaţă.

— Îţi cunoşti sentimentele, la fel şi eu pe ale mele, teinetitia mea. Ţi-am spus că nu atac femei frumoase. Nu ai cum să înţelegi ce simt.

— La fel cum nici tu n-ai cum să înţelegi ce simt eu. brută ce eşti!

Gheaţa verde înfruntă ceaţa de ametist.

— Oh, dar înţeleg, iubito, şi de asta plecăm naibii de aici. De-abia oi fi ieşit tu dintr-o relaţie furtunoasă, dar eşti încă foarte dezirabilă. Însă refuz să fiu un nemernic şi să profit de inima frântă şi de vulnerabilitatea ta. Curând te vei duce acasă şi într-o zi, când îl vei întâlni pe bărbatul visurilor tale, vei privi înapoi şi-mi vei mulţumi că m-am controlat.

— Te urăsc.

— De acum, nu? Foarte bine; atunci, vei fi în siguranţă.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Susan se ridică şi-l înfruntă fioroasă.

— De necrezut. Indiferent ce fac sau ce spun, reuşeşti cumva să întorci lucrurile şi să mă faci să par o proastă. Se opri, muşcându-şi buza de frustrare. Şi după expresia ta, văd că mă obosesc degeaba. Ei bine, n-ai decât, amuză-te cât vrei pe seama mea. Şi în timpul ăsta, poţi să te duci exact la dracu'!

Kaleb ridică din sprâncene şi afişă gropiţele.

— Mai bine am porni la drum, iubito. Cred că poate ai stat prea mult la soare. Ţâfna nu ţi se potriveşte deloc.

Nici lui nu i se potrivea aroganţa, se gândi cu dispreţ Susan, în timp ce porniră spre stânci.

Capitolul 5

Spre uimirea Susanei, drumul de întoarcere fu plăcut. Kaleb îşi schimba starea de spirit la fel de repede ca o ploaie de vară. Flecări prietenos, arătându-i diferiţi arbori şi flori care credea c-or s-o intereseze.

Reuşind să lase deoparte ce se întâmplase pe plajă, deopotrivă cu sentimentele ei confuze, Susan începu să se relaxeze. Pielea îi ardea încă şi o durea şi picioarele îi amorţiseră de la prea mult mers călare, dar fiecare experienţă nouă o încânta şi încetul cu încetul, se pierdu din nou în magia insulei.

Când ajunseră la grajduri, Sam tocmai ţesăla un superb armăsar cenuşiu; văzându-i, le făcu un semn cu mâna.

— E o frumuseţe, nu crezi? întrebă Kaleb.

— Oh, e frumos! exclamă Susan, descălecând repede şi grăbindu-se spre cal. Sam, e superb!

— Ia uită-te, Sam, intonă Kaleb vesel. L-ai văzut vreodată pe Moonflight să răspundă cuiva aşa?

— Nu, domnule Kaleb. Domnişoara Susan trebuie să ştie cum să ia caii.

— Oricum, ştie mult mai bine cum să ia caii decât membrii sexului opus, aş zice, o tachină Kaleb.

— De ce n-ai călărit pe frumuseţea asta azi? întrebă ea, aruncându-i o privire ucigătoare.

— De obicei, Sam călăreşte pe el, deşi nu ştiu de ce se mai oboseşte. Am renunţat de mult la bestia asta. Nu s-a lăsat niciodată îmblânzit cum trebuie şi are o voinţă puternică. Seamănă mai degrabă cu un copil dezgheţat, care ştie să deosebească binele de rău, dar nu-i pasă.

Era o altă înţepătură şi Susan deveni scorţoasă.

— Poate există o lipsă de comunicare între voi doi, spuse ea sec. Se poate să fie la fel de îndărătnic ca tine.

Din senin, Kaleb îşi dădu capul pe spate şi pufni în râs, deşi gura îi deveni fermă când spuse:

— Pe unii bărbaţi îi fascinează frumuseţea şi spiritul unui cal, la fel ca şi ale unei femei, dar eu nu mă număr printre ei. Insula m-a învăţat multe lucruri şi precauţia deschide lista. Numai datorită precauţiei, mulţi bărbaţi au reuşit să-şi salveze inimile.

— Ca să-ţi salvezi inima, ar trebui mai întâi s-o ai, răspunse Susan, aruncând flăcări de ametist. Mare scofală dacă-şi dădea seama că-l considera un diavol în paradis!

— Şi presupun că te consideri o cunoscătoare a inimilor bărbaţilor? Zâmbetul lui avu un aer maliţios. Să ştii că ai face bine să-ţi revizuieşti tema pentru acasă, teinetitia mea. Încă mai multe de învăţat.

Susan îşi reţinu cuvintele pe care ar fi vrut să i le arunce în faţă. Nicio replică de-a ei nu ar fi benefică pentru niciunul din ei, aşa că-l mai mângâie puţin pe Moonflight şi porni spre reşedinţă.

Kaleb o prinse din urmă la eleşteu, dar Susan nu încetini. Fiecare instinct îi spunea să se oprească şi să-i

spună verde-n faţă, să-şi exprime frustrările o dată pentru totdeauna, dar dacă ar face asta, ar stârni fără doar şi poate lacrimile care aproape îi înotau în ochi. Şi în momentul ăsta, o ieşire prostească şi copilărească era ultimul lucru de care avea nevoie.

— Mai bine ai schiţa un zâmbet, iubito, veniră cuvintele caustice ale lui Kaleb, sau mama o să creadă că ne-am certat.

De data asta, se opri şi se întoarse spre el, ajungând la capătul forţelor.

— Ei bine, nu ne-am certat? îl sfredeli ea cu privirea. De când ne-am întâlnit prima oară, ne-am tot certat şi m-am săturat de jocurile tale nebuneşti. Poate tu poţi face faţă unei astfel de relaţii, dar eu nu pot. Nu e de mirare că iubita te-a aruncat peste marginea stâncii. Mă îndoiesc că ar putea vreo femeie să-ţi accepte aroganţa şi toanele schimbătoare! închise ochii, luptându-se cu teama. Spusese ceva îngrozitor şi regretă imediat.

Kaleb o prinse repede de păr, trăgându-i capul pe spate până o forţă să-i înfrunte privirea de gheaţă.

— Ce ştii tu despre iubire? o ironiză el. Plângi pentru că iubirea vieţii tale te-a părăsit pentru altcineva. Te-ai întrebat vreodată de ce? Poate că a găsit pasiunea unei femei mult mai agreabilă decât înfumurarea unei copile.

— Eşti vrednic de dispreţ! şuieră ea printre dinţii încleştaţi. Iubirea înseamnă mai mult decât pasiune. Dragostea e pură, e plină de înţelegere şi de adevăr! Dar desigur, n-ai avea de unde să ştii asta.

— Iar tu trăieşti într-o lume de vis, unde căţeluşii vorbesc şi căsătoriile se oficiază în rai, teinetitia mea. Iubirea e doar un cuvânt de şase litere ca oricare altul. Vorbeşti despre aroganţa şi toanele mele şi te grăbeşti să mă condamni, dar eşti la fel de vinovată. Acum, eşti atât de inocentă că aş ucide dragoni ca să te protejez. În clipa următoare, eşti o seducătoare ai cărei ochi violeţi ar putea să topească sufletul oricărui bărbat şi aş da sufletul acesta să pot face dragoste cu tine.

— Şi când nu ucizi dragoni şi nu vrei să faci dragoste

cu mine, eşti un nesuferit, pufni Susan, luptându-se să se elibereze din strânsoarea lui.

— În cazul ăsta, cred că va trebui să-mi petrec timpul ucigând dragoni sau făcând dragoste cu tine, o ironiză din nou, deşi aş prefera varianta a doua.

Mireasma de gardenii plutea în aer, făcând-o să ameţească. sau se simţea aşa din cauza bărbatului care o ţinea atât de aproape? Bărbatul în ochii căruia ardea dorinţa, transformându-i picioarele în cauciuc.

— Te deranjează să ştii că-mi placi? şopti cu asprime Kaleb, sărutând-o uşor pe sprâncene şi pe nas.

Rămasă fără replică, inima trădătoare făcând-o să nu mai simtă decât cum se topeşte în braţele lui, Susan îşi înfipse degetele în părul lui des. Gemu când buzele lui îi călătoriră pe gât, odihnindu-se în locul acela vulnerabil în care pulsul îi bătea frenetic. Braţele lui se strânseră mai tare în jurul ei şi-i acoperi gura în extazul unui sărut pătimaş. Îi simţea muşchii coapselor, pieptul solid, bătăile inimii şi presiunea lentă şi cercetătoare care o învălui, consumând-o într-un foc plin de pasiune. Kaleb tremură când îi rosti numele printre săruturi. Oh, cum îl dorea. Cum avea nevoie de bărbatul ăsta care o scotea din minţi!

Kaleb fu cel care se îndepărtă primul. Deşi respira întretăiat, era stăpân pe el, iar ochii lui de jad adăposteau acum scântei diabolice.

— Eşti o vrăjitoare, Susan McRay. Numai o vrăjitoare ar putea cauza o astfel de nebunie temporară. Crede-mă, nu se va repeta.

— Eşti nebun! strigă Susan, făcând un pas înapoi.

— E nebunie amestecată cu miracole carnale, şi asta demonstrează că abia dacă ai gustat iubirea.

— Dorinţă, vrei să spui! sări Susan, aprinsă.

Privirea lui o mângâia, dar când vorbi, vocea lui fu lipsită de orice emoţie:

— Nu e diferenţă mare între iubire şi dorinţă, teinetitia mea, dar nu vei învăţa asta de la mine. Fugi acum, ca o fetiţă cuminte, şi spune-i mamei că ne-am întors. Vin şi eu imediat.

Şi cu asta, o trimitea la plimbare. Trosnea din degete şi ea trebuia să-i dea ascultate numaidecât. Pentru el, nu era decât o altă pasăre îmblânzită, care venea ori de câte ori o chema. Îşi făcea pofta şi apoi o arunca, după ce se plictisea de joc. Era nebun de-a binelea şi nu va mai permite niciodată să rămână singură cu el.

Fusese o zi extenuantă atât fizic cât şi psihic şi Susan ajunsese aproape de punctul de a plânge. Furioasă pe sine pentru că nu-şi putea reţine lacrimile, îşi umplu cada şi zăcu în apă o oră. Aspectul de rac fiert pe care-l căpătase începuse să se transforme într-un bronz bogat, auriu. Păcat că nu va fi uşor să uite senzaţia braţelor lui Kaleb – gustul buzelor lui sau licărul pasionat din ochii lui verzi.

Cu fiecare mişcare a corpului lui, părea să se cufunde şi mai adânc în melancolie. Nici măcar cu ea însăşi nu putea să fie sinceră? Fugise de o iubire destrămată numai ca să se lovească de o altă situaţie apăsătoare, una care se dovedea chiar mai devastatoare decât logodna cu Paul. Ironie, nu era câtuşi de puţin sigură că-l plăcuse vreodată şi asta părea adevărata lovitură. I se dăruise lui Paul pentru că-l iubise complet, dar să se arunce literalmente în braţele unui bărbat pe care abia îl cunoştea dovedea că era la fel de nebună ca şi arogantul care-i poseda buzele şi jongla cu simţurile ei.

Soarele de după-amiază se ascunsese în spatele palmierilor, deşi era încă foarte cald. Bântuind în bucătărie în cămaşa transparentă, descoperi ceaiul instant, cuburile de gheaţă, linguriţa cu coadă lungă; îşi umplu o cană şi o bău până la fund. Se simţea arsă. Se simţea atât de răvăşită! Cum de-şi permisese să se implice atât? Mai ales după ce fusese atât de hotărâtă să aibă grijă. Ştiuse de la prima lor întâlnire că o atrăgea, şi totuşi îşi pierduse controlul şi depăşise bordul vasului. Chiar şi acum, după ce stabilise totul şi privea înainte cu hotărâre înnoită, simţea cum îi bate inima, răspunzând la atingerile lui Kaleb.

Luând cea de-a doua cană de ceai pe verandă, Susan se aşează şi închise ochii. Era mai răcoare acum. Mireasma

subtilă a insulei plutea în aer odată cu briza, amintindu-i unde era şi de ce. Timpul ei era preţios. Prea curând va porni din nou spre casă şi atunci va fi prea târziu. Venise să-şi vindece rănile, nu să le deschidă. Trebuie să se bucure de magia insulei. Se va îmbrăca şi va înfrunta din nou seara – şi toate zilele care vor urma.

Susan ajunse la reşedinţă cu puţin înainte de şapte şi, alăturându-se festivităţilor de pe verandă, Kaleb o întâmpină cu gropiţele şi dantura lui frumoasă, o privi întunecat şi apreciativ, apoi bătu total în retragere, ca şi cum nu se putea deranja să-i ofere mai mult decât un salut politicos.

Susan se îmbrăcase cu grijă, alesese un puletasi crem care-i punea în evidenţă noul bronz. Punându-şi un hibiscus alb în părul strâns, se simţise pregătită pentru orice, chiar şi pentru înfruntarea cu ucigaşul de dragoni. Dar acum se simţea indispusă şi puţin fără suflu. Kaleb purta pantaloni albi şi cămaşă albă de mătase. Câţiva nasturi erau desfăcuţi şi-i dezvăluiau pieptul musculos şi foarte bronzat; luându-şi privirea de la locul acela ispititor şi vulnerabil care fără îndoială mirosea a colonie de mosc şi amintindu-şi că rezerva lui îi va face viaţa considerabil mai uşoară, îşi întoarse atenţia spre Essie şi Helen.

După o rundă de îmbrăţişări şi complimente, Helen anunţă că ea şi Essie plecau dimineaţă într-un tur de cumpărături la Tutuila.

— La început, ne-am gândit să-ţi spunem să vii cu noi, dragă Susan, dar apoi ne-am hotărât că te-ai plictisi două-trei zile cu două bătrâne.

— Şi nu te lăsăm singură, interveni Essie. O luăm şi pe Laelia cu noi, desigur, dar Sam va fi aici. şi Kaleb.

Cele două se uitară spre Kaleb, dar el stătea sprijinit de balustradă, cu spatele la ele, aparent pierdut în gânduri. Helen rămase perplexă:

— Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu! Am crezut că voi doi o să fiţi prieteni buni după ce veţi fi petrecut o zi întreagă împreună, dar după figura Susanei, aş zice că spatele lui Kaleb o încântă mai ceva decât apusul de soare.

Kaleb, vrei, te rog, să ni te alături? Ai auzit ce am spus?

— Am auzit. Plecaţi câteva zile la Tutuila şi vreţi s-o fac pe gazda. Se întorsese cu faţa la ele şi ochii lui erau întunecaţi. Am rămas deja în urmă cu cartea, mamă, şi mă tem că să am grijă de domnişoara McRay nu intră în agenda mea. Poate să-l cheme oricând pe Sam, dacă se întâmplă vreun dezastru, dar mă îndoiesc că va avea nevoie de toată atenţia mea.

— Nici prin gând nu mi-ar trece să-i impun ceva domnului Knight, izbucni Susan furioasă, apoi reuşi un zâmbet. Mi se pare minunat că aveţi şansa să plecaţi împreună şi să faceţi ceva cumpărături. Unde veţi sta?

— La nişte prieteni, răspunse Helen, respirând ceva mai uşurată, deşi continua să-i privească pe rând. Sam a luat legătura cu hidroavionul şi cu Nelsonii. Sunt nişte vechi şi foarte buni prieteni de-ai noştri, Susan. Essie nu i-a mai văzut de secole. Ar trebui să fie o excursie plăcută.

— Dacă nu trebuie să vă faceţi griji pentru mine, adăugă Susan, zâmbind mai larg pentru binele lor. Ei bine, eu una, nu-mi fac griji. Sunt perfect capabilă să-mi port singură de grijă. Speram să pictez câteva pânze şi nu găsesc un moment mai potrivit decât mâine să încep. Voi două duceţi-vă şi distraţi-vă, mă auziţi?

Amândouă femeile arătau uşurate, iar Kaleb se întoarse din nou la balustradă. Laelia apăru pe verandă şi le servi băuturi cu gheaţă. Susan acceptă înadins un pahar cu temutul Passion Fizz al lui Kaleb, schimbându-şi privirea să vadă dacă se uita. Nu se uita.

— Singurul lucru pe care-l regret, Susan dragă, spuse Helen, e că va trebui să te descurci singură cu mâncarea. Poţi folosi bucătăria de aici sau pe cea din colibă. Oricum, vei găsi destulă mâncare. Laelia a gătit o zi întreagă pentru oameni şi sunt sigură că n-o să-i deranjeze să împartă cu tine.

— Prefer să mă concentrez la pictat şi să rămân în căsuţa din copac, o întrerupse Susan. Exact cum pare să fie şi domnul Knight cu scrisul, sunt destul de plictisitoare când vine vorba de pictură. Mă cufund cu totul şi prefer

să-mi fac un sandviş decât să-mi prepar ceva. E ceva caracteristic artiştilor. rânji ea.

— Dar vei mânca sigur, hm? întrebă Essie, cercetându-i cu îngrijorare chipul.

— Cum a spus şi domnişoara McRay, poate să-şi poarte singură de grijă, mătuşă Essie, spuse Kaleb, întorcându-se de la balustradă şi aruncându-i Susanei o privire sfredelitoare.

— Ei bine, da, bineînţeles, interveni Helen, dar Susan e musafira noastră şi ce fel de gazdă aş fi dacă nu mi-aş face griji? Aşa cum ar trebui să-ţi faci şi tu, aş putea să adaug. Stilul din deşertul Arizona începe să devină un obicei pentru tine. Ai devenit prea dur. Se întrerupse, muşcându-şi buza.

— Viaţa e dură, mamă. E legea deşertului.

— Dar în seara asta nu eşti în deşert, dragă nepoate, mormăi Essie. Eşti pe Insula de Safir, unde viaţa e dulce şi frumoasă. Ai grijă cum vorbeşti!

— Nu te emoţiona, mătuşă Essie, spuse Kaleb, abia schiţând un zâmbet. Sunt conştient de plăcerile insulei.

Laelia anunţă că masa era gata şi femeile părură din nou recunoscătoare pentru întrerupere. Gata sau nu, lui Susan nu putea să-i pese mai puţin. Passion Fizz-ul începuse deja să-şi facă efectul şi nu se mai simţise de mult atât de relaxată.

Cina se apropia de sfârşit şi li se aduse cafeaua şi coniacul. Încă puţin ameţită din cauza Passion Fizz-ului, Susan îşi luă băutura lângă balustradă, desfătându-se cu zgomotele nopţii şi cu cerul plin de stele. Era frumos, înviorător de răcoare după canicula din timpul zilei. Începu să fredoneze un cântec vechi care fusese de curând remixat.

— N-ar fi trebuit să bei Passion Fizz, spuse Kaleb, alăturându-i-se la balustradă.

Erau singuri; Helen şi Essie dispăruseră în casă.

— De ce? Pentru că am chef să cânt? Viaţa nu înseamnă numai realitatea dură a deşertului tău, domnule Knight. Cum a spus mătuşa ta, viaţa pe Insula de Safir e

dulce şi frumoasă.

— E un fel de a spune, dar chiar şi dulceţea şi frumuseţea trebuie să înfrunte realitatea.

— Zău? Ei bine, nu m-am înscris niciodată în Ordinul Regal al Cinicilor, i-o întoarse Susan, dându-şi capul pe spate. Se simţea rea, nesuferită şi demnă de dispreţ în prezenţa bărbatului acestuia care reuşea să răstălmăcească tot ce atingea, gândea sau simţea ea.

— Lumea e plină de cinici, spuse el caustic. Ei sunt supravieţuitorii. Numai tinerele ca tine, care au fost ţinute la adăpost ca bobocii de raţă, mai cred că lumea e o gogoaşă de mătase.

— Ai o limbă foarte ascuţită, Kaleb Knight, dar n-o să mă convingi niciodată că drumul spre rai e pavat cu cinism.

— N-am nici cea mai mică intenţie să te conving de nimic, domnişoară McRay. Am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu.

Cuvintele lui fură ca o palmă usturătoare şi Susan simţi cum clocoteşte de furie.

— La fel şi eu, domnule Knight. Nu are niciun sens să mă cert cu tine. Noaptea e prea frumoasă ca s-o irosesc aşa. Se întoarse la contemplarea ei.

— În seara asta, eşti o felină arţăgoasă, hm? Părea rece şi controlat.

— Felină? Ca jaguarul care-şi urmăreşte prada şi apoi o atacă fără s-o prevină? Dacă da, sunt flatată. Jaguarul este un animal strălucitor şi sofisticat, de o inteligenţă uimitoare. Întotdeauna precaut, întotdeauna alert. Cum probabil sunt şi eu, ca să mă apăr de aroganţa şi toanele tale rele şi de sarcasmul tău încrezut. N-am mai cunoscut niciodată un bărbat ca tine. Eşti insuportabil.

— Nu mă miră că asta crezi, având în vedere experienţa ta minimă, spuse Kaleb în barbă. O relaţie amoroasă nu te califică drept expertă. Să bem pentru asta? îşi ridică paharul, un licăr amuzat străbătându-i privirea.

— De ce nu? răspunse ea, adaptându-se la tonul lui. N-oi fi eu expertă, dar cel puţin am sentimente şi abilitatea

de a-mi păsa, calităţi pe care evident le-ai pierdut pe cărarea ta pavată cu cinism. Şi beau pentru asta!

Susan îşi dădu seama că tremura şi, spre oroarea ei, nu ştia dacă era din pricina furiei pe care abia şi-o controla sau apropierii de bărbatul acesta enervant, care făcuse dintr-odată un pas spre ea şi nu-mi mai despărţeau decât câţiva centimetri.

— Cuminte, mârâi el, simţindu-i dilema şi, Susan nu se îndoia, propunându-şi să profite din plin de ea.

Tot ce ţinea de el avea margini ascuţite, care o tăiau pe măsură ce el se juca pe degete cu emoţiile ei. Luna urcase mai sus, aruncând pe chipul lui o lumină prevestitoare, dar Susan simţea scânteile verzi din ochii lui consumând-o până când timpul păru să stea în loc.

— Dincolo de cochilia mea de cinism şi aroganţă glacială, bate o inimă ca oricare, teinetitia mea. Şi tot acolo se află şi nevoi pasionale.

— Am mai discutat subiectul ăsta, spuse Susan aproape şoptit. Îi simţea căldura şi inima îi bătea atât de tare, încât aproape o durea.

— Aşa e, dar nu cât să mă simt satisfăcut. Inocenţii lumii, printre care te afli şi tu, sunt cei care călătoresc cu trenul iluziilor într-un univers de basm, fără să-şi dea seama că şi ei au pasiuni.

Susan făcu un pas înapoi, strângând cu putere piciorul fragil al paharului ei.

— De ce insişti să fii atât de neplăcut? se înecă ea, ajungând în culmea tulburării. Ieri ne-am povestit trecutul ca doi prieteni – am împărţit şi o parte din magia insulei. Acum, suntem duşmani. Refuz să petrec trei săptămâni într-un paradis transformat în iad din pricina personalităţilor incompatibile şi a ostilităţii blestemate pe care se pare că nu ţi-o poţi ţine în frâu. N-ar trebui nici să fiu mereu cu doi paşi înaintea ta, ca să-ţi parez avansurile! Respira întretăiat şi i se accelerase pulsul. Oh, de ce nu pleca odată? De ce nu se ducea la mâna lui de argint din Arizona şi n-o lăsa în pacea şi liniştea de pe insulă?

— „Prietenie” e un cuvânt destul de complicat, spuse

el, apropiindu-se din nou, atât de mult încât respiraţia lui caldă îi făcea vânt. Prietenia nu poate fi întreţinută decât atunci când doi oameni se plac. O ciupi de obraz, însă atingerea lui fu surprinzător de blândă. Deşi trebuie să recunoşti că între noi se petrece ceva.

Când se aplecă, Susan îngheţă. O va săruta din nou!

Dar Kaleb era la fel de imprevizibil ca o furtună de vară. Sărutul lui fu scurt, pe frunte.

— Acum, poţi să deschizi ochii, domnişoară McRay, veni glasul lui mieros şi neted. Asta dacă nu cumva preferi să nu-ţi văd ochii împăienjeniţi de pasiune şi dorinţă.

Aroganţa amuzată din tonul lui fu o lovitură aproape fizică. Sărutul lui indiferent fusese mai devastator pentru ea decât unul pe gură. Râdea de ea, o ironiza pentru că ştia prea bine ce efect aveau buzele şi atingerile lui. Îşi jurase că nu-l va mai lăsa niciodată să profite de ea, totuşi propriul trup o trădase din nou.

Obrajii îi erau încă roşii când îşi ridică privirea spre el. Oh, cât de corectă fusese prima ei impresie despre el!

— Ai braţe puternice, iar cuţitul tău are lamă lungă, domnule Knight. Şi ai inima de piatră.

Kaleb o măsură din priviri şi gropiţele apărură din nou.

— De ce eşti atât de dramatică, iubito? Ai vorbit de prietenie. N-a fost ăsta un sărut prietenesc?

— Ar fi putut foarte bine să fie o palmă peste faţă, izbucni Susan, căci n-a fost dat din prietenie. Acum, dacă mă scuzi, şi eu am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu.

Evadă în noapte, fierbând de furie tot drumul până la casa din copac.

Capitolul 6

Susan nu se gândise niciodată că va veni o vreme în viaţa ei când se va simţi atât de neliniştită, când noaptea va părea un milion de ani. Chiar şi după îngrozitoarea despărţire de Paul, făcuse faţă celor câteva nopţi în care nu se putuse odihni şi nu avusese niciun vis. Dar acum, era cu totul diferit. Toate visele erau erotice, senzuale,

înspăimântătoare – şi pline de Kaleb Knight. O lăsau fără vlagă. Cum putea să găsească o cale să stingă flacăra dorinţei pentru el, când până şi visele o trădau?

Lumina zorilor îi apăsa pleoapele, aşa că Susan clipi şi se dădu jos din pat. Astăzi, Essie şi Helen plecau la Tutuila. Le va simţi lipsa, deşi nu le văzuse prea mult. Poate ar fi trebuit să plece cu ele. Oare toanele enervante ale lui Kaleb vor fi şi mai greu se suportat fără ele? Se temuse de ziua în care va părăsi insula, dar acum realmente de-abia aştepta. Micul apartament din San Francisco părea o oază ademenitoare de siguranţă.

După un mic dejun cu pâine prăjită, cafea şi pepene galben, Susan îmbrăcă nişte pantaloni scurţi albi şi o bluză galbenă şi-şi strânse părul la spate. Bronzul dobândit de curând arăta auriu în lumina dimineţii. Cel puţin se va întoarce în State cu o culoare de invidiat.

Bând a doua ceaşcă de cafea pe verandă, se pierdu în gânduri. Insula era visul oricărui artist. Laguna, palmierii drepţi, oceanul. Chiar şi casa din copac ar fi un subiect potrivit. Totuşi, nu-i surâdea niciuna.

Se gândi să picteze satul, pe sora şi pe unchiul Laeliei, dar Kaleb îi interzisese să se ducă singură. Un zâmbet îi încolţi pe buzele roz. Dacă se hotăra să se ducă în sat, o va face! Va vorbi cu Sam. Cu siguranţă, el va fi de acord, ba chiar o va ajuta să aleagă un cal pentru aventura asta. Cu gândul ăsta, veni şi ideea pentru primul ei model – armăsarul sur, Moonflight. Asta da, era ceva incitant!

Soarele tocmai se înălţa deasupra palmierilor, când Susan ajunse la grajduri. Mirată, dar bucuroasă să-l vadă pe Sam acolo, hrănind şi adăpând caii, îi făcu un semn cu mâna. Arăta magnific în blugii uzaţi, cu pieptul gol, şoldurile înguste şi bicepşii frumos sculptaţi.

— Aş vrea să-mi pozezi într-o zi, curând, spuse Susan, alăturându-i-se în drum spre ţarcul de exerciţii. Deşi te-aş prefera într-o fustă samoană.

— Se numeşte lava-lava, zâmbi Sam. O port în majoritatea timpului, dar când lucrez cu caii sau în grădină, mi se par mai comozi pantalonii vestici ai

domnului Kaleb. Te-ai trezit foarte devreme în dimineaţa asta, domnişoară Susan.

— Helen şi Essie au plecat cu bine? Mi-am luat aseară rămas-bun de la ele.

— Hidroavionul a plecat la şase treizeci, domnişoară Susan. Erau foarte emoţionate. Domnişoara Essie nu şi-a găsit ochelarii, iar domnişoara Helen şi-a rătăcit eşarfa.

Susan râse, imaginându-şi-le. Era deja destul de cald şi nu voia să-l reţină pe Sam de la sarcinile lui.

— Aş vrea să fac câteva schiţe cu Moonflight, Sam. Ai putea să-l aduci?

— Îl vrei în timp ce exersează, sau priponit de un copac?

— În ţarc, cred. E un animal superb; aş vrea să încerc să-l prind aşa cum ar trebui să fie: sălbatic şi liber.

Sam se duse după armăsar şi Susan se căţără pe gard, pregătindu-şi blocul de desen şi creionul. Dacă lucra la un peisaj sau la natură moartă, începea direct cu pensulele, dar când făcea portrete – de oameni sau de animale – prefera să facă mai întâi câteva schiţe.

Sam conduse armăsarul în ţarc şi închise poarta.

— O să se răsfeţe dacă durează prea mult, o tachină Sam. O să se creadă special.

— E special, Sam. N-am văzut în viaţa mea ceva mai frumos. Uite cum i se mişcă muşchii şi ce culoare are! Străluceşte ca argintul veritabil. Domnul Knight l-a crescut laolaltă cu ceilalţi?

— Herghelia de pursânge arab o are în Arizona, spuse Sam, aşezându-se lângă ea pe gard. Mai demult, singura cale de a ajunge în satul nostru era pe jos, sau cu canoele, pe râu. Când s-a îmbolnăvit domnul Kade, domnul Kaleb a adus cai din Statele Unite şi a construit grajdurile.

— Laelia călăreşte?

— Călăreşte pe iapa pe care ţi-am dat-o ieri, domnişoară Susan.

— Şi iapa aceea ar fi o alegere bună, dacă m-aş hotărî să mă duc singură în sat? Aş vrea să fac nişte schiţe cu Luina şi cu Mutu la lucru. Îşi ţinu respiraţia, aşteptând

răspunsul lui.

— Iapa ar fi o alegere bună, zâmbi el până la urechi. Părea încântată că era interesată de semenii lui.

— Atunci, crezi că aş putea face singură drumul?

— Dar tu crezi că te descurci singură?

— Nu mi s-a părut greu, când l-am urmat pe domnul Knight.

— Nu este. Cărarea e dificil de urmat doar în două locuri, dar dacă ai observat-o ieri, ar trebui să te descurci.

Uşurată – cel puţin Sam n-o credea o idioată încăpăţânată – Susan începu să deseneze. Sam se uită o vreme, apoi se duse la treburile lui. Se lăsă absorbită de muncă, vrăjită de fiecare mişcare a calului. Îţi ţinea capul sus, mândru, azvârlindu-şi încoace şi-ncolo coama falnică şi arcuindu-şi grumazul lung. oh, era spelndid!

După ce termină cea de-a doua schiţă, Susan se mută la umbră, fără să se grăbească să se întoarcă la lucru. După câteva momente, modelul ei veni lângă ea şi-i adulmecă picioarele.

— Eşti atât de frumos, gânguri Susan, mângâindu-i grumazul catifelat. Ştii că te plac, nu-i aşa? calul îşi ridică ochii spre ea, urmărindu-i fiecare mişcare, ba chiar avertizând-o că se apropie cineva înainte să-şi dea ea seama.

Era Sam; aducea un termos, o pătură veche, de armată, şi o pungă de hârtie.

— Pauza de cafea, zâmbi el. Nu aşa îi spuneţi în America?

Susan râse şi încuviinţă din cap. Sam o ajută să coboare de pe gard şi aranjară pătura la umbra unui copac. Scotoci în buzunar şi scoase doi morcovi.

— Ca să-i dai lui Moonflight, spuse el, deşi cred că l-ai cucerit deja.

— Ştie că-l admir, atâta tot. Îi arătă lui Sam schiţele. Erau bune, dar îi plăcea în special una. Reuşise să surprindă armăsarul exact din unghiul potrivit. Sam se minună de desene, selectându-l tot pe favoritul ei. Pe asta o s-o pictez, îi spuse ea.

Din punga de hârtie, Sam scoase ouă fierte, brânză, prăjiturele pentru cafea şi două banane. Încântată de ideea unui picnic spontan, Susan dădu capul pe spate şi râse.

— Sam, te gândeşti la toate!

— Laelia e cea care s-a gândit la toate, domnişoară Susan. A gătit cât să ajungă o săptămână pentru toată insula. Sprâncenele lui negre se adunară. Dar majoritatea vor fi risipă, dacă domnul Kaleb continuă să hiberneze.

Susan se opri cu mâna în aer, în drum spre gură.

— Domnul Knight nu mănâncă? întrebă ea într-o doară.

— Nu, dar nu e ceva neobişnuit. Când lucrează, câteodată trece o zi-două până să se gândească la mâncare.

— Şi acum. lucrează?

— Da, în birou. Scrie de dimineaţă, de când au plecat mama şi mătuşa lui.

Amintindu-şi cu încordare că domnul Kaleb Knight nu o privea, că era propriul său gardian şi mai degrabă unul destul de ofensiv, Susan se concentră asupra lui Sam, un subiect mult mai agreabil.

— Ai o prietenă, Sam?

Sam se lumină la faţă şi ochii cafenii îi străluciră.

— În Pago Pago. Predă la liceu.

— Ce greu trebuie să-ţi fie! Cum naiba reuşiţi să vă vedeţi?

— Când am liber, câteodată zbor la Tutuila. Când ne vom căsători, va veni pe Insula de Safir să le predea copiilor din sat.

— Şi când va fi asta?

— Îndată ce voi fi strâns destui bani ca să construiesc o casă. Pământul meu e aproape de râu. E foarte frumos acolo.

— Şi Laelia? Are prieten?

— Soţul Laeliei a murit într-o furtună, anul trecut, domnişoară Susan. Nu erau căsătoriţi decât de câteva săptămâni. Nu avem furtunile celorlalte insule, dar din când în când avem câte una care rupe cerul în două. Kei

era pe plajă când s-a dezlănţuit. A căzut un copac. l-a zdrobit.

— Dumnezeule, ce îngrozitor! Susan începuse să tremure.

— Insula noastră e plină de încântări şi e foarte frumoasă, dar uneori poate fi curdă. Mai vrei cafea?

Susan îi întinse cana, dar cuvintele lui Sam o afectaseră. Chiar şi în paradis intervenea realitatea dură a vieţii. Asta încercase să-i spună Kaleb?

— Eşti departe, domnişoară Susan, şi pari tristă. Nu lăsa ca vorbele mele să-ţi strice starea de spirit. Ai multe motive să te bucuri, iar soarele e cald. Vino. O să ţi-o arăt pe Sunbird, mireasa lui Moonflight. Trebuie să fete curând.

Graţie perspicacităţii lui Sam, îl urmă în grajd, într-un staul separat, unde un cal pursânge arab auriu rumega liniştit ovăz.

— Trebuie să fete în cursul săptămânii acesteia. O să poţi vedea mânzul până pleci de la noi. E primul mânz al lui Moonflight şi domnul Kaleb e foarte emoţionat.

— E firesc, şopti Susan. A reuşit să aducă în paradis o bucăţică din deşertul Arizona, nu? E o iapă frumoasă.

— A reuşit să ducă şi o parte din insula noastră în Arizona şi în occident, prin cărţile lui. Seamănă mult cu tatăl lui. Se dăruieşte într-atât, încât ajungi să te întrebi ce-i mai rămâne de oferit. Dar întotdeauna pare să mai aibă ceva.

Sentimentul ciudat că nu-l cunoştea cu adevărat pe Kaleb Knight o copleşi. Suspină cu regret. Nu-l va cunoaşte niciodată. Dar indiferent unde se va duce, va purta cu ea priveliştile, sunetele şi frumuseţea eternă a Insulei de Safir.

— Nu-l descrii pe Kaleb Knight pe care-l ştiu eu, spuse Susan. În clipa asta, domnul Knight e prietenos şi pare să-i pese, iar în următoarea se poartă de parcă abia m-ar tolera. Nu are niciun sens. Simţi cum îi urcă sângele în obraji. Nu era locul ei să discute cu Sam despre Kaleb sau despre reţinerile lui, dar simţea că trebuie să spună cuiva, iar pe Sam îl considera prieten.

— Ce are sens în viaţă? Poate cineva să spună de ce facem ceva anume? Domnul Kaleb nu e de piatră, cum poate crezi. E asemenea şoimului care zboară în căutarea partenerei sale. Până în ziua când o va găsi, îi va trata pe cei din jur cu furie. Sam se întrerupse, plecându-şi privirile, ca şi cum şi-ar da seama că era deplasat să discute despre Kaleb Knight cu aproape o străină.

Susan întinse mâna să-i atingă braţul.

— Putem schimba subiectul, dacă nu te simţi confortabil să vorbim despre domnul Knight, Sam, dar te înşeli. Domnul Knight nu-şi caută o parteneră. Idila eşuată l-a înrăit. Nu crede în dragoste.

— Toţi bărbaţii trebuie să-şi caute o parteneră, răspunse sigur pe el Sam. Inima se vindecă odată cu trecerea timpului şi viaţa arată altfel. Într-o zi, va şti asta şi atunci va fi fericit din nou.

— Între timp, are un loc ca nicăieri altundeva unde să-şi vindece rănile. Bărbaţii îşi petrec toată viaţa visând la un loc ca ăsta, Sam. Mă întreb dacă domnul Knight ştie realmente cât de norocos e.

Sam îi oferi un zâmbet strâmb.

— Magia insulei e în ochii tăi, domnişoară Susan.

— Mă tem că da, încuviinţă, gânditoare. Pesemne că sunt unul din oamenii aceia despre care vorbeai în prima zi, îţi aduci aminte? Din păcate, nu pot rămâne şi tot din păcate, sunt o prostuţă romantică. Îşi luă creionul şi blocul de desen. Sam stătea în lumină bună şi nu putea găsi un moment mai potrivit să-i facă un portret.

— Ai nevoie de cineva mai frumos, o tachină Sam când îşi dădu seama ce făcea.

— De tine am nevoie. Chiar acum, în momentul ăsta, prietene. Am nevoie de puterea şi de bunătatea ta. Nu te mişca, te rog.

Curând, schiţa fu gata şi când Susan i-o arătă lui Sam, îşi dădu capul pe spate, râzând.

— Ăsta nu sunt eu! Bărbatul ăsta de pe hârtie e atrăgător şi are luminiţe în ochi.

— Dar eşti atrăgător, Sam, şi chiar văd luminiţe în

ochii tăi.

— Atunci, trebuie să mă laşi să te desenez şi eu aşa cum te văd, domnişoară Susan.

Susan rămase cu gura deschisă când văzu că se întinde după creion şi hârtie.

— Eşti artist şi tu?

— Nu, domnişoară Susan, chicoti el, dar îmi place să desenez.

Sam lucră în tăcere, cu sârg, şi când termină, Susan nu-şi putu crede ochilor. Nu era doar un studiu, o desenase din cap până-n picioare. Avea braţele întinse şi picioarele lungi, încrucişate; stătea cu capul pe spate. Era bun, deşi o flata.

— Dar eşti un artist! exclamă ea. Te-ai gândit vreodată să pictezi? Să lucrezi cu vopsele şi cu pânze?

Când Sam scutură din cap, stânjenit, se grăbi să continue:

— Ţi-ar plăcea să încerci? Ne-am putea întâlni într-o după-amiază şi să facem o încercare. Te rog, Sam, spune da!

— Cum aş putea să te refuz? zâmbi Sam. O să fie distractiv.

Se făcuse după-amiază târziu când Susan ajunse în sfârşit la casa din copac. Simţindu-se relaxată, făcu un duş revigorant, îşi puse o rochie subţire şi se pregăti pentru cină. În vreme ce o tavă cu biscuiţi semipreparaţi erau la copt în cuptor, îşi turnă un pahar de vin alb cu câteva cuburi de gheaţă, îşi scoase sandalele şi se întinse pe un şezlong. Se hotărâse: Sam îi dăduse sentimentul acesta euforic. Era un prieten special şi-i plăcuse foarte mult să-şi petreacă ziua împreună. Chiar şi acum, cu toate că era singură cu gândurile ei, departe de influenţa lui magică, încă avea o stare de bine. Făcuse schiţele pe care le dorise şi-şi găsise un ucenic promiţător. Talentul lui fusese o surpriză minunată, dar toată ziua fusese o inspiraţie.

Inspiră adânc. Era o seară frumoasă. Jungla din apropiere părea însufleţită de păsările al căror cor de triluri umplea aerul dulce-mirositor.

Căzuse pe gânduri, plănuind ce culori să folosească la tabloul cu Moonflight, când una din păsările verzi ale lui Kaleb se strecură printre copaci şi coborî pe umărul ei. Era Tasi şi Susanei îi stătu inima în loc. Se îndoia că pasărea venise singură.

Ca răspuns la gândul ei, apăru Kaleb, în pantaloni cafenii şi într-o cămaşă de culoarea untului. Se sprijini de podul de lemn care ducea pe verandă şi ridică din sprânceană.

— Am bătut la uşă, aşa că nu te gândi că sunt un intrus obraznic. În plus, mi-am trimis emisarii înainte. Miroase bine.

— Biscuiţi, se bâlbâi Susan, trezindu-se la viaţă. De ce avea întotdeauna limba legată în prezenţa lui? Abia i-am pus la cuptor.

— Te-am aşteptat la reşedinţă pentru cină, mârâi Kaleb, plimbându-şi leneş privirea peste ea. Nu pierdu niciun detaliu – bronzul auriu, buclele de culoarea alunei, mişcarea rapidă a pieptului sub materialul subţire al rochiei, picioarele desculţe şi unghiile făcute cu ojă.

— Am preferat solitudinea casei din copac, în seara asta, spuse ea răguşit, întrebându-se ce mai conta. Doar pentru că alesese să iasă din văgăuna lui.

— Ăsta e un apropo ca să plec?

Dacă-i va spune da, va pleca şi totul se va termina. Îi displăcea vizita lui nepoftită, dar chiar voia să plece?

— Până te gândeşti, o să-mi iau ceva de băut. Vrei să-ţi mai aduc şi ţie?

— Doar vin alb, spuse ea, dându-i paharul.

— Şi un cub de gheaţă. Un mod destul de interesant de a bea vin alb. Porni spre bucătărie, însă nu înainte ca Susan să fi surprins zâmbetul lui amuzat. Să-l ia naiba! Aşadar, ghidul barmanului nu accepta vinul cu gheaţă. Dar aşa îl bea ea şi Kaleb nu avea de ce să adopte metoda!

Tasi se mutase pe o creangă dintr-un copac şi acum îşi înfoia penele.

— Stăpânul tău mă scoate din minţi, micuţă prietenă, murmură Susan cu gravitate. Păcat că proasta lui

dispoziţie nu se potriveşte cu fizicul lui plăcut.

Inspirând adânc de câteva ori şi amintindu-şi hotărârea de a stinge orice flacără de pasiune, îşi aranjă rochia şi numără până la zece. Apoi până la douăzeci. Rochia era revelatoare, mai ales că oaspetele nepoftit era Kaleb Knight. Dar dacă s-ar schimba acum în ceva mai decent, n-ar face decât să-l amuze şi mai mult.

Când se întoarse Kaleb, se aşeză în faţa ei şi apoi se aplecă, oferindu-i paharul cu vin.

— Arăţi foarte bine în seara asta, domnişoară McRay, mârâi el. E o rochie foarte frumoasă. Văd că te-ai mai bronzat între timp. Zăbovi cu privirea în decolteul de deasupra primului nasture.

O tachina sau vorbea serios? Nu ştia sigur, dar simţea cum o furnică pielea.

— Apropo, biscuiţii sunt făcuţi. Mi-am luat libertatea să-i scot din cuptor şi să-i acopăr cu un prosop. Data viitoare când ai poftă de biscuiţi, anunţă-mă şi te învăţ cum să-i faci de la început.

Susan gemu şi privi în noapte, nederanjându-se să-i răspundă. Nu-i păsa ce credea. Bău din vin, savurându-i aroma pe gâtlejul uscat. Zgomotele nopţii începură s-o învăluie. Kaleb se mută şi mai aproape; îi simţea respiraţia caldă pe umăr.

— Mă ierţi pentru aseară? M-am purtat ca un idiot. Ăsta e unul din motivele pentru care am venit: să te rog să mă ierţi.

N-o tachina; Susan vedea sinceritate pe faţa lui, o auzea în glasul lui.

— Şi celălalt motiv? şopti ea.

— Am vrut să împart cu tine singurătatea nopţii, Susan. E o noapte pentru iubiţi.

— Dar nu suntem iubiţi, Kaleb. Nici măcar prieteni nu suntem. Am vrut să fiu prietenă cu tine, dar ai reuşit să distrugi relaţia asta înainte să înceapă.

Îi întâlni privirea şi-i văzu zâmbetul scurt.

— Nu te condamn că eşti supărată, dar sunt doar un bărbat şi eşti foarte frumoasă. Dacă promit să-mi ţin

pentru mine sentimentele impulsive şi să vorbesc civilizat, putem încheia un armistiţiu?

Susan îi studie chipul şi, găsindu-l deschis şi sincer, încuviinţă. îl va înţelege vreodată?

Kaleb se aplecă şi o sărută cast pe obraz.

— Bine! Şi acum, ţi-ar plăcea companie la cină? Se sprijini la loc pe spătarul scaunului şi gropiţele îi crestară atât de dezarmant obrajii, încât Susana se trezi că-i răspunde.

— N-ai mâncat?

— Mă tem că apetitul meu a pierit odată cu prietenia ta. Ai o influenţă puternică asupra mea, iubito. Am observat cumva salată de ton în frigider?

Cum putea să-l refuze?

— E suficientă pentru doi, dar probabil că biscuiţii s-au răcit deja.

— Atunci, mai desfacem un pachet şi mai bem ceva! O trase în picioare, o luă de mijloc şi o împinse blând spre bucătărie, unde masa era deja aranjată pentru două persoane, completată cu tacâmurile şi argintăria Hélènei şi cu o orhidee în centru.

Uluită, Susan suspină încântată.

— Ai făcut toate astea când te-ai dus după băuturi?

— Sunt plin de surprize, iubito, o tachină el, desfăcând şampania pusă la rece. Cu ceremonie, turnă lichidul spumos în două cupe de cristal. Cu neaşteptată tandreţe, adăugă: dacă Mohamed nu vine la munte. apreciez faptul că pot să împart frumoasa mea insulă cu cineva care o iubeşte aproape la fel de mult ca şi mine, Susan, şi nu greşesc, nu? Ai ajuns s-o iubeşti? Văd în ochii tăi.

— Da. Avea vocea gâtuită de emoţie. Eşti plin de surprize, Kaleb Knight. N-o să te înţeleg niciodată întru totul, nici dacă aş avea toată viaţa la dispoziţie.

— Sunt ca acele pietre ale timpului, teinetitia mea. Ar fi nevoie de o viaţă întreagă să le răscoleşti pe toate. În cea mai mare parte a timpului, nici măcar eu nu mă înţeleg. Ştiu doar că e important să punem ordine în lucruri şi cel

mai bine pot face asta propunând un toast. Îşi ridică paharul în aer. Nimeni nu va trăi destul cât să se bucure de paradisul etern, dar dacă tot trebuie să încerce cineva, cel puţin să-i dăm adevăr şi frumuseţe, fie şi pentru o clipă. La asta o să adaug că în clipa asta, am destul adevăr şi frumuseţe încât să-mi ajungă o viaţă întreagă.

Ciocniră şi Susan se văzu nevoită să lupte cu nodul care i se pusese în gât.

— A fost minunat, Kaleb.

— Aşadar, am revenit la „Kaleb”, hm? Ei bine, presupun că asta înseamnă că mi-ai acceptat scuzele. Ne uităm la biscuiţi?

Până când făcuseră o altă serie de biscuiţi şi Susan adăugase la salată câteva ingrediente suplimentare, ca să ajungă pentru doi, ajunseseră la cel de-al doilea pahar de şampanie şi făcuseră pace cu lumea şi cu ei înşişi.

— S-ar putea să fie puţin prea romantică pentru o cină între prieteni, spuse Kaleb, aprinzând două lumânări, dar dacă ştim amândoi şi înţelegem cum stau lucrurile.

Dar întrebarea era dacă ea ştia şi înţelegea. Nu era deloc sigură, dar nu ar fi schimbat magia momentului nici pentru un milion de mâine.

— Un ban pentru gândurile tale? întrebă Kaleb, privind-o atent.

Susan se aşeză, punându-şi un şervet în poală.

— După câte îmi amintesc, m-ai mai întrebat asta o dată, mai ştii?

— Hmm. şi ce mi-ai răspuns?

— Că mă gândesc cât de dificil de înţeles eşti.

— Şi tot la asta te gândeai şi adineauri?

— Da. Şi cât de greu îmi va fi să plec. În ciuda tuturor bătăilor de cap pe care mi le-ai dat, am reuşit să mă bucur aproape de fiecare clipă.

— Aproape?

— Ei bine, n-am apreciat orele în care ne-am certat.

— Se pare că ies scântei când suntem împreună, nu? zâmbi el.

Susan simţi cum se relaxează.

— Ăsta, prietene, e un adevăr spus numai pe jumătate.

— Atunci, să facem un pact, iubito. S-a terminat cu bătăile de cap şi cu scânteile necontrolate. Batem palma?

Susan încuviinţă, strângându-i mâna.

Biscuiţii erau aurii şi fierbinţi, iar salata rece şi crocantă; după ce Kaleb mâncă şi ultimul dumicat din farfurie, zâmbi mulţumit.

— Dacă salata e un exemplu reprezentativ pentru cum găteşti, cred că ai putea să mă înveţi câte ceva despre făcutul biscuiţilor de la început.

Cum mâncase mai mult decât în ultimele zile, Susan oftă, la fel de mulţumită.

— Ai putea spune că sunt o femeie cu multe talente. Azi am făcut primele schiţe.

— Ah, deci acolo ai fost. Afară, desenând vârfuri de copaci şi valuri care se sparg de stânci. Am trecut şi mai devreme pe aici.

— De fapt, am fost la grajduri, i-am desenat pe Moonflight şi pe Sam, îi spuse Susan, sorbind din cafea. Amândoi sunt modele excelente. Schiţele sunt în sufragerie, dacă vrei să le vezi.

Kaleb o luă de mână şi se duseră în sufragerie. Arătând desenul cu ea, întrebă:

— Ăsta e un autoportret?

— Oh, nu! Aceea e contribuţia lui Sam. Se pricepe destul de bine. O să-i dau câteva lecţii cu vopselele de ulei.

Kaleb se schimbă imediat şi fără niciun avertisment. Se încruntă şi-şi încordă fălcile.

— Aşa erai îmbrăcată?

Prea surprinsă de reacţia lui ca să mai poată gândi limpede, încuviinţă din cap.

— Pantaloni scurţi şi bluză. E ceva în neregulă?

— Nu cred că e o idee prea înţeleaptă să umbli îmbrăcată aşa, Susan. Mai ales în faţa lui Sam.

Nu-şi putea crede urechilor.

— În pantaloni scurţi şi bluză? Dumnezeule, Kaleb, nu suntem tocmai în epoca preistorică, iar Sam e departe

de a fi Jack Spintecătorul.

— Chiar şi aşa, e genul de vestimentaţie care pe un bărbat îl poate face să-şi piardă capul. Sam n-o fi decât un băştinaş samoan în ochii tăi, dar, până la urmă, e bărbat şi ar putea să-şi facă vreo idee dacă mai continui să faci paradă pe jumătate dezbrăcată.

Susan se încordă, ca şi cum un şoc electric i-ar străbate corpul. La fel de brusc, o cuprinse o furie rece, ca un val uriaş şi neînduplecat în atacul lui.

— Dacă tu consideri că a purta pantaloni scurţi şi bluză înseamnă „a face paradă pe jumătate dezbrăcată", atunci în momentul ăsta trebuie să fiu de-a dreptul nud. Pantalonii scurţi şi bluza nu sunt nici pe departe atât de revelatori ca rochia asta. Şi până la urmă, şi tu eşti un bărbat muritor, Kaleb Knight, nu?

O studie în tăcere, trecându-şi privirea peste chipul, gâtul lung şi umerii ei goi.

Ochii violeţi ai Susanei, acum mov închis în furia lor, erau fixaţi pe figura frumoasă din faţa ei. Toată vorbăria lui dulce despre prietenie fusese un truc ca să-i intre din nou în graţii. Şi de ce? Ca să deschidă toate rănile pe care tot el le provocase?

Ochii lui Kaleb se înduioşară puţin şi părea puţin tulburat, de parcă abia s-ar întoarce dintr-o călătorie pe mare. Dar Susanei nu-i păsa. Încă o dată, reuşise să-i strice o seară frumoasă. Când se va învăţa minte?

— Susan. Se întrerupse, frecându-şi ochii.

— Nu mă lua cu Susan. Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti aceeaşi persoană demnă de dispreţ care ai fost întotdeauna. Diavolul are chef de magia lui neagră, distrugând tot ce e frumos, şi asta ai făcut! Ai luat inocenţa şi ai transformat-o în desfrâu. Ai luat prietenia şi ţi-ai bătut joc de cuvânt.

Expresia lui uşor tulburată dispăru. Acum, părea formidabil. Alert, periculos, înăsprit şi capabil de numai Dumnezeu ştia ce.

— Dacă ai de gând să fii puerilă în legătură cu asta, înseamnă că mi-am demonstrat punctul de vedere. Eşti atât

de al naibii de naivă, încât n-ai vedea ce scrie pe toţi pereţii nici dacă ar fi cu litere de-o şchioapă. Ei bine, ai face mai bine să te trezeşti, domnişoară, pentru că altfel, va fi prea târziu!

— Prea târziu, pentru ce? îl provocă Susan, încercând cu disperare să-şi controleze imboldul de a-l strânge de gât. Ca să-mi salvez virginitatea? Ei bine, aia a zburat pe fereastră când credeam că am găsit partenerul de viaţă. I-am dat lui Paul virginitatea, iar ţie prietenia, şi în ambele cazuri, am primit o palmă peste faţă. Pentru informaţia ta, Sam Kahanakee e de zece ori mai bărbat decât aţi putea vreodată spera să fiţi tu sau Paul. E bun, plin de consideraţie şi înţelegător.

— Şi are o prietenă în Tutuila. Ţi-a spus?

— Bineînţeles că mi-a spus şi n-o să te las să le strici relaţia – sau prietenia mea cu Sam – cu acuzaţiile tale stupide. Acum, ieşi afară cât mai pot să gândesc şi să mă port ca o doamnă. Îmi pare rău, dar n-a fost distractiv!

— Pentru că eşti o copilă, sări el. Asta e lovitura ta de graţie – spectacolul ăsta nocturn şi temperamental? Eşti atât de proastă!

O prinse de încheietură ca într-o menghină şi Susan ţipă de durere. Acum, nu mai avea nicio urmă de tandreţe. Buzele lui le acoperiră pe ale ei într-un asalt care-i stârni un fior de panică. îl lovi, se luptă, dar era neputincioasă laâmbrăţişarea lui.

Kaleb fu cel care se îndepărtă în cele din urmă, dar nu înainte ca Susan să-i cadă moale în braţe, învinsă de dorinţa lui. Voia braţele lui în jurul ei, tânjea după atingerea buzelor lui. Tânjea după iubirea lui cu o foame nebună, pe care nu îndrăznea s-o recunoască. Se lipise de el, gemând, aproape implorându-l, ca o femeie posedată.

Devorând-o cu ochi aprinşi de pasiune, întinse mâna şi-i descheie rochia.

— Nu! se auzi strigând. Dar era un strigăt jalnic, fără nicio însemnătate. Una era să-şi jure o mie şi una de lucruri când erau despărţiţi, şi cu totul altceva când o ţinea în braţe. Cu ce magie neagră pusese stăpânire pe ea? Şi ce

putea face să rupă vraja? Te urăsc, murmură ea febril.

Fu din nou zdrobită la pieptul lui, dar de data aceasta, când îi acoperi gura, fu tandru, o mângâie, luându-i suflarea şi esenţa sufletului. Mâinile ei începură să tragă de nasturii lui, jucându-se în oaza de păr roşcat şi ondulat de pe piept; apoi, alunecară pe spate şi pe umeri, simţindu-i muşchii la fiecare mişcare.

O trase jos pe covor. Nu încercă să scape. Fiecare nerv al ei tânjea după împlinire. O sărută, o atinse. Nu avea puterea să-l respingă, dar nu din cauza magiei negre. îl iubea, şi adevărul acesta o invadă, devorând-o pe de-a-ntregul. Cu Paul, nu se simţise niciodată aşa, şi totuşi crezuse că-l iubea. Cât de proastă fusese!

În clipa aceasta, Kaleb se retrase brusc, smulgându-şi corpul de lângă al ei şi respirând în agonie. Se luptă să se ridice în picioare şi o trase şi pe ea.

— Şi acum, dacă asta n-a fost dorinţă, atunci, ce? Te grăbeşti să condamni, dar la cel mai mic semn de contact fizic cu „muritorul", cum te-ai exprimat caustic, devii slabă, maleabilă şi mai mult decât dispusă. Ei bine, draga mea domnişoară, n-o să-l seduci pe Sam Kahanakee. O să am eu grijă de asta!

În momentul acesta, Susan i-ar fi putut declara dragostea, dar ştia că n-ar crede-o. Era convins că voia să-l seducă pe Sam, indiferent cât de absurdă era ideea asta. Şi chiar dacă ar crede-o, nu i-ar putea oferi nimic în schimb. Inima de gheaţă a lui Kaleb nu va mai fi dată nimănui. Îi spusese clar de la început.

Încă furioasă că o învinsese din nou, îşi încheie nasturii de la rochie şi porni spre uşă.

— Ieşi afară, strigă ea, şi să nu te mai întorci.

În privirea lui de oţel nu era nicio urmă de emoţie.

— Nu-ţi face griji. O să stau departe de tine, dar numai dacă stai departe de Sam. Dacă nu, mă voi întoarce. Poţi să contezi pe asta!

Trase zdravăn de uşă în urma lui şi ochii Susanei se umplură de lacrimi. Cum putea să-l iubească şi să-l urască în acelaşi timp? îşi pierduse minţile?

Ce se va alege de ea? Se îndrăgostise de satana în carne şi oase.

Capitolul 1

Lumina licărea la est, când Susan ajunse la grajduri, în dimineaţa următoare. Se răsucise pe toate părţile jumătate de noapte şi în cele din urmă, nemaiputând să tolereze nicio clipă de chin, alesese sfidătoare blugii şi cea mai subţire bluză pe care o avea şi zburase în jungla neclintită.

Cerul abia începea să se lumineze, dar aerul era deja cald. Păsările zburau prin frunzişul bogat şi un bâtlan mare coborâse în căutarea micului dejun. Era înconjurată de frumuseţi, dar era indiferentă la ele. De s-ar putea pierde în arta ei! Dar va fi de-ajuns?

Intrând în grajd, Susan trecu pe la Sunbird, mângâie iapa blândă pe care o călărise până în sat şi zâmbi, în ciuda dispoziţiei ei, când Moonflight făcu tărăboi la auzul vocii ei.

— Eşti gelos, hm? gânguri ea, mângâindu-i grumazul elegant. Poate o tură de ţarc o să te calmeze.

Abia când deschise poarta boxei lui îi veni ideea. Calul o întâmpină cu ghionturi blânde şi pline de afecţiune, aproape ademenind-o să-l călărească şi inima i se opri o clipă. Îndrăznea oare? Ei bine, de ce nu

— Dacă îi va permite. Putea să-l încerce în ţarc şi apoi. Îi crescu inima de încântare. Gândul de a-l călări pe Moonflight pe plajă şi posibil mai departe – poate până în sat – o umplu de incitare. Avea nevoie să evadeze, să zboare ca vântul. Avea nevoie de calul acesta uriaş – de puterea, graţia şi afecţiunea lui.

— Ei bine, şopti ea, vei fi agreabil sau un diavol, ca stăpânul tău? Calul o înghionti din nou şi necheză uşor. Înţeleg că eşti agreabil, râse ea, aşa că hai să încercăm!

Legându-l de un stâlp şi apoi aducând harnaşamentul din hambar, lucră cu grijă şi calm. îl îmbrăţişă încă o dată şi urcă în şa. Animalul ciuli urechile, necheză şi apoi se mişcă la comanda ei. Ameţită de încântare, Susan se aplecă şi-l mângâie. Nu era nevoie să piardă timpul în ţarc:

Moonflight era prietenul ei şi o va plimba fără nicio dificultate.

Ajunsă pe plajă, se relaxă, mulându-se pe şa, aşa cum învăţase demult. Îi lăsase un bilet lui Sam, ataşat de boxa lui Moonflight, şi se ruga să-l găsească el, nu Kaleb. Sam va înţelege, dar Kaleb va fi iritat. Nu că ar conta. Trecuse deja printr-o noapte nedormită, dar acum era mai hotărâtă ca oricând. Kaleb Knight n-o va mai atinge niciodată, fizic sau emoţional.

Soarele urcase pe cer, străbătând printre palmieri, când Susan ajunse la râu. Intrând în junglă, vorbi cu Moonflight, savurând plăcerea de a-l călări, prinsă în frumuseţea insulei care se trezea la viaţă în jurul ei.

Ocoli un iaz, amintindu-şi că exact în spatele lui, cărarea se pierdea în lăstăriş. Studie cu grijă zona şi alese drumul înainte. Avusese timp că observe toate detaliile data trecută, cum însoţitorul ei fusese atât de tăcut şi de posomorât. Se întrebă în treacăt dacă idila eşuată îl făcuse pe Kaleb atât de acru în privinţa vieţii şi a sexului frumos, sau dacă întotdeauna fusese aşa. Înclina să creadă că aşa era caracterul lui şi în cazul ăsta, nicio femeie nu va fi vreodată în siguranţă cu el.

Mustrându-se că se gândea atât la ceva ce nu putea să schimbe, Susan îşi limpezi mintea scuturând zdravăn din buclele de culoarea alunei şi se avântă înainte.

La jumătatea dimineţii, ajunse în sat. Copii chicotind şi căţei lătrând îi ieşiră în întâmpinare. Bărbaţii şi femeile îi făceau cu mâna, iar şeful Fua apăru când tocmai descăleca.

— Talofa, domnişoară Susan, zâmbi el, întinzându-i mâna. Ce surpriză!

— Talofa, şefule Fua. Sper că nu deranjez.

— Ăsta e căminul tău cât timp te afli pe insula noastră, răspunse bătrânul. Eşti obosită după drum. Trebuie să te odihneşti şi să mănânci ceva.

Tu ai, soţul Luinei, veni dinspre faleul învecinat şi, zâmbindu-i Susanei, şopti ceva la urechea bătrânului.

— Tu ai spune că soţia lui nu se simte bine, dar eşti

binevenită să iei masa cu familia lor.

În înţelepciunea lui, n-o întrebă de ce venise singură, aşa că Susan se simţi cu adevărat binevenită.

În fale, membrii familiei erau adunaţi în grupuri. Susan se aşează între ei, acceptând banane coapte, biscuiţi şi igname. Luina părea palidă, dar zâmbi şi se aşează lângă ea pe covorul de lână.

— Ai fost bolnavă? întrebă Susan, îngrijorată. Soţul tău spune că nu te simţi bine.

— Sunt bine, domnişoară Susan. Soţul meu îşi face prea multe griji. Trebuie să pescuiască azi şi-i pare rău că e nevoit să mă lase singură. E aproape sorocul. Încă o săptămână, poate două.

Nuta, mama Luinei, îi dădu Susanei o cană de ceai şi zâmbi.

— Laelia mea e cu domnişoara Helen la Tutuila, dar se va întoarce la timp pentru naştere.

— Şi apoi, Laelia va fi mătuşă, zâmbi Susan. E foarte frumos când vine pe lume un bebeluş.

— E o sărbătoare, încuviinţă Nuta. Îi studie faţa. Eşti cu calul lui Samala. El e bine?

Susan îşi simţi obrajii aprinşi, întrebându-se ce vor crede oamenii aceia dragi dacă va recunoaşte că a luat calul fără permisiunea lui Sam.

— E bine, Nuta. De fapt, ieri am petrecut după-amiaza împreună. E un artist talentat. Cu asta mă ocup, predau arte, şi aş vrea să-i dau câteva lecţii despre pictura în ulei înainte să plec. Păreau interesaţi, aşa că Susan continuă: ăsta e unul din motivele pentru care mă aflu aici în dimineaţa asta. Aş vrea să fac câteva schiţe cu Luina şi cu Mutu la lucru. Credeţi că s-ar putea?

— Vrei să mă desenezi? râse Luina.

— Oh, da! exclamă Susan. Ai un chip foarte frumos. Ai fi un tablou minunat.

— Şi bătrânul Mutu? o tachină Nuta. Şi tabloul lui tot încântător va fi?

— E adorabil şi ar fi un altfel de model, răspunse Susan.

— Mi-ar face plăcere să fiu în tabloul tău, spuse Luina.

— Excelent! Poate am putea să ne ducem undeva, în apropiere, după micul dejun. dacă te simţi în stare. Aş vrea un fundal frumos, unde să-mi poţi poza confortabil. Ceva retras.

— Aproape de apă, propuse Luina. Nu e departe. Merg acolo aproape în fiecare dimineaţă, ca să caut scoici. Faculasisi – coliere – pe care le vând în Pago Pago. Multe din produsele noastre sunt trimise acolo spre vânzare. În schimb, primim provizii de mâncare. Domnul Kaleb ar prefera să ne dea provizii fără să ne facem griji pentru vânzările din Tutuila, dar plătim în felul nostru. Îţi plac biscuiţii?

— Sunt delicioşi.

— Sunt din fructe. O să-ţi arăt cum se fac şi apoi o să-l poţi surprinde pe domnul Kaleb.

— Mă tem că domnul Kaleb şi cu mine nu prea ne înţelegem bine, spuse Susan. Mă îndoiesc c-o să-l văd prea des până plec.

— Domnul Kaleb e un om bun şi blând, scutură din cap Nuta, dar trebuie să fie iubit şi înţeles. Ochii îi dansau luminoşi.

Oare oamenii aceştia perspicace înţeleseseră deja adevărul? Oare se vedea că-l iubea?

— Chiar şi când e iubit, e imposibil de înţeles, oftă Susan. Nu avea de ce să le ascundă adevărul, dacă-l ştiau deja. O fi el bun, blând, plin de consideraţie şi atrăgător, dar poate să te şi aducă în culmea disperării şi să-ţi frângă inima. E o pisică sălbatică şi un catâr încăpăţânat. Îşi schimbă dispoziţia odată cu valurile. Nu mă pot obişnui cu toate suişurile şi coborâşurile şi nici n-o să mai încerc.

Femeile schimbară câteva priviri pline de înţeles şi abandonară subiectul.

După masă, Luina o conduse pe o plajă din capătul sudic al insulei, unde linia ţărmului era lină şi briza era doar o şoaptă. Nisipul era moale şi alb ca zahărul; florile creşteau în pâlcuri, căzând în cascadă deasupra şi sub

copaci, şi vărsându-se pe nisip.

— Se vede pe faţa ta că-ţi place, spuse Luina. În stânga, poţi vedea reciful. Poate ai zburat pe deasupra lui înainte de aterizare.

— Da. Tot aici pescuiesc oamenii voştri la lumina făcliilor?

Luina încuviinţă din cap.

— Ăsta e un ritual la care trebuie să participi înainte să pleci de pe insula noastră, domnişoară Susan. Peste o săptămână, vom pescui bibani pentru sărbătoarea noastră lunară. Vei fi aici şi pentru asta. Sătenii te vor primi cu braţele deschise.

Părea o experienţă încântătoare, pe care nu avea de gând s-o rateze.

— Şi acum, unde te poţi aşeza confortabil? întrebă Susan, sperând că nu va fi prea obositor în condiţia ei.

— Pe nisip, cu spatele sprijinit de un palmier. E incitant. N-am mai fost niciodată model.

— Aşadar, ştii despre pozat? întrebă mirată Susan.

— Am fost un an la şcoala din Tutuila, domnişoară Susan. Am învăţat multe.

— Şi au mai fost şi alţii din sat la şcoală?

Luina încuviinţă.

— La început, domnul Kade ne-a învăţat despre lumea de afară, dar mai târziu a făcut aranjamente pentru Tutuila. Când mireasa lui Samala va veni să locuiască pe insula noastră, le va preda ea copiilor de aici.

— Ştiu, mi-a spus Sam. Pare foarte îndrăgostit de ea.

— Este, domnişoară Susan. E foarte frumoasă. Ar fi drăguţ dacă ai putea s-o cunoşti.

— Multe lucruri ar fi drăguţe, suspină Susan, gânditoare.

Aşezată relativ confortabil, începu să deseneze, încântată de frumuseţea naturală a fetei şi se uşurinţa cu care reuşi s-o redea pe hârtie. Va face două tablouri şi unul i-l va dărui Luinei.

Susan era la cea de-a doua schiţă, când Luina se aplecă şi gemu. Pielea ei neagră căpătase o tentă cenuşie

şi lucea de sudoare. Într-o clipă, Susan fu lângă ea.

— Ce este, scumpo? Ţi-e rău?

Ochii Luinei deveniră mari şi rotunzi.

— Copilul, cred. Mă doare stomacul. Se aplecă din nou, respirând greu.

Susan închise ochii, forţându-se să gândească limpede. Nu era nimeni în preajmă şi erau la cinci, poate zece minute de sat. Strigătele nu le-ar auzi decât păsările. Tu ai şi ceilalţi bărbaţi pescuiau într-un golf de mai jos, dar să ajungă la ei ar dura mai mult decât să alerge până în sat.

— Sunt contracţii puternice? Sunt prea puternice ca să te mişti?

Luina încuviinţă din cap.

— Le am de dimineaţă, dar erau doar nişte junghiuri mai dureroase. Am crezut că sunt ceea ce mama numeşte dureri false.

Dumnezeule, în ce intrase? Să îndrăznească să lase fata şi să se ducă după ajutor? Să încerce să ajungă în sat? După cum arăta Luina, hotărî că ambele variante ar fi prea riscante. Fata avea dureri mari, abia se lupta cu ţipetele care ameninţau să-i sfâşie gâtul.

Susan nu era asistentă medicală şi nu urmaşe niciun curs de acordarea primului ajutor, dar ajutase la naşterea unor căţeluşi şi a unui viţel. Oare era mult mai diferit? Probabil că da. Inspiră adânc, încercând să se calmeze, apoi mângâie părul umed al Luinei.

— Crezi că poţi să ajungi în sat?

— Cred că vine bebeluşul, domnişoară Susan. Simt. Nu avem timp.

Gândind cât de repede îi permitea mintea tulbure, Susan făcu un pat din frunze de bananier şi o ajută să se întindă. Apoi îi scoase puletasiul şi-l folosi ca pătură, ca s-o învelească. În afară de asta, nu putea decât să aştepte.

Luina respira scurt şi accelerat, între gemete guturale, dar chipul îi radia atâta nedumerire în legătură cu ce urma să se întâmple, încât Susan îşi simţi obraji udaţi de lacrimi.

— Rezistă, scumpo, o linişti ea. O să fie bine. Curând, foarte curând, vei avea un bebeluş frumos de ţinut în braţe.

Oh, cât de sigură şi de calmă îi părea vocea, când pe dinăuntru tremura ca o frunză în bătaia vântului. Liniştea dinaintea furtunii, se gândi ea când Luina se întinse pe spate şi închise ochii. Oh, de ce alesese tocmai ziua de azi ca să vină în sat? dacă n-ar fi fost ea, Luina ar naşte acum acasă, în siguranţă. Mâini capabile ar ajuta-o în locul celor neexperimentate ale ei.

— Pari îngrijorată, domnişoară Susan, şopti Luina. Nu te teme. Mă bucur că eşti aici cu mine. E bine să am o prietenă cu care să vorbesc. Zâmbi timid. Păcat că te-ai certat cu domnul Knight. Are nevoie de o femeie iubitoare care să-l ţină în braţe şi să-i arate că viaţa e frumoasă. Are nevoie de o soţie care să-i ofere un copil. Îi pieri glasul şi durerea îi contorsionă din nou chipul. O strânse pe Susan de mână şi ţipă din toată fiinţa.

Şi apoi, timpul păru să stea în loc. Luina îşi ţinu respiraţia o dată şi încă o dată. Toţi muşchii lucrară ca unul singur şi, cu o ultimă grimasă, copilul ieşi în braţele nerăbdătoare ale Susanei. Când creatura mică şi neastâmpărată începu să plângă în semn de protest, obrajii Susanei fură inundaţi de noi lacrimi. Luina stătea întinsă, extenuată, dar ochii îi străluceau.

— E băieţel, o anunţă Susan. E un băieţel frumos şi sănătos. Uite, Luina! Oh, scumpo, uită-te la el!

Luina îşi ridică puţin capul, plângând de fericire. Întinse mâna şi-i atinse degetele. O nouă viaţă se născuse pe Insula de Safir. O altă piatră fusese întoarsă.

Mânjită de sânge, Susan intră împeticindu-se în sat câteva minute mai târziu. O găsi pe Nuta aproape de faleul familiei. Cu o privire scurtă la Susan, femeia încuviinţă cunoscătoare.

— E prea târziu s-o mai aducem în sat? întrebă ea.

— Copilul a venit deja pe lume, Nuta! exclamă Susan. E un băieţel frumos!

Chipul Nutei fu năpădit de bucurie şi celelalte femei i

se alăturară, adunând cele trebuincioase în timp ce Susan le conducea pe plajă. Toată lumea părea să vorbească deodată, cu emoţie în glas, dar când ajunseră pe plajă şi o găsiră pe Luina întinsă pe frunzele de bananier, şi ea şi copilul înveliţi în puletasiul colorat, vocile lor se stinseră într-o tăcere plină de respect.

Cum situaţia era acum sub control, Susan se prăbuşi sub cel mai apropiat copac. Îi tremurau mâinile, dându-şi în sfârşit seama ce se întâmplase. Încântarea era mai dulce decât tot ce simţise până acum.

Curând, Tu ai sosi cu doi bărbaţi care cărau o targă. Cu infinită grijă, o transportară pe Luina înapoi în satul care forfotea de emoţie. Toată lumea voia să sărbătorească nou-născutul, dar Susan nu-şi dorea decât să se odihnească şi să-şi adune gândurile. Se îndreptă spre faleul lui Mutu, unde lucra încă – făcea ultimele retuşuri la pătuţul din lemn de tec.

— Oh, e pentru bebeluşul Luinei! exclamă Susan. E minunat!

Chipul bătrânului se încreţi de măgulire.

— Da, dar trebuie să mă grăbesc. Nou-născutul trebuie să aibă unde să doarmă.

Urmărindu-l cum şmirgheluieşte lemnul bogat, Susan nu-şi dădu seama că cineva intrase în fale decât când simţi o mână pe umăr. Era Tu ai şi zâmbetul lui era strălucitor ca o dimineaţă însorită.

— Vino, spuse el cu blândeţe. Luina ar vrea să-ţi vorbească.

Susan îl urmă unde stătea culcată Luina cu bebeluşul, care sugea mulţumit.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai adus fiul pe lume, domnişoară Susan, veni glasul ei blând. Nu voi putea niciodată să te răsplătesc.

— Ai un fiu sănătos, şi asta e singura răsplată de care am nevoie. În plus, tu ai făcut toată treaba.

Luina râse cu blândeţe şi sărută creştetul copilului.

— Acum, va fi o sărbătoare mare. Aşa se întâmplă de fiecare dată când naşte cineva. O să rămâi pentru

celebrare?

— Mi-ar face mare plăcere, dacă tu crezi că nu deranjez.

— Vor sărbători naşterea, dar o vor onora şi pe noua noastră prietenă, domnişoara Susan. Eşti una dintre noi, de acum.

Susan era mişcată de cuvintele fetei şi în timp ce Luina vorbea în continuare, începu să deseneze, vrând să captureze strălucirea proaspetei mămici. Lucră o oră, făcând schiţă după schiţă, conştientă de lumea care venea să-l vadă pe cel mai nou membru al obştei. Când puse în cele din urmă deoparte blocul de desen, şi mama şi copilul dormeau. Cineva îi atinse din nou umărul. Nuta o conduse în centrul satului, unde toată lumea părea să se strecoare, şi o anunţă că sărbătoarea va dura trei zile.

Ajunseră la faleul şefului Fua care le întâmpină cu un zâmbet larg, deşi Tu ai fu cel care-i puse de gât cununa de orhidee şi îi spuse că fiul lui nou-născut va fi numit după ea:

— Ray, de la McRay, îi spuse el printre chiotele oamenilor lui. Şi într-o zi, dacă vom fi binecuvântaţi cu o fiică, o să-i punem numele Susan.

Era aproape seară când Susan ajunse la grajduri. Deşi era extenuată, fusese o zi pe care n-o va uita niciodată.

Îl găsi pe Sam în hambar şi când o văzu, se lumină la faţă.

— Ai văzut biletul meu? întrebă ea, aşezându-se pe un scaun. Privirea lui deveni rezervată.

— Da, domnişoară Susan. Ştiam că o să te descurci cu Moonflight. Dar domnul Kaleb…

— Se aştepta ca animalul ăla nebun să te arunce în râu, termină Kaleb. Stătea în pragul uşii, cu mâinile în şolduri şi cu foc în priviri. Am lucrat toată ziua, aşa că n-am ştiut de isprava ta iresponsabilă până acum jumătate de oră. Deja m-am ocupat cum se cuvine de Sam pentru că nu m-a anunţat în clipa în care a găsit biletul de la tine. Dacă n-aş fi trecut să văd ce face Sunbird, n-aş fi ştiut nici

acum. Se pare că Sam vrea să te protejeze de mine, Susan. Nu-i aşa că e interesant?

Insinuările lui îi stârniră furia, dar îşi muşcă buza, amintindu-şi că se hotărâse să-şi păstreze controlul. Totuşi, nu voia ca povara acţiunilor ei să cadă pe umerii lui Sam. Se ridică şi se uită strâmb la Kaleb.

— Sam n-a avut nicio legătură cu decizia mea de a-l lua pe Moonflight şi a mă duce în sat, domnule Knight. Am acţionat pe cont propriu. Nu ştiam că trebuie să-ţi cer permisiunea la fiecare oră din zi şi din noapte.

Ochii lui Kaleb căzură pe bluza ei scurtă, pe tenul bronzat şi apoi pe blugii mulaţi.

— Te-am avertizat să nu faci drumuri cu care nu eşti familiară. Te-am avertizat şi în privinţa lui Moonflight şi a firii lui imprevizibile. Ai noroc că te-ai întors întreagă!

— Moonflight a fost un gentleman perfect, răspunse Susan cu demnitate glacială. Mult mai gentleman decât stăpânul lui. În afară de asta, am mai fost în sat, îţi aduci aminte? Inspiră adânc. Ce rost mai avea să continue? Kaleb Knight va ieşi întotdeauna învingător. Ziua fusese mult prea frumoasă ca să-l lase să i-o strice.

Susan se întoarse cu spatele la el şi-i spuse lui Sam:

— Luina a născut azi. E un băieţel frumos şi sănătos, şi l-au numit după mine.

Chipul lui Sam se umplu de bucurie. Evident, era încântat de ambele veşti.

— Un băiat cu numele Sue? o ironiză Kaleb.

— Nu, un băiat cu numele Ray, sări ea, după numele meu de familie, dacă vrei să ştii. Acum, am să închei seara asta. Dacă mă scuzaţi.

Susan se aşteptase s-o oprească, dar Kaleb n-o făcu, şi simţi o urmă inexplicabilă de dezamăgire.

Trecuse deja de nouă, când Susan se trezi a doua zi dimineaţă, şi chiar şi atunci, fu o luptă să se dea jos din pat. Lucrase la tabloul cu Luina şi bebeluşul până după miezul nopţii şi acum toată casa mirosea a vopsele şi a ulei de in Nu bătea deloc briza, observă ea, ieşind pe verandă. Norii albi şi pufoşi de deasupra erau primii pe care-i vedea

de când venise pe insulă. Totul era ciudat de neclintit. Până şi păsările păreau să ciripească în şoaptă.

Îi veniră în minte cuvintele lui Sam. Insula de Safir nu avea multe furtuni, dar din când în când, una mai brăzda cerurile. Soţul Laeliei murise în timpul unei astfel de calamităţi.

Alungând fiorul neaşteptat de pe spate, Susan intră înăuntru şi făcu un ibric de cafea, hotărând să picteze mai târziu. Era ceva terapeutic în a vedea cum modelul prinde viaţă pe pânză. Dar noaptea trecută, deşi lucrase cu sârg să redea frumuseţea Luinei, gândurile ei rămăseseră la Kaleb Knight.

Reveria îi fu întreruptă de telefonul conectat la reşedinţă.

— Mama şi mătuşa Essie sosesc pe la prânz, auzi vocea răguşită a lui Kaleb. Propun să ne întâlnim la ponton, ca să le putem face o primire corespunzătoare.

— Cum ai venit şi tu la ponton ca să ne întâmpini? Susan nu rezistă să nu i-o întoarcă.

— În dimineaţa asta, eşti o vrăjitoare mică şi scorţoasă, hm? mârâi el.

— Doar pentru că tu scoţi vrăjitoarea din mine, domnule Knight. Dar nu-ţi face griji, voi veni pe ponton. Până la urmă, nu pot să le învinuiesc pe mama sau pe mătuşa ta pentru toanele tale. Trânti receptorul în furcă şi strânse din pumni. Cum de reuşea mereu s-o provoace atât de uşor?

Pe verandă, bând din cafea, avu timp berechet să se relaxeze – şi prea mult timp ca să se gândească. Kaleb Knight apărea la fiecare întorsătură a gândurilor ei. Trebuia să recunoască: se simţea mizerabil. Senzaţiile ei mergeau mai departe de brusca umiditate înăbuşitoare care părea s-o apese, sau de lipsa de mişcare din junglă. Simţea o nelinişte stranie.

Laguna era netedă ca un ochi de sticlă. Oare şi oceanul era la fel de liniştit? închise ochii şi încercă să-şi învingă sentimentul de teamă. Vremea părea nefirească, o reflexie a gândurilor ei morbide. La originea dilemei ei

stătea Kaleb Knight. îl iubea şi, indiferent ce se va întâmpla, viaţa ei nu va mai fi niciodată la fel.

Având nevoie disperată de figura prietenoasă a lui Sam ca să-i ridice moralul, Susan se îndreptă spre grajduri şi-l găsi în boxa lui Sunbird.

— Sunbird s-a prăbuşit de pe picioare, îi spuse el, mohorât. Ar putea să însemne că i se apropie sorocul, sau ar putea fi furtuna care vine. Calul nechează şi dădu din cap agitat.

Înspăimântată, Susan întrebă:

— Atunci, chiar se pregăteşte de furtună! Mi s-a părut mie că cerul arată ciudat. Totul pare atât de neclintit. atât de tăcut. Va fi una puternică?

Sam dădu din umerii masivi.

— Nu avem de unde să ştim, domnişoară Susan, dar dacă vântul începe să bată în curând. Se întrerupse, evitându-i ochii îngrijoraţi. L-am chemat pe domnul Kaleb. Va veni îndată ce aterizează hidroavionul.

— Cât mai durează până să înceapă furtuna? întrebă ea, îngrozită la gândul că Helen şi Essie zburau pe o astfel de vreme.

— O oră, poate două. Atinse coastele tremurânde ale lui Sunbird, vorbindu-i pe un ton blând şi liniştitor. Nu avem cum să ştim. Dacă avem noroc, nu va lovi frontal insula.

— Şi dacă loveşte? îşi ţinu respiraţia.

Sam dădu din nou din umeri, încruntându-se. Susan ar fi vrut să-l poată consola, dar numai el ştia cât de sălbatică putea fi o furtună din sudul Pacificului.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Kaleb la ponton, îi spuse ea. Vrea să fac parte din comitetul de primire.

— Atunci, du-te, domnişoară Susan, şi spune-i domnului Kaleb că situaţia e neschimbată aici.

Se grăbi spre malul oceanului. Kaleb stătea pe ponton, studia cerul.

— Era şi timpul, murmură el fără să se uite la ea.

— Nu văd avionul, răspunse Susan, la fel de ostilă. Nu de asta mă aflu aici, ca să întâmpin avionul şi să le fac

o primire corespunzătoare mamei şi mătuşii tale?

Tensiunea ţesea o pânjă de păianjen între ei, totuşi când ochii verzi se întoarseră în cele din urmă spre ea, îi zâmbi.

— Da, de asta eşti aici, deşi mi-ar plăcea să cred că e din cauză că nu mă mai urăşti.

— Cred că ai încurcat borcanele, domnule Knight. Cred că tu eşti cel care deţine monopolul în departamentul de ură.

— Însemnând?

— Însemnând că trebuie să mă urăşti din tot sufletul, din moment ce te străduieşti atâta să-mi faci mizerabilă şederea pe insulă.

Vocea lui era rece, iar privirea neclintită.

— Dacă te referi la alaltăseară.

— Mă refer la toate serile, îl întrerupse ea. Fiecare oră din fiecare zi şi fiecare noapte. M-ai familiarizat cu toate feţele lui Kaleb Knight şi după fiecare experienţă am sfârşit simţindu-mi sufletul, mintea şi trupul devastate.

Kaleb ridică din sprânceană şi-şi etală dinţii albi.

— Crede-mă, iubito, nu te-am devastat, deşi ideea asta mi-a trecut de mai multe ori prin cap. În clipa asta, de exemplu, mă trezesc că vreau să te duc într-un golf pustiu şi să fac dragoste cu tine. Ai idee cât de fermecătoare arăţi în rochia asta şocant de roz? Părul îţi stă alandala, ai obrajii roşii ca focul şi arunci flăcări purpurii. Văd cum îţi bate pulsul la baza gâtului, mica mea pasăre roz, şi este nespus de tentant. Aş fi în extaz să-ţi sărut punctul acela. Să-ţi devastez trupul ar fi raiul şi iadul în acelaşi timp. Îmi pare rău pentru ce ţi-am spus acum două seri şi regret şi mai mult că am lăsat ca dorinţa să-mi învingă bunul-simţ. Dar până la urmă, sunt om, şi fiecare om are slăbiciunile lui.

— Şi eu trebuie să ţi le iert? întrebă ea, ocolindu-şi sentimentele adevărate. Dumnezeu s-o ajute, dacă va descoperi cât de mult îl iubea!

— Asta, mica mea pasăre roz, depinde de tine.

— Nu sunt mica ta pasăre roz, îl anunţă ea scorţos,

deşi acum nu e cel mai potrivit să discutăm despre asta. Am un mesaj de la Sam.

Kaleb îi aruncă o privire care o topi, dar apoi, gropiţele apărură brusc:

— Un mesaj despre Sunbird? Ţi-ai adus aminte pentru că ţi-am spus pasăre roz, nu-i aşa? Ţi-a spus Sam că e prima ei naştere? La început, am crezut că o să avem necazuri. Sunbird era puţin nervoasă, o copleşise armăsarul cenuşiu. Dar curând s-a potolit, îndată ce şi-a dat seama despre ce e vorba şi că sub faţada dură a lui Moonflight bate inima unui amant de primă clasă. A dat-o gata, ca să zic aşa, şi ei i-a plăcut la nebunie.

Cuvintele lor aveau dublu înţeles şi Susan se luptă să se controleze.

— Da, e vorba despre Sunbird, răspunse ea cu răceală, ignorând restul comentariului, deşi părea să piardă teren în faţa lui. Kaleb purta blugi mulaţi şi un tricou de un verde pastelat, care dădea bronzului lui nuanţa scoarţei de tec. Sam a spus să-ţi transmit că situaţia e neschimbată la grajd. Inspiră adânc. A spus şi că s-ar putea ca apropierea furtunii să-i creeze starea de nervozitate.

— Apropierea furtunii creează tuturor o stare de nervozitate, spuse Kaleb, ridicându-şi din nou privirea spre cer. Norii albi se adunaseră şi acum păreau pătaţi cu plumb. Rotocoale cenuşii, întunecându-se sub privirile ei, coborau şi se adunau în viteză. Simţi prima rafală de vânt.

Kaleb înjură în barbă, evident îngrijorat în privinţa hidroavionului care întârzia să apară.

— Sam a spus că s-ar putea să nu lovească frontal, ezită ea.

— Sam încerca să te liniştească, bănuiesc, murmură Kaleb. El cunoaşte destul de bine toate semnele unui atac de scară. La naiba! Unde e avionul ăla?

Tonul vocii lui o înspăimântă.

— Dar ar decola de la Pago Pago dacă ar urma o furtună?

— Aici, o furtună nu e niciodată previzibilă, Susan.

Pare să izbucnească din senin. Zborul de la Pago Pago abia dacă durează douăzeci de minute. Probabil au crezut că pot ajunge la timp. Se uită la ea cu ochi întunecaţi de îngrijorare. Vreau să rămâi la reşedinţă până se termină. Ne-am înţeles?

În circumstanţe normale, ar fi detestat atitudinea lui condescendentă, dar acum se consolă cu gândul că încerca s-o protejeze.

— Înţeleg.

— Perfect! Atunci, vom fi pe aceeaşi lungime de undă în privinţa asta.

Auziră motorul înainte să vadă avionul şi uşurarea de pe chipul lui era o privelişte frumoasă – aproape la fel de frumoasă ca însuşi avionul. Îndată ce pasagerele ajunseră în siguranţă pe ponton, pilotul decolă din nou.

— A fost cât pe ce să nu plecăm din Pago Pago, suspină Helen, îmbrăţişându-i pe Kaleb şi pe Susan. Dacă insula noastră ar fi fost câţiva kilometri mai departe…

— Am fi încă pe aeroport, certându-ne, interveni Essie în timp ce împărţi sărutări. Jur, maică-ta ştie să negocieze dur, nepoate dragă. Ar fi sfârşit pilotând ea însăşi hidroavionul, dacă n-ar fi ajuns la un consens cu pilotul.

Helen o măsură din priviri pe Susan şi apoi ridică din sprânceană spre fiul său.

— Ei bine, voi doi aţi întrecut orice măsură. Uită-te la ei, Essie Mae. Crezi că au mâncat mai mult de o înghiţitură de când am plecat?

— Dacă şi pe aia, spuse Essie, scuturând dezaprobator din cap. Şi ce crezi că au făcut?

— Ei bine, vom afla când ajungem acasă, răspunse Helen, cu ochii la cer. Eu, una, nu vreau să fiu sub cerul liber când se va rupe!

— Amin, mormăi Kaleb, luând două valize.

Susan şi Laelia luară restul bagajelor şi porniră spre casă. Până când ajunseră pe verandă, copacii începuseră deja să se legene în bătaia vântului.

— Închideţi ferestrele cât timp mă duc să verific casa

din copac, ordonă Kaleb, debarasându-se de valize la intrare. Vorbim când mă întorc.

După forfota de activităţi, femeile se strânseră în salonul dinspre grădină.

— Unde e fiul acela al meu? întrebă Helen după câteva minute.

Susan încercă să zâmbească.

— Poate s-a dus la grajduri să vadă ce fac Sam şi caii. Sunbird stă culcată.

— Probabil e în travaliu, oftă Helen. Dumnezeule, asta ar pune capac!

— Un mânz şi un nou-născut, adăugă Susan. Sora ta a adus pe lume un băiat minunat, Laelia. Susan plănuise să-l lase pe Kaleb să facă anunţul, dar Laelia părea atât de agitată – şi avea tot dreptul, luând în considerare experienţa ei similară din timpul unei furtuni asemănătoare – încât hotărî că fata avea nevoie să fie înveselită. Zâmbetul care apăru pe faţa ei îi lumină inima Susanei.

Kaleb se întoarse în momentul acesta şi femeile tăbărâră pe el cu o ploaie de întrebări despre copil.

— Oh! exclamă el. Tot ce ştiu e că bebeluşul s-a născut şi i-au pus numele Ray, în cinstea frumoasei noastre musafire, domnişoara McRay. Probabil ea poate să vă spună mai multe, din moment ce a fost acolo, iar eu nu.

Toate privirile se întoarseră spre Susan, care le povesti nerăbdătoare experienţa ei. În final, se întrerupse şi-şi muşcă buza.

— Totul va fi bine în sat? Adică, poate face faţă furtunii?

Deşi ochii lui Kaleb erau acoperiţi, încuviinţă din cap.

— Au suportat multe, deşi l-am trimis pe Sam să-i ajute. Toate mâinile sunt binevenite într-un moment ca acesta.

Gândul că Sam va face tot drumul până în sat pe vremea asta îi îngheţă Susanei sângele, dar nu comentă. De ce să-i sporească agitaţia Laeliei? Biata de ea, era şi aşa tulburată.

Simţind asta mai mult decât oricine, Kaleb îşi înveseli tonul.

— După ce trece furtuna, mergem împreună în sat, Laelia. Mi-ar plăcea să-l văd pe noul samoan şi să închin în cinstea proaspătului tătic. Între timp, mă duc la Sunbird.

Capitolul 8

În seara aceea, vântul puternic care bătuse toată după-amiaza se transformă în vijelie, dar ploaia tot nu veni.

— Poate că furtuna o să ocolească până la urmă insula, spuse Susan, strângându-şi agitată mâinile la piept.

— Oh, ce n-aş da pentru bătrâna ceaţă din San Francisco, mârâi Essie. Luă o revistă şi o aruncă înapoi. Furtunile îmi dau fiori şi nu-mi pasă dacă ştie tot globul!

— De-ar ploua odată ca să treacă mai departe, veni vocea gâtuită a Hélènei. N-am mai văzut furtună care să se lase atât aşteptată.

Laelia se dusese la bucătărie şi acum se întoarse cu ceai şi sandvişuri. Era palidă.

Kaleb plecase de peste şase ore. Helen încercase să sune la grajduri, dar nu prinsese decât purici. Oare mai îngrijea încă de Sunbird, sau se dusese după Sam în sat?

Susan se duse la fereastră şi se cutremură la privelişte a de afară. Palmierii erau aplecaţi la pământ, iar vegetaţia junglei se transformase într-un covor. De obicei, era imposibil să vezi de la reşedinţă plaja, dar acum zări oceanul, în dansul ciclonic al copacilor, şi-şi ţinu respiraţia. Nu mai era nicio plajă! Valuri atotputernice şi acaparatoare înghiţiseră ţărmul. Plaja frumoasă pe care i-o arătase Kaleb în prima zi dispăruse. Simţi lacrimi usturătoare în ochi şi se mustră singură că se purta ca o prostuţă.

— Ai lacrimi în ochi, şopti Laelia. Îţi faci griji pentru domnul Kaleb?

Susan strânse mâna fetei.

— E doar furtuna. Ştiu că poate să aibă singur grijă de el.

— Şi eu am crezut la fel despre soţul meu, suspină

adânc Laelia. Dar a fost zdrobit sub un copac, în timpul unei furtuni nu mai rele decât asta. Ploaia nu a început încă. De ce nu duci cafea şi sandvişuri la grajduri? Cel puţin o să te mai liniştească.

Susan voia să facă asta de ore întregi, dar se temuse să întrebe. Acum, cu votul de încredere al Laeliei, le înfruntă cu hotărâre pe Essie şi pe Helen. Spre surprinderea ei, cele două nu se împotriviră. Susan putea să se întoarcă dacă se întâmpla ceva.

Laelia împachetă sandvişuri într-o pungă de plastic şi pregăti un termos cu cafea neagră, în timp ce Susan promise să rămână cu Kaleb dacă se va înrăutăţi furtuna. Îndreptându-se spre uşă, îi trecu prin minte că poate va fi în siguranţă de intemperiile vremii, dar în mod sigur nu va fi în siguranţă de Kaleb.

La jumătatea drumului spre grajduri, un fulger crestă cerul, urmat de un tunet care zgudui pământul. De două ori se împiedică de copaci şi de tufişuri. La fiecare doi paşi înainte, făcea unul înapoi.

Dintr-odată, începu să plouă, răpăind şi udându-i hainele atât de repede încât icni la atacul violent. Fulgere sfâşiară din nou cerul, de astă dată mult mai aproape, învăluind grajdurile într-o lumină sinistră. Sărind ultimii câţiva paşi, începu să bată cu putere în uşa masivă a grajdului, care era încuiată. Trăsnetele huruiră în răspuns şi începu să strige şi să lovească în uşă cu o furie asemănătoare cu furtuna.

— Să te ia naiba, Kaleb Knight! strigă ea în vacarmul de afară. Dacă nu eşti acolo, eu. cuvintele ei deveniră un ţipăt când fu luată brusc în braţe.

— Taci şi nu te mai purta ca o proastă, comandă Kaleb. O duse înăuntru pe o uşă laterală şi o puse jos fără prea multă ceremonie. N-am crezut să văd ziua în care o fetişcană să facă mai mare tărăboi decât o furtună!

Încruntătura lui părea mai ameninţătoare decât cerul plumburiu, şi urmă un moment de tăcere electrică în timp ce ochii lui neîndurători şi duri călătoriră peste părul ei încâlcit şi peste hainele ei ude, care atârnau pe fiecare

rotunjime. Picături mici se adunau la picioarele ei şi, cu toate că nu-i era frig, tremura.

— Arăţi dezastruos, iubito. Sper c-o să-mi spui ce cauţi aici şi cum ai convins-o pe mama să te lase să ieşi din casă. Sau ai plecat pe furiş?

La vederea bărbatului care, în cele câteva clipe cât îi trebuise s-o tragă în grajd, reuşise să se ude la fel de rău ca şi ea, primul impuls al Susanei fu să se arunce în braţele lui. Dar cuvintele lui pline de năduf îi reaprinseră furia.

— Sunt aici pentru că familia ta e moartă de îngrijorare, Kaleb Knight! Când ai văzut că au căzut liniile telefonice, puteai măcar să te întorci la reşedinţă ca să le spui!

— Sunt flatat de atâta grijă, mârâi sarcastic Kaleb, dar casa nu e chiar atât de departe de grajduri. Oricare din voi ar fi putut să dea o fugă şi să vadă ce fac.

— Asta spun şi eu. Nu e atât de departe. Ai fi putut la fel de uşor „să dai o fugă” până acasă.

— Doar nu era s-o las pe Sunbird. E în travaliu şi trece printr-o perioadă foarte grea.

Cuvintele lui se pierdură, cum un alt trăsnet se dezlănţui chiar deasupra lor, dar Susan auzise destul şi furia i se preschimbă în îngrijorare. Ciudat, îi întinse punga cu sandvişuri şi termosul.

— Chiar şi moaşele trebuie să mănânce. Pot să te ajut cu ceva?

— În primul rând, scoate-ţi hainele astea ude leoarcă. O să găseşti în hambar altele uscate şi prosop. Cred că e şi o cană în plus, dacă vrei puţină cafea. Lasă sandvişurile pe masă. O să-mi fac mai târziu timp să mănânc. Plecă.

Oh, de ce era mereu atât de nesuferit? Ştia că avea o latură sensibilă, o văzuse de mai multe ori, dar acum ostilitatea lui părea să fie constantă.

Cu un suspin, Susan se îndreptă spre hambar. Biata Sunbird. Ce oribil ar fi să piardă mânzul. Dar nu trebuie să se gândească la asta: totul va fi bine.

Hainele la care se referise Kaleb însemnau o salopetă

albă, cu cel puţin şase numere prea mare, blugii lui Sam şi un tricou alb. Se dezbrăcă, ştergându-se cu prosopul uzat şi-şi puse salopeta şi tricoul. După ce suflecă pantalonii de trei ori, hotărî că va putea să meargă fără să se împiedice. Pantofii îi erau uzi, dar nu avea ce face.

Tocmai se străduia cu părul, când Kaleb intră. Arăta obosit, dar arogant.

— De ce femeile se gândesc prima dată la păr? întrebă el.

Susan îi aruncă o privire plină de furie.

— Presupun că ar trebui să consider asta un compliment, din moment ce te-ai referit la mine ca la o femeie, în loc de puştoaică, dar cumva, cred că râzi în spatele fiecărui cuvânt.

— Sunt prea obosit ca să râd, deşi trebuie să recunosc că arăţi ca o puştoaică în hainele tatălui ei. Totuşi, n-o să faci pneumonie, nu crezi?

— De ce nu ai grijă de Sunbird? îngână Susan tonul lui uşuratic. Lăsă deoparte prosopul. Părul îi era acum o dezordine de cârlionţi şi nu mai avea nicio speranţă.

— Am venit să iau cafeaua aia şi să mă odihnesc câteva clipe. Sunbird s-a acoperit de spume şi nu ajunge nicăieri. Am mai avut odată o iapă aşa. Încerca să fete doi mânji deodată şi nu se urnea niciunul.

— Să aibă şi Sunbird doi?

— Nu cred că asta e problema ei. Cred că mânzul e de-a curmezişul. Probabil va trebui să-l scot eu.

Gândul o îngrozi pe Susan, dar reuşi un zâmbet.

— Orice trebuie făcut, sunt sigură că te vei descurca fără dificultăţi.

— Bineînţeles, iubito. Ochii lui verzi se îngustară şi apărură gropiţele. Întotdeauna obţin ceea ce vreau.

— Presupun că vorbeşti despre femeile pe care le vrei? întrebă indiferent Susan, deşi când turnă cafea, îi tremurau mâinile.

— De ce crezi asta? zâmbi el poznaş. Să fie oare din pricină simţi aceleaşi imbolduri de dorinţă?

Privirile li se întâlniră şi inima Susanei bătea

nebuneşte când chipul lui coborî, dar sărutul fu scurt şi pe obraz.

— Cam asta a fost dorinţa mea, spuse el de mântuială. Acum, termină-ţi cafeaua ca o fetiţă cuminte şi să vedem ce putem face pentru Sunbird.

Fără să înţeleagă prea bine ce se întâmplase, ştiind doar că fusese trimisă la plimbare, Susan îl urmă în boxa lui Sunbird. Îi era rău. În momentul acela scurt înainte ca buzele lui să-i atingă obrazul, cedase complet. Dacă ar fi luat-o în braţe, nu i-ar fi opus rezistenţă.

În boxă, o lampă lumina interiorul. Cum ploaia bătea pe acoperiş şi tunetele huruiau, lumina pâlpâia mai tot timpul.

— Dacă se stinge, fii pregătită să ţii lanterna, o instrui Kaleb. Va trebui s-o ţii deasupra şi s-o muţi după cum e nevoie. Crezi că te descurci?

Susan încuviinţă din cap, dar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Sunbird era plină de spume din cauza efortului intens şi gemea de durere. Vederea iepei îi frânse inima.

— Uşor, fetiţo, şopti ea, căzând în genunchi şi mângâind grumazul umed al iepei.

Kaleb plecă şi se întoarse după câteva clipe cu bustul gol şi cu o găleată plină cu apă caldă, în care adăugase antiseptic. Susan încercă să-şi păstreze privirea asupra iepei în chinurile facerii, dar vederea pieptului şi muşchilor lui Kaleb o făcu să ameţească şi să simtă un nod în gât.

— Vorbeşte cu ea în continuare, spuse Kaleb, aparent inconştient de efectul pe care-l avea asupra ei.

Sunbird respira acum scurt şi superficial.

— Rezistă, fetiţo, o linişti Susan, deşi se uită agitată la Kaleb.

Sudoarea îi scălda fruntea şi sprâncenele şi se şterse cu braţul.

— La naiba! înjură el, repoziţionându-se în alt unghi. Nu văd decât coada şi crupa, mă tem. Se uită disperat la Susan. În momente ca ăsta, îmi doresc să fi fost veterinar. Cu mânjii nu e niciodată uşor, pentru că au picioare lungi,

dar în situaţia asta.

Lumina pâlpâi din nou şi Kaleb scutură din cap.

— Mai bine vino mai aproape cu lanterna, pentru orice eventualitate.

— Am ajutat la naşterea unui viţel într-o vară, mai de mult, spuse ea şoptit, deşi ţinea acum lanterna exact deasupra umărului lui. Au folosit o frânghie. Crezi că ar folosi la ceva?

— S-ar putea. Cu un nod alunecător, poate reuşesc să-i scot picioarele de dinapoi. E o frânghie în hambar, pe perete.

Susan alergă s-o aducă şi când se întoarse, Sunbird era în toiul unei alte contracţii.

— N-avem timp de pierdut, murmură Kaleb, prinzând repede un picior dindărăt. Ok, icni el în cele din urmă. Suntem gata să ieşim la următoarea contracţie.

Susan îşi ţinu respiraţia când iapa începu să tremure şi apoi să se încordeze. Cu o putere uluitoare, Kaleb trase. Copite micuţe şi o coadă udă alunecară afară, apoi, cu o ultimă mişcare, mânzul ieşi în braţele tremurânde ale lui Kaleb.

În ciuda voinţei ei, pentru că mânzul sărea deja şi fornăia, plin de viaţă, Susanei i se umplură ochii de lacrimi.

— La naiba! Am reuşit! se înveseli Kaleb. Uită-te la frumuseţea asta mică! începu să şteargă puiul cu un prosop. E o mânză şi are culoarea razelor de lună.

— Micuţa Moonbeam, gânduri Susan, căzând în genunchi. Ochi cafenii o întâmpinară şi boticul umed îi înghionti mâna. Oh, ce nume frumos!

— Moonbeam rămâne, iubito, zâmbi Kaleb. E o privelişte de vis, nu?

Era, într-adevăr. Sunbird se răsuci şi se luptă să se ridice pe picioare. Îşi roti capul în jur să-şi vadă puiul şi cu un nechezat blând, începu să-l atingă uşor. În câteva minute, mânza se ridică pe picioare tremurânde şi se cuibări lângă mama ei.

Kaleb stătea obosit, îndreptându-şi spatele.

— N-o să mai fie nevoie de noi aici. Eşti gata să împărţim sandvişurile?

Dintr-odată hămesită, Susan încuviinţă din cap.

— Fac o imagine minunată, şopti ea cu blândeţe.

— Şi după ce se opreşte furtuna, vei vedea lucruri incredibile, spuse Kaleb răguşit, ajutând-o să se ridice. Nu pot să explic, e ceva ce va trebui să vezi singură.

Când mâinile lor se atinseră, conştientizară acut că erau singuri. Lupându-se să-şi controleze emoţiile năvalnice, Susan nu putu decât să încuviinţeze din cap.

În vreme ce Kaleb făcu un duş în baia ataşată la hambar, Susan turnă cafea şi scoase sandvişurile învelite în celofan.

— Ce ne-a mai pregătit de data asta Laelia? întrebă Kaleb, revenind.

— Felii de curcan. Îi dădu un sandviş. Îşi încheiase cămaşa doar pe jumătate şi ochii Susanei fură atraşi de pielea lui bronzată de la baza gâtului. Părul lui, încă ud de la duş, se ondula şi-i cădea peste urechi.

— Pentru noi, zâmbi el, ridicând cana în toast. Pentru o treabă bine făcută.

Îşi atinseră cănile şi Susan roşi. Ultima oară când Kaleb propusese un toast, se certaseră îngrozitor. Şi atunci fusese vulnerabilă la atac, dar acum era şi mai vulnerabilă. Să fie din cauza furtunii? A experienţei înălţătoare prin care trecuseră împreună? Sentimentele pentru el se apropiau de proporţii epidemice.

Mâncară în tăcere şi, deşi nu îndrăznea să-l privească în ochi, ştia c-o studia. Oare ce era în capul lui? Cât de uşor ar fi s-o seducă? Oare chiar putea s-o citească atât de uşor? Oh, de ce nu putea să se uite la el cu dispreţ glacial, să-i demonstreze că nu voia să aibă de-a face cu el nici ca bărbat, nici ca prieten? îşi jurase că n-o va mai atinge niciodată, şi totuşi tânjea să-i simtă mâinile, să-i guste buzele.

— E o furtună al naibii de năprasnică, îi întrerupse el gândurile. Ar fi trebuit să treacă până acum.

— Şi mama ta a spus asta mai devreme.

— Hmm. se pare că tunetele s-au îndepărtat.

Susan nu observase, dar acum, concentrându-se cu efort, realiză că huruielile erau mai înfundate.

— Asta înseamnă că ne putem întoarce la reşedinţă?

— Nu înainte ca ploaia şi vântul să se oprească şi ele. Mă tem că suntem blocaţi aici, iubito, şi aşa vom rămâne până spun eu că putem pleca în siguranţă.

— Nu eşti paznicul meu, i-o întoarse Susan. Simţea cum o cuprinde panica. Dacă furtuna va dura toată noaptea? Se îndoia că va mai putea rezista o oră. Dacă decid să plec, nu mă poţi opri!

— Pe naiba! sări el şi o prinse de mână. N-am de gând să scotocesc insula asta blestemată căutându-te!

— M-am descurcat să vin singură până aici şi mă pot întoarce tot aşa. Acum, dă-mi drumul. Se luptă să se elibereze. Eşti un un Dumnezeule, nici nu ştiu ce eşti!

Kaleb zâmbi larg.

— Sunt un bărbat care recunoaşte dorinţa atunci când o vede, Susan McRay, şi dorinţa pe care o văd în clipa asta e în ochii tăi. Ochiuri purpurii de dorinţă. Dacă aş putea, aş da timpul înapoi până în ziua în care ai venit. Aş vrea să fi coborât în clipa asta din hidroavion şi să fiu acolo să te întâmpin cu braţele deschise şi cu un milion de promisiuni. Să-ţi promit că voi face să-ţi aminteşti mereu de şederea pe insulă. Aş vrea s-o putem lua de la început, teinetitia mea. Mă tem că ar fi singura cale să-ţi demonstrez că nu sunt canalia care crezi.

— Alte cuvinte, domnule Knight? Ei bine, sunt doar vorbe. Ţi-am mai ascultat dulcegăriile, şi de fiecare dată mi-ai tras preşul de sub picioare. N-o să mai permit să se repete.

— Şi cum propui să opreşti ce e între noi? Soarta ne-a adusâm preună. Două suflete care se zbat în voia valurilor din pricina inimilor împietrite, dar cu o cale de a uşura durerea, dacă mi-ai da măcar o şansă. O strânse de umeri până o durură. Poţi să negi atracţia dintre noi?

— Ia-ţi mâinile de pe mine! strigă ea, bătând cu pumnii îi pieptul lui. Orice atracţie am simţit pentru tine, a

dispărut de mult. Acum, te dispreţuiesc.

— Vrei să ne certăm, vrăjitoare mică, mârâi Kaleb. Ei bine, ai reuşit!

Într-o clipită, o ridică în braţe, ignorând mâinile şi picioarele care se zbăteau şi protestele ei. Amestecate cu sângele care-i invada capul, auzi bolboroselile lui înfundate. Apoi fu aruncată într-un colţ întunecat, plin cu fân dulce-mirositor. Se simţi înăbuşită când greutatea lui aterizã peste ea. Ţipă, însă sărutul lui brutal o reduse la tăcere. Avea o putere colosală şi Susan era neajutorată.

— Simt cum clocoteşti de pasiune, spus el, eliberând-o cât s-o privească. Spune-mi acum că mă urăşti. Uită-te în ochii mei şi spune-mi cât de mult mă urăşti. Neagă ce simţi şi te voi face mincinoasă!

Cuvintele lui arogante şi siguranţa de sine îi reîmprospătară hotărârea. La fel de brusc cum se dăduse înapoi s-o privească, Susan ţâşni de sub el şi fugi la uşă. Ignorând strigătele lui, se năpusti curajos în noapte. Rafalele puternice de vânt şi stropii de ploaie aproape o zburară din picioare, dar se avântă înainte, împiedicându-se în furia ei orbitoare. De ce lăsase ca lucrurile să scape aşa de sub control? Era o proastă!

Auzi în spate vocea lui, exact în clipa în care un copac mare se prăbuşi la pământ la câţiva centimetri de ea. Înainte să-şi revină din şoc, Kaleb o trase înapoi, adăpostind-o la piept.

Nu-şi spuseră nimic în timp ce o duse înapoi în grajd, dar ajunşi înăuntru, o lăsă jos şi trânti uşa, bătând-o în cuie.

— Soţul Laeliei a murit ucis de un copac, mârâi el, înfruntându-i privirea, sau n-ai auzit despre asta? Era un luptător încercat, care văzuse multe astfel de furtuni pe Insula de Safir, dar moartea nu l-a cruţat. Copacul i-a zdrobit ţeasta.

— Încetează! ţipă Susan. În clipa asta, ar fi putut să zacă moartă, ca soţul Laeliei. Începu să tremure, simţind fiori de spaimă.

Amândoi erau uzi până la piele. Kaleb o împinse nu

prea blând spre hambar.

— Prosoape avem, dar s-a dus cu hainele uscate, deşi presupun că aş putea să iau blugii lui Sam. Ochii lui păreau amuzaţi, deşi gura îi rămase fermă. Ce faci pentru haine, e problema ta.

— Dumnezeule, nu poţi fi civilizat nici într-o situaţie cumplită, nu? Apreciez faptul că mi-ai salvat viaţa, dar asta nu-ţi dă dreptul să mă tratezi ca pe un câine păduchios care ţi-a ieşit în cale. Ai merita să-mi azvârl hainele şi să umblu pe aici dezbrăcată!

— Probabil aş merita, răspunse el maliţios, aşa că măcar dreptul ăsta îl ai.

— Eşti insuportabil! şuieră ea. Eşti mândru de abilitatea cu care-mi răstălmăceşti cuvintele cum îţi convine?

— Poate. Dar îmi amintesc un trup tremurând sub mine şi nişte ochi strălucind de flăcări violete. Îmi amintesc cât de aproape de rai am fost şi am putea fi din nou.

Venise mai aproape şi mâinile îi alunecau pe umerii ei. Nu avea cum să scape de el, şi nici nu voia. Sentimente sălbatice, primitive, îi chinuiau trupul şi tremura în mâinile lui.

— Te doresc, spuse el simplu, luptându-se cu salopeta ei. Eşti frumoasă şi, oh, atât de sensibilă. Nu e nevoie decât să te ating aşa, şi aşa.

Răguşeala vocii lui îi aprinse simţurile; abia mai putea să respire. Îi trase salopeta şi-i scoase tricoul – rămase goală în faţa lui. Nu-i mai păsa de nimic. Privirea lui verde o poseda, îi devora formele. Oh, atingerea lui era electrică! Valuri mărunte de fluturi îi dansau în stomac şi-şi simţi genunchii moi. Când se aplecă s-o sărute, crezu că leşină de atâta dorinţă.

Urmări fascinată cum se dă înapoi şi-şi descheie lent nasturii de la cămaşă, aruncând-o şi luând-o din nou în braţe, trăgând-o atât de aproape încât aproape se contopiră.

— Luna şi stelele n-au fost niciodată atât de frumoase

ca tine în momentul ăsta, spuse el răguşit. Vreau să te devorez. Vreau să fac dragoste cu tine până nici unuia din noi nu-i mai pasă de ziua de mâine.

— Mâine nu va veni niciodată dacă nu faci în clipa asta dragoste cu mine. Susan se lupta, neputând să respire. Fiecare nerv era întins la maximum, zguduind-o încet. Căldura o copleşi, ca soarele într-o după-amiază de vară. Sărută-mă. Se cutremură. Oh, Dumnezeule, sărută-mă!

Ultimele cuvinte veniră ca o rugă şi când buzele lui Kaleb le căutară pe ale ei, găsiră o gură senzuală, la fel de pasională ca şi a lui.

Cu eleganţa unui animal, o ridică în braţe şi o duse în fân, sărutând-o cu o pasiune aproape primitivă. Pentru Susan, nu va mai exista ziua de mâine dacă nu va face dragoste cu ea, şi nimic în afară de prezent dacă făcea. îl iubea, dar el nu. O ştia şi ajunsese în sfârşit să accepte. Totuşi, să facă dragoste cu el va fi un colţ de rai, un moment de fericire infinită.

Când pasiunea se mai domoli, Susan îşi dădu seama că o dată nu va fi niciodată de-ajuns. Buzele lui îi mângâiau obrazul.

— Ai fost minunată, şopti el şi se întinse să-i sărute nasul. A fost magic.

— Hmm, murmură ea, ghemuindu-se la pieptul lui. Nu era pregătită încă să renunţe la el, mai ales că ştia că va fi pentru totdeauna. Ciudat că ai folosit cuvântul ăsta. Şi eu gândeam acelaşi lucru.

— Atunci, ne sincronizăm, iubito, şi era şi timpul. Ascultă. Cred că a stat ploaia.

— Hm. Probabil ar trebui să mergem. O letargie binecuvântată o învălui şi cuvintele i se stinseră. Nu voia să părăsească braţele lui calde. Nu voia să înfrunte ziua de mâine…

Susan se trezi la un moment dat în timpul nopţii şi-şi dădu seama că el strecurase o pătură subţire peste trupurile lor goale. Kaleb dormea cu faţa spre ea, într-o inocenţă împăcată.

Gândul la ce se întâmplase între ei o îndureră până la lacrimi. Noaptea devenise o amintire vibrantă pe care o va preţui întotdeauna.

Kaleb se mişcă şi se întinse cu un geamăt. Când li se întâlniră privirile, în ochii lui renăscu pasiunea. Avea părul răvăşit, bărbia îi aspră din cauza bărbii şi pielea bronzată îi strălucea în lumina palidă. Susanei îi crescu pulsul când îi văzu gropiţele.

— Dormeai atât de liniştită, încât n-am avut inima să te deranjez, iubito. Mă bucur că n-am făcut-o. E minunat să te trezeşti lângă femeia cu care tocmai ai făcut dragoste şi să afli că o doreşti chiar mai mult decât prima oară.

Susan scutură din cap şi se rostogoli.

— Magia momentului aceluia, Kaleb, atât a fost. Chiar tu ai spus asta.

— Şi nu se va mai repeta niciodată? Uită-te la mine, Susan. Uită-te la mine şi spune-mi că nu vrei să te ating şi să te sărut ca între iubiţi.

— Dar nu suntem iubiţi, insistă Susan, încercând să se ridice.

— Am putea fi.

Ştiuse de la început că orice implicare cu Kaleb Knight va fi doar temporară.

— Propui să avem o relaţie de două săptămâni şi apoi s-o lăsăm baltă, să ne lăsăm unul pe celălalt pur şi simplu! Pocni din degete.

— Oh, nu ştiu, mârâi el, mestecând un pai. Există curse aeriene atât spre San Francisco, cât şi spre Arizona. Poate am putea încerca o relaţie de durată. Înţelegi, fără nicio obligaţie, dar fără doar şi poate satisfăcătoare.

— Satisfăcătoare pentru tine poate, dar pentru mine, nici pe departe. Oh, Kaleb, nu înţelegi? N-ar fi trebuit să las ca lucrurile să ajungă atât de departe!

— Şi de ce ai făcut-o? Pentru că mă doreai la fel de mult cum te doream şi eu. Fii serioasă, iubito, de ce te încăpăţânezi să negi?

— Pentru că eşti şovin şi plin de aroganţă. Probabil aş putea să te iert pentru asta, dar nu te voi ierta niciodată

că m-ai considerat o seducătoare premeditată care lucrează ore suplimentare ca să ajungă în patul lui Sam.

— Am fost gelos, spuse el pe un ton confortabil şi leneş, ridicându-se şi jucându-se cu paiul pe care-l mestecase pe coapsele ei. Ochii lui verzi dansau. Oare o tachina din nou?

— Gelos? Bărbaţii ca tine nu sunt geloşi, Kaleb. Crezi că viaţa e ca să iei. Când şi unde e doar decizia ta. Îmi pare rău doar că am fost atât de neroadă încât să cedez la farmecele tale. Ştii cum se zice: o să-ţi pară rău dimineaţă. Ei bine, îmi pare, şi probabil voi regreta lipsa de precauţie multe dimineţi de acum înainte.

— Chiar te pricepi să flatezi omul, nu glumă, mormăi Kaleb, deşi nu păru tulburat.

— Aş vrea să mă întorc la reşedinţă acum, spuse ea repede. Hainele mele trebuie să se fi uscat deja.

— Probabil, dacă asta vrei cu adevărat. Se întinse şi-i trase pătura de pe sâni. Susan gemu. Ala a fost un protest? Hm, nu prea cred.

— Te rog, începu Susan, încercând să se îndepărteze de mâna lui întinsă. Ce se întâmpla cu ea? Oare chiar nu găsea nicio cale să scape de el?

Lumina dimineţii devenise mai puternică şi acum îşi arunca strălucirea pe chipul lui frumos. Se întinse lângă ea şi apoi, ca o molie atrasă de o flacără, gura ei se deschise să-i primească sărutul flămând.

— Eşti o vrăjitoare! gemu Kaleb, trecând deasupra ei. Sărutul lui fierbinte îi pârjoli gâtlejul. Mi-ai făcut o vrajă şi voi muri dacă nu te pot avea.

— Kaleb, te rog, nu, scânci ea în şoaptă, pierzându-şi deja puterea.

— Spune-mi că nu-ţi place la nebunie ce-ţi fac, îi şopti el în păr. Spune-mi că nu tânjeşti după împlinire. Spune-mi că spatele tău nu se arcuieşte sub mine şi că nu-mi primeşti sărutările. Spune-mi să mă opresc, teinetitia mea, şi o voi face. Spune-mi că nu simţi nimic şi voi uita că noaptea asta s-a întâmplat vreodată.

Nu putea. Rămăsese fără cuvinte. îl iubea pe

bărbatul acesta care o chinuia cu săruturi fluturânde şi cu vorbe scandaloase, care putea s-o înalţe pe culmi nebănuite de extaz.

— Hmm, aşa credeam şi eu. Îşi strecură braţul sub ea. Niciunul din noi nu poate să ignore, aşa că să ne desfătăm, partenera mea sexy de joacă, şi să lăsăm grijile pentru mâine.

Doar asta era pentru el, doar o parteneră sexy de joacă? se întrebă Susan în timp ce-şi punea rochia roz, mai târziu în dimineaţa aceea.

Mâinile îi tremurară când îşi trase fermoarul. O parteneră sexy de joacă pe care s-o folosească şi de care apoi să se descotorosească.

Kaleb îşi trăsese pe el blugii lui Sam şi după ce-i aruncă o privire sfredelitoare, se duse să vadă cum se mai simţea Sunbird.

Susan se gândise să fugă cât timp era ocupat, dar dacă era adevărat ce spusese, probabil după furtună, casa din copac nu mai era un loc sigur. Oare nu scăpase nimic din calea furtunii?

— Arăţi puţin incertă, spuse Kaleb, alăturându-i-se în hambar. Părea atât de îngrijorat, încât i se puse un nod în gât. Mânza noastră suge mulţumită şi Sunbird e odihnită. Mergem?

Părea atât de plin de viaţă – atât de masculin. Stăpân pe el, aşa cum va fi întotdeauna. Încuviinţând din cap, îl lăsă s-o ia de braţ şi ieşiră într-o lume curăţită de ploaie. O briză blândă bătea dinspre ocean şi Susan îşi ţinu respiraţia. În afară de câţiva copaci care zăceau pe un covor de frunze smulse şi petale de flori, cu rădăcinile în aer, totul arăta la fel. Florile păreau mai luminoase, iar frunzele străluceau ca nişte giuvaiere. Cerul care trona deasupra avea culoarea cobaltului şi în faţa ochilor ei, colonii de păsări săreau din creangă în creangă, ciripind vesel.

— E minunat, murmură ea. Mă mir că nu sunt mai multe stricăciuni.

— Sunt stricăciuni, o asigură el. Doar că nu te uiţi

unde trebuie. Vezi ce vor ochii tăi să vadă: o junglă umedă şi caldă, plină de flori. Chiar şi păsările par mai frumoase.

— Păsările tale! Sunt bine?

Kaleb zâmbi cu maliţiozitate şi fluieră. Imediat, ieşiră din frunziş.

— Nu sunt niciodată departe, nu-i aşa? Nu putu să nu zâmbească.

— Trebuie să fie farmecul meu irezistibil, răspunse el. Răspund de fiecare dată când le chem. Şi tu vei fi la fel de ascultătoare?

O tachina, dar tot simţi cum îi fierbe sângele.

— Nu sunt una din păsările tale dresate, Kaleb Knight. Nu poţi să fluieri şi să te aştepţi să răspund!

Kaleb se opri şi o trase mai aproape.

— Poate că nu, dar vei putea să rezişti când te voi atinge aşa, sau aşa? Sau când te voi săruta aşa?

Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut senzual până când slabele ei încercări de a-l îndepărta fură abandonate.

— Mă gândeam eu că nu, iubito, şi crezi sau nu, gândul ăsta mi se pare foarte incitant. Miroşi a fân, a cai şi a o noapte de iubire.

— Iar tu, Kaleb Knight, şopti ea cu aprindere, ai face bine să înfrunţi faptul că noaptea noastră de iubire s-a sfârşit.

Ochii verzi şi limpezi îi priviră faţa îmbujorată.

— Vom vedea, teinetitia mea, vom vedea. Poate că noaptea noastră de iubire abia începe.

Capitolul 9

Când ajunseră la casa din copac, lacrimi de uşurare umplură ochii Susanei. Micul ei sanctuar, cum ajunsese s-o considere, rezistase furtunii. Câteva ramuri zăceau aproape de lagună, iar veranda era acoperită de frunze şi de petale, dar casa supravieţuise, era intactă.

Kaleb trase obloanele şi zâmbi cu maliţiozitate.

— Când construiesc ceva, construiesc ca să dureze. Se întrerupse, fixând-o cu privirea. Văd cumva o lacrimă-două în ochii tăi violeţi?

Susan încuviinţă din cap şi se întoarse repede. Se

simţea ca o proastă. Iubea insula, casa din copac şi pe bărbatul care le stăpânea. Dar curând, va trebui să le părăsească pe toate.

— Aşadar, te-ai ataşat de casa din copac, hm?

Încuviinţă din nou, dar nu putu să vorbească. Nici măcar când o luă în braţe şi o trase mai aproape.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat, iubito. Dacă te face să te simţi mai bine, mi se pare înduioşătoare afecţiunea ta pentru mica mea casă. Şi oricât de mult mi-ar plăcea să mai stau pe aici, trebuie să mă duc să văd ce face mama. Te sfătuiesc să iei două aspirine, să faci o baie fierbinte şi apoi vino la reşedinţă pentru micul dejun. Nu o dată m-au salvat cafeaua şi brioşele cu ananas ale Laeliei.

Susan îl urmări cum pleacă, dar chiar şi după ce se închise uşa în urma lui, rămase locului, simţindu-i încă braţul în jurul ei.

În cele din urmă, ieşi pe verandă şi-şi ridică faţa spre soarele dimineţii. Insula o capturase cu vraja ei magică, dar va trebui să plece. Şi inima i se va frânge din nou, dacă nu-l va exorciza pe Kaleb Knight chiar acum. Nu-l va uita niciodată, nu va înceta niciodată să-l iubească, dar trebuie să stea departe de el.

O oră mai târziu, Susan li se alătură gazdei ei şi lui Kaleb pe verandă. Deşi îşi ţinea privirea departe de el, observase că se schimbase în pantaloni albi şi cămaşă.

— Oh, acum dimineaţa noastră e completă, zâmbi Helen, îmbrăţişând-o. Ţi-e foame? Laelia ne-a pregătit un mic dejun festiv.

— Trebuie să spun că arăţi de vis după calvarul de la grajduri, remarcă Essie, sărutând-o pe obraz.

Îi stătu inima în loc: fu forţată să înfrunte expresia amuzată a lui Kaleb.

— Calvar? întrebă ea.

— Oh, naşterea, desigur. Am înţeles că a fost ideea ta să folosiţi o funie.

— Susan a avut mai multe idei, realmente, interveni Kaleb cu maliţiozitate. O fi ea o fetişcană frumoasă şi deşteaptă, dar lăsaţi-mă să vă spun, e plină de surprize.

Susanei îi era greu şi să-l privească, darămite să răspundă comentariului său. Se purta execrabil – cum ar fi trebuit să se aştepte.

— Vino şi bea o cafea, mârâi el. Nimic nu e mai delicios decât prima ceaşcă de cafea dimineaţa.

Susan luă ceaşca şi-i întoarse spatele.

— A vorbit cineva cu Sam? întrebă ea, sperând că schimbarea de subiect îi va calma tremurul mâinilor.

— A venit acum câteva minute, încuviinţă Helen fericită. Satul a suferit doar câteva pagube minore, nimic cu care să nu se descurce samoanii. A fost încântat să audă despre mânză. Tocmai ne spunea Kaleb că a fost ideea ta s-o numiţi Moonbeam. Ne-a spus şi despre schiţele tale. Ne-ar plăcea la nebunie să le vedem. Am înţeles că te-a desenat Sam. Ştii, e prima oară când aud că are talent.

— Schiţele sunt de fapt doar nişte ciorne pentru tablourile mele, spuse Susan, străduindu-se să-şi controleze vocea. Iar Sam e chiar talentat. M-am oferit să-i dau câteva lecţii.

— Ei bine, cu siguranţă, nu poţi judeca o carte după coperţi, nu-i aşa? scutură din cap Helen.

— Nu, cu siguranţă nu poţi, zâmbi strâmb Kaleb. Cărţile mai au şi multe pagini.

Tot ce spunea avea dublu înţeles şi Susan era furioasă. La naiba cu el şi cu tupeul lui strigător la cer! De ce nu putea s-o lase în pace?

La jumătatea mesei, Essie o înghionti pe Helen.

— Chiar mănâncă de parcă le-ar fi foame, dragă Helen. Până la urmă tot n-am aflat de ce s-au înfometat cât am lipsit.

— Nici nu cred că vor să ne spună, Essie Mae, aşa că eu cred că mai bine am abandona subiectul.

— Fiţi serioase, interveni Kaleb. Aveţi imaginaţie bogată. Susan a fost ocupată până peste cap cu arta ei, iar eu până peste cap cu cartea mea. Am fost doi artişti concentraţi asupra muncii noastre şi n-am avut timp să ne gândim la mâncare, nu-i aşa, Susan?

Helen ridică o sprânceană bănuitoare.

— Nu mai spune! Ei bine, departe de mine gândul să mă pun cu impulsurile creatoare. Oricum, dimineaţa asta e prea frumoasă ca s-o petrec bătându-mi creierul ăsta bătrân. Mirosiţi aerul. Nu-i aşa că e înviorător?

— Aerul miroase minunat şi în San Francisco, dragă Helen, remarcă aprins Essie.

Susan se duse lângă balustradă ca să evadeze din obişnuita lor harţă. Aerul era într-adevăr înviorător, dar momentan miresmele care pluteau cu briza erau anihilate, pentru că lângă ea venise şi Kaleb. Apropierea lui o făcea înţepată, deşi reuşi să-i şoptească:

— De ce le-ai făcut pe plac?

— Mi s-a părut că aveai nevoie să te salveze cineva, răspunse el sec. Mama ar fi pus întrebări la nesfârşit şi te-ai fi simţit jenată. În afară de asta, avem nevoie de o oarecare acoperire, dacă vom continua să ne tăvălim în fân. Bineînţeles, asta dacă nu cumva vrei să le spunem cum au stat lucrurile.

Era furioasă.

— Cum îndrăzneşti?! Singura jenă pe care e probabil s-o simt e din cauza asocierii cu tine! Aroganţa ta e incredibilă. Ce s-a întâmplat între noi s-a terminat!

— Sst, vipera mea. Or să termine curând cu cearta şi vor observa că şi noi ne certăm, ceea ce le va da primul indiciu că în paradis nu merge totul ca pe roate. De ce să le dăm apă la moară? Putem măcar să ne zâmbim şi să le facem fericite.

— Niciodată! şuieră Susan printre dinţi. N-o să-ţi faci jocul cu mine!

— Jocul? Prefer să-l consider un ritual al iubirii – unul blând. Ştiai că în insulele Noile Hebride există un trib de băştinaşi care pretind ca femeilor lor să li se scoată doi dinţi din faţă cu o piatră, ca să fie proclamate proprietăţi adevărate şi pe veci afectuoase ale bărbaţilor?

— Dumnezeule! gemu Susan, simţind cum i se strânge stomacul. Propui să renunţ la doi din faţă pentru că într-un moment de nebunieţ i-am permis să faci dragoste cu mine?

— Relaxează-te, iubito. Nu-ţi propun nimic.

— Atunci, m-am supărat degeaba, asta vrei să spui?

— Mai încearcă, spuse el arţăgos. Te apropii.

— La naiba, Kaleb, încetează să mă mai iei pe ocolite! Eşti nebun!

Ochii lui se întunecară; se aplecă şi o sărută pe vârful nasului.

— Poate, dar şi viaţa e nebună. Apropo, nu te-am văzut niciodată atât de răpitoare. O gropiţă îi încolţi în obraz. Te-ai spălat pe faţă ca să te pot vedea cum eşti în realitate şi – Doamne ajută! – să nu-mi mai placi, hm?

Era incredibil de perspicace.

— Da, de fapt chiar aşa am făcut, recunoscu ea.

— Ei bine, nu ţi-a ieşit, iubito. Ceea ce văd e o femeie frumoasă şi senzuală. Oi avea tu câţiva pistrui pe nas şi pe obraji, dar ochii tăi sunt un foc violet. Te citesc uşor, teinetitia mea.

Era insuportabil de aproape, abia la câţiva centimetri, cu chipul lui de tec şi piatră. Numai ochii lui păreau vii, şi aveau culoarea junglei, la fel de ameninţători ca furtuna recentă. îl privi scurt, luptându-se cu fiorii care o străbăteau, apoi îşi îndreptă silueta şi-şi ridică bărbia.

— Dacă poţi să mă citeşti atât de bine, atunci trebuie să ştii cât regret momentul acela de nebunie. Recunosc că există ceva între noi. să-i spunem atracţie fizică. Dar asta e tot. Acum, dacă mă scuzi, am să-mi petrec ziua pictând, ca să mă calmez. Realmente, scoţi la iveală răul din mine, Kaleb Knight.

— Doar pentru că scoţi la iveală dorinţa din mine, teinetitia mea. Dar nu-ţi face griji. Voi fi cu Laelia în sat, aşa că vei fi în siguranţă câteva ore.

— În siguranţă? Hm! Mă voi simţi lăsată în pace! înăbuşindu-şi impulsul de a continua inutila dispută până când

Kaleb ceda, se întoarse la cele două femei mai în vârstă. Expresiile lor îi spuneau că auziseră ultima parte a conversaţiei.

— E vreo problemă, dragă? întrebă cu grijă Helen.

— Se pare că fiul acela al tău i-a făcut necazuri, mormăi Essie.

Kaleb se strecură în spatele Susanei şi-i puse un braţ posesiv în jurul taliei.

— Sunt nevinovat, spuse el, afişând un zâmbet devastator. Dimpotrivă, Susan şi cu mine ne-am înţeles de minune, deşi cred că e epuizată după emoţiile de aseară. Poate ar trebui să tragi un pui de somn, iubito. N-am dormit prea mult.

— Poate că ai dreptate, iubitule, îl întrerupse Susan cu dulceaţă ironică. Cu toate că aş prefera să pictez decât să pierd timpul dormind. Oh, apropo, dacă îl vezi pe Sam, spune-i să treacă pe la mine când are timp. Aş vrea să încep lucrul cu el.

— Deci aşa stau lucrurile, îi şopti Kaleb la ureche. Apoi cu voce tare: o să-i spun, iubito. Dar nu-l aştepta prea curând. Sarcinile lui sunt multe şi variate.

— Douăzeci şi patru de ore pe zi? întrebă Susan, ridicând o sprânceană şi simţindu-se mulţumită de replica ei.

— Desigur că nu, mormăi Helen. Unde-ţi sunt manierele, Kaleb? Vorbeşti de parcă ţi-ar displăcea ideea că Susan vrea să-l înveţe pe Sam să picteze. Personal, mi se pare o idee genială.

Susan se eliberă din strânsoarea lui Kaleb.

— Mulţumesc, spuse ea cu dulceaţă. Acum, chiar trebuie să mă întorc la lucru. Mulţumiţi-i Laeliei pentru micul dejun delicios. Mi-a plăcut mult. Porni spre casa din copac.

Câteva clipe mai târziu, Kaleb o ajunse din urmă pe cărare.

— Ce naiba pui la cale? Pentru o femeie care pretinde să urască bărbaţii, te descurci de minune să-i colecţionezi.

Stăteau în mijlocul unor tufişuri de vanilie încurcate cu orhidee albe; Susan o culese pe cea mai frumoasă.

— Iar mă iei pe ocolite, spuse ea fluturându-i floarea pe sub nas. Îşi forţă inima să nu mai bată nebuneşte şi picioarele să rămână ferme. Trecuse prin atâtea suişuri şi

coborâşuri emoţionale cu bărbatul acesta enervant, încât acum îşi dădea seama – aproape prea târziu – că trebuia să lupte împotriva lui cu aceleaşi arme. Mă acuzi că fac colecţie de bărbaţi pentru că ţi-am permis să faci dragoste cu mine şi pentru că vreau să-i dau lui Sam câteva lecţii despre pictura în ulei? Ce caraghios! Şi apropo, n-am urât niciodată bărbaţii. Cred că ai reuşit să-ţi întorci sentimentele ca să-ţi serveşti propriile scopuri. Ştii cum se spune – să moară şi capra vecinului.

Ochii lui de jad se îngustară.

— Adică, eu urăsc femeile?

— Ei bine, nu le urăşti?

— Aşa m-am purtat?

— Aşa te porţi acum, i-o întoarse ea, privindu-l cu dispreţ. Nu eşti paznicul meu, totuşi continui să te porţi de parcă ai fi. Iar eu trebuie să sar prin inelul tău primitiv şi şovin, şi când n-o fac, primesc douăzeci de bice din partea limbii tale ascuţite. Ai tupeul să-mi spui că nu te joci cu mine, şi totuşi din prima clipă în care ne-am văzut, ai făcut un joc intens de-a şoarecele şi pisica. Toate au o limită. Mă duc la casa din copac să pictez. Am să-l învăţ pe Sam lucrurile elementare despre artă, dacă va fi de acord, şi voi călări pe Moonflight ori de câte ori şi oriunde voi pofti. Dacă am chef, voi fugi în junglă şi mă voi confrunta cu blestematul ăla de mistreţ cu ochi roşii, dar alegerea va fi a mea. Mai am doar două săptămâni şi n-o să te las să mi le strici. Vom deveni fie inamici amiabili – în cel mai bun caz – fie ne vom ignora complet. Fă-ţi treaba, iar eu o voi face pe a mea.

Când îi întâlni privirea, obrajii ei erau roşii ca focul, dar în locul furiei pe care se aşteptase s-o găsească, văzu doar o licărire amuzată.

— Suntem iubiţi pe o insulă din paradis, spuse el răguşit. Ni s-a dăruit plăcerea unei nopţi de neuitat şi acum trebuie să îndurăm o zi insuportabilă. De ce, Susan? Chiar trebuie să lupţi cu sentimentele tale cu aşa o forţă încât să fii oarbă în faţa adevărului? Pot să-l văd în ochii tăi chiar în clipa asta. Mă doreşti la fel de mult cum te doresc

şi eu. Ce avem între noi e la fel de puternic ca furtuna care tocmai a trecut, dar n-am să te forţez. Nici nu-ţi pot promite că voi sta departe de tine. Soarta, ca şi destinul, va dezveli pietrele, iar noi doar vom aştepta să vedem ce găsim.

Ultimele lui cuvinte fură abia o şoaptă, apoi plecă, târându-şi picioarele grele printre frunze.

Până la prânz, Susan aproape terminase portretul Luinei cu bebeluşul. Era un tablou bun, poate cea mai bună operă pe care o făcuse vreodată. Era ciudat că fusese capabilă să găsească asemenea inspiraţie în mijlocul sentimentelor agitate şi tristeţii ei. Sau poate că tocmai datorită lor reuşise.

Luându-şi câteva minute să se relaxeze şi să-şi studieze munca, aproape nu sesiză bătăile uşoare în uşă. Se grăbi, rugându-se să fie Sam

— Oricine în afară de Kaleb – şi-l primi cu braţele deschise pe uriaşul Sam. Era prima oară când îl vedea după furtună.

— Am venit într-un moment nepotrivit? întrebă el, privindu-i chipul obosit.

— N-ai putea să vii niciodată într-un moment nepotrivit, îl asigură ea, trăgându-l în sufragerie. Purta blugi şi un tricou de bumbac şi, deşi se trezi întrebându-se dacă erau aceiaşi blugi pe care-i avuse Kaleb azi-noapte, alungă imediat tulburătorul gând. Ceai cu gheaţă? întrebă ea, pornind spre bucătărie.

Sam încuviinţă din cap, studiindu-i pantalonii largi şi pătaţi cu vopsele şi tricoul.

— N-am putut niciodată să lucrez fără să mă murdăresc din cap până-n picioare, râse ea şi-i oferi paharul. Vino să vezi ce am făcut.

— Eşti foarte bună, domnişoară Susan, spuse el plin de admiraţie. Ar fi greu să învăţ toate culorile astea?

— E la fel de simplu ca şi mersul cu Moonflight, îl tachină ea. Ce ai vrea să faci mai întâi? Orice ai alege, va fi perfect după ce vei învăţa să amesteci culorile şi să mânuieşti pensula.

Sam alese laguna şi Susan fu încântată. Lucrară fără întrerupere câteva ore. Sam avea un incredibil simţ al culorii.

— Nisipul arată rupt din basme, atât de roz e, îi spuse Susan, dar ai prins perfect culorile.

— Alb, carne şi puţină siennă arsă, zâmbi triumfător Sam.

Încuviinţând, Susan îi luă pensula din mână.

— Chiar şi Picasso trebuia să mănânce. Asta a fost singura oază luminoasă din excursia mea – ei bine, aproape singura. Ar fi greu să surclasez naşterea bebeluşului Luinei şi a mânzei.

— Eşti steaua noastră luminoasă, domnişoară Susan, şopti Sam. Toată lumea te consideră de-a noastră.

Stăteau la masă şi Susan îi puse în farfurie.

— Pentru că am ajutat-o pe Luina să nască? întrebă ea, încercând să-şi stăpânească emoţia. Am făcut ce trebuia să fac, Sam.

— Dar e mai mult decât atât, domnişoară Susan. Însă nu e locul meu să spun asta. În câteva zile, vom avea ceremonia noastră la ocean. Vom pescui în recif la lumina făcliilor. Luina a spus că ai vrea să participi, şi ne-am simţi mai mult decât onoraţi.

— Pentru mine ar fi o onoare! exclamă Susan. Sună atât de incitant. Domnul Knight va lua parte şi el?

— Da, domnişoară Susan, zâmbi larg Sam. E una dintre festivităţile lui favorite de pe insulă, dar nu-ţi face griji. Totul va merge bine.

— Aşadar, ai aflat că între noi lucrurile nu prea merg bine?

— Toată lumea ştie, domnişoară Susan. Insula noastră are căi de a şti lucruri pe care ceilalţi nu le ştiu. îl iubeşti, iar el se luptă cu iubirea pentru tine.

Susan îl urmări cum îşi aruncă furculiţa plină în gură şi-i stătu inima în loc.

— Te înşeli, spuse ea şoptit. Domnul Knight nu mă iubeşte. E incapabil de iubire. N-o să neg ce simt, dar e o cauză pierdută.

— Şi-a transformat dragostea în ostilitate pentru că se teme, domnişoară Susan. A suferit cumplit şi acum se teme.

— Şi eu am suferit, Sam, dar inima mea nu a îngheţat într-o stană de piatră din cauza asta.

— Oamenii diferiţi reacţionează diferit. Iar el e un om cu totul deosebit de restul. Nu va putea să se împotrivească la nesfârşit.

— Dar eu nu voi rămâne la nesfârşit, Sam. Plec peste două săptămâni.

Sam dădu din umeri.

— Două săptămâni pot fi o veşnicie. Când am plecat de la grajduri, era acolo cu Sunbird şi cu mânza. Îi cunosc ochii. Când au culoarea unei trestii în bătaia vântului, e nefericit. Cred că e nefericit pentru că te-a făcut nefericită. Asta nu e un semn de iubire?

Susan aprecia ce încerca Sam să facă, dar nu funcţiona. Deşi Sam îl cunoştea bine pe Kaleb, Susan se îndoia că-l ştia cineva întru totul pe cel care se voia rege.

Capitolul 10

Briza era fermecătoare, iar soarele îşi arunca razele aurii deasupra lagunei. Susan stătea întinsă pe nisipul rozaliu şi privea peisajul.

Trecuseră patru zile de când îl văzuse ultima oară pe Kaleb, patru zile de la lecţia cu Sam, şi deşi-şi ocupase timpul pictând, vizitându-le pe Sunbird şi pe mânza ei, ba chiar căţărându-se pe stânci împreună cu Sam ca să vadă cuibul papagalilor turcoaz, inima ei era în continuare chinuită.

Luase masa la reşedinţă, sub privirile atente ale Hélènei şi ale lui Essie, şi deşi Helen încercase să inventeze tot felul de scuze pentru absenţa fiului ei, emoţiile Susanei se jucau în continuare cu fiecare parte a corpului ei. Ştia ce însemna să te pierzi în muncă, dar ăsta era adevăratul motiv pentru care Kaleb nu se mai arătase?

Susan se întoarse pe burtă şi oftă. Ar trebui să fie în culmea fericirii cu întorsătura evenimentelor, totuşi nu simţea decât o pustietate tristă. Îi era dor de chipul lui

frumos şi ascuţit şi de tachinăria ochilor lui. Îi era dor de aroganţa lui curajoasă. Îi lipsea felul în care reuşea s-o aducă instantaneu în culmea furiei şi apoi a dorinţei malefice. Era cel mai enervant bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, şi va fi cel mai greu de uitat.

Briza uşoară nu putea să-i răcească obrajii. În seara asta, se va duce în sat împreună cu Laelia şi Sam şi va asista la festivităţile din recif. Mâine va fi sărbătoarea – fu fu. Se presupunea că va participa şi Kaleb, dar va veni?

— Pare o veşnicie de când ţi-am spus să ai grijă cu soarele samoan, spuse Laelia, îngenunchind lângă ea. Şi acum, uită-te la tine. Eşti una cu insula. maro ca o nucă de cocos. Am adus un mesaj din partea domnişoarei Helen. Cina se serveşte la patru, apoi plecăm.

— Sunt pe plajă de la răsărit, Laelia. Aveam nevoie să mă gândesc. Eşti nerăbdătoare pentru diseară?

— Oh, da! exclamă fata. E un moment special. Avem multe de sărbătorit. Pune-ţi costumul de baie pe sub haine şi vei putea veni cu noi în recif.

— Oh! râse Susan. Eu nu vin decât ca să mă uit.

— Dar toată lumea va pescui, protestă Laelia. Cu cât prindem mai mult peşte, cu atât mai mult vom avea de mâncat pentru mâine.

— Bine, voi încerca, dar te previn că nu mă pricep deloc.

— Dar te vom învăţa noi, insistă Laelia. Vei fi surprinsă cât de uşor e.

— Şi domnul Knight, pescuieşte şi el cu sătenii?

— Da, spuse Laelia, plecându-şi privirea. Dar de data asta. Ei bine, va trebui să aşteptăm şi să vedem.

— Aşadar, crezi că o să rămână aici din cauza mea?

— Domnul Kaleb se luptă cu o parte din el, domnişoară Susan. Se îngroapă în muncă – a mai făcut asta şi înainte – dar acum, îşi îngroapă şi sentimentele. Domnişoarele Helen şi Essie sunt îngrijorate. Mănâncă foarte puţin şi bombăne tot timpul.

— Şi dacă nu vine diseară, va fi vina mea, izbucni Susan, vârându-şi degetele în nisip. La naiba, Laelia, de ce

trebuie să fie atât de complicat totul? Nu vreau să-l ţin la distanţă de prietenii lui şi de lucrurile pe care le iubeşte. El ar trebui să participe la festivităţi, nu eu.

— E un om încăpăţânat, scutură Laelia din cap. Dacă s-a hotărât să nu meargă, nu va conta dacă rămâi şi tu. Va refuza oricum. E îndrăgostit de tine şi se urăşte pentru slăbiciunea lui. Nu voia să iubească din nou, domnişoară Susan, dar curând va şti adevărul.

— Ar trebui să-ţi uneşti forţele cu Sam, spuse Susan deprimată. Amândoi credeţi că domnul Knight e îndrăgostit de mine, şi amândoi vă înşelaţi amarnic. Se simte atras de mine şi e bărbat. Poate că bărbaţii samoani sunt diferiţi şi asta v-a indus în eroare.

— Bărbaţii sunt bărbaţi pe tot globul, şopti Laelia, iar iubirea e aceeaşi. Dragostea nu e niciodată uşoară.

Înhămară caii puţin după oră şase, tocmai când apăreau primele semne de înserat. Nimeni nu fu mai surprins decât Susan când Kaleb apăru în ultima clipă la grajduri.

Acum, cu Sam în frunte, urmat de Laelia, Susan stătea dreaptă în şa, pe Moonflight, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul. Kaleb călărea în coada alaiului.

Susan dădu din pinteni să-i ajungă din urmă pe Sam şi pe Laelia, apoi îi depăşi. Nu voia să rămână la urmă, cu Kaleb, ai cărui ochi aveau o privire ciudată.

— Cum vom găsi drumul pe întunericul ăsta? îl întrebă ea pe Sam.

— Caii ştiu să găsească drumul spre casă chiar şi legaţi la ochi, răspunse el.

Ajunseseră într-o zonă îngustă lângă râu şi trebuia să meargă în şir indian. Susan se trezi din nou în spate, cu Kaleb.

— Încerci cumva să mă eviţi? întrebă el sarcastic.

— Nu mai mult decât ai încercat şi tu să mă eviţi toată săptămâna, pufni ea.

— Asta crezi, nu? De ce nu crezi că am fost atât de absorbit de carte, încât n-am putut s-o las deoparte? Când îmi vin cuvintele, trebuie să las orice altceva deoparte.

Credeam că tu, mai mult decât oricine, vei înţelege.

Susan îi aruncă în treacăt o privire. Vorbea serios? Ea şi ceilalţi făcuseră prea mare caz de hibernarea lui de patru zile?

— Am crezut că ai făcut o alegere.

— Ce alegere, iubito? ridică el amuzat din sprânceană.

— Ţi-am prezentat singurele alternative. Fie devenim duşmani amiabili, fie ne ignorăm complet.

— Şi ai presupus că am ales ultima variantă? Interesant. Evident, alegerea mea a fost importantă pentru tine.

— Nu te flata singur! spuse ea tăios. Dacă vrei să ştii, ultimele patru zile au fost încântător de liniştite. Am reuşit să-mi termin tablourile şi tot am găsit timp să lenevesc la soare. Cu greu se poate spune că am plâns la pierderea diavolului în persoană!

— Mă bucur. O notă de ironie răsună în glasul lui. Nu m-ai interesa dacă ai fi o bocitoare.

Susan se îndreptă în şa şi-şi ridică bărbia.

— Şi de ce eşti interesat de mine? întrebă ea. Ar fi putut să încheie conversaţia şi s-o ia pur şi simplu înainte. De ce rămăsese lângă el, ispitindu-l să-i dea răspunsuri pe care nu voia să le cunoască?

— Să spunem că simt o atracţie barbară pentru mânzele sălbatice şi o dorinţă incontrolabilă de a le îmblânzi. Ochii lui străluciră în umbrele nopţii, studiind-o din cap până în picioare. Să spunem că dacă aş vrea să stau departe de tine, n-aş putea. Încă mai cred că am putea fi nişte iubiţi scandaloşi.

O prinsese din nou cu garda lăsată. Se simţea prinsă în capcană, vulnerabilă.

— Linişteşte-te, spuse el brusc. N-am de gând să te violez în şa, aşa că bucură-te de plimbare. Uită-te la flori.

Iubirea pentru el îi scăpa de sub control. Ştia oare? Va profita de ea?

— Frumoasă Susan, veni vocea lui aspră. Versată şi totuşi inocentă. Mă întreb dacă-ţi dai seama ce-mi faci.

Susan ştia ce-i făcea el şi tocmai ăsta era iadul. Fără să-i răspundă, îi dădu pinteni lui Moonflight.

Când ajunseră în sat, fură întâmpinaţi, ca de obicei, cu râsete de copii şi cu lătrat de câini. Aerul părea plin de dragoste şi de bunăstare. Torţe luminoase transformau parfumul într-un tărâm al încântării.

Cuptorul subteran se încingea pentru festinul de a doua zi, şi deşi sătenii purtau haine diferite, toată lumea avea ghirlande de flori la gât şi la glezne. Femeile purtau flori şi în păr, iar copiii duceau coşuleţe pline cu orhidee şi gardenii.

Descălecând şi dându-i frâul lui Sam, Susan şi Laelia fură întâmpinate cu braţele deschise. Luina şi şeful Fua le dădură binecuvântarea lor. Toată lumea închină în cinstea faptului că supravieţuiseră furtunii, în cinstea noii lor prietene, Susan, a Luinei şi a bebeluşului ei. Mai multe torţe fură aprinse, cântară şi dansară. Susan simţea cum tremură, incredibil de emoţionată.

— Tremuri ca o frunză în vânt, îi şopti Kaleb la ureche. E din cauza emoţiei sau nu te simţi bine?

Îşi scosese cămaşa şi stătea cu pieptul gol lângă ea. Avea la gât o ghirlandă de flori crem, al căror miros se amesteca îmbietor cu cel de săpun şi de after-shave.

— Sunt ameţită de toată emoţia asta, recunoscu ea. N-am văzut niciodată ceva mai frumos. Uită-te la feţele lor. Ce minunat ar fi să mă simt atât de liberă, să fiu atât de fericită!

— Mă uit la cea mai răpitoare faţă dintre toate, teinetitia mea. Dacă aş putea să capturez expresia într-o carte, s-ar vinde în milioane de copii.

— Şi tu eşti absorbit de moment, îi spuse ea cu un nod în gât. E contagios.

— Sunt absorbit de apropierea de tine.

Privirile li se întâlniră, şi la lumina torţelor, Susan văzu dorinţa care ardea în ochii lui. Totuşi, nu făcu nicio mişcare s-o atingă. Era stăpân pe el. Ea era cea care tânjea după atingerea lui, după gustul buzelor lui.

— Dar nu mă atingi.

— Vrei să te ating? întrebă el. Ochii lui deveniseră întunecaţi de pasiune. Iubirea e liberă şi simplă în Samoa. Nu s-ar supăra nimeni dacă te-aş săruta sau dacă te-aş lua în junglă. Asta vrei? Spune-mi ce vrei, teinetitia mea.

Ce voia ea, era iubirea lui. Nu doar o altă noapte de pasiune. Totuşi, dorinţa îi anula cumva gândurile şi promisiunile de a sta departe de el.

O trăsese în umbră, şi când buzele lui îi şterseră obrazul, sângele i se transformă în foc lichid. Mâinile lui alunecară în jurul taliei ei şi apoi în sus, cuprinzându-i sânii.

— Vreau să fac dragoste cu tine, şopti el răguşit, lipind-o de un copac. Vreau să-ţi sărut fiecare parte a corpului care strigă după atingerea mea.

Susan nu voia nimic mai mult decât să-i cuprindă chipul în mâini şi să se piardă în flăcările eliberării. Dar cum putea? Cum putea să cedeze încă unei nopţi de dragoste, ştiind că după ce se va termina, inima ei va fi din nou pustie?

— Te rog! plânse ea, încercând să se răsucească. Nu!

— Nu, ce, teinetitia mea? Să nu te ating aşa? Toată fiinţa ta strigă să te iubesc. De ce să i te împotriveşti? Am simţit gustul raiului avându-te în braţe, şi ştiu că şi tu ai simţit acelaşi lucru. De ce să negăm ceea ce cer corpurile noastre? Tremuri, dar nu numai din cauza încântării din jurul nostru. Mă doreşti la fel de mult cum te doresc şi eu.

Lent, cu deliberare, îi descheie nasturii de la cămaşă. Dedesubt, acoperiţi cu o fâşie minusculă de material, sânii ei se ridicau şi coborau ritmic. Nu se putea întâmpla din nou, şi totuşi, se întâmpla!

— Ai costumul de baie pe tine, aşa că nimeni n-o să dea atenţie dacă-ţi scot cămaşa. Vocea lui era groasă, aproape gâtuită, când îi aruncă la pământ cămaşa. Încet, senzual, mâinile lui se strecurară pe spatele ei şi apoi mai jos, trăgând-o mai aproape de el.

Susan îşi ridică din proprie voinţă faţa ca să-i primească sărutul sălbatic. Gemu, un sunet din adâncul fiinţei ei, în timp ce Kaleb o sărută şi o mângâie cu buzele.

Se agăţă de el, lipindu-se de muşchii viguroşi şi prinzându-se cu putere de spatele lui.

— Trupul tău mă înnebuneşte, gemu el, ridicând-o în braţe. Simt cum îţi bate inima, simt gustul dulce al respiraţiei tale. Nu există capăt pentru focul pe care-l trezeşti în mine şi nu e decât o singură cale să-l sting. Vreau să fac dragoste cu tine aşa cum n-a mai făcut niciun alt bărbat. În fiecare oră, în fiecare zi. Mă doare dacă nu-ţi simt trupul sub al meu!

— Nu putem! icni Susan, ca şi cum următoarea gură de aer era ultima. Trebuie să ne alăturăm celorlalţi. Se răsuci în braţele lui, încercând cu disperare să se elibereze. îl dorea pe Kaleb, trup şi suflet, dar era greşit. Oh, Dumnezeule, era greşit!

Kaleb îi dădu drumul puţin câte puţin, până când alunecă de-a lungul lui. Susan simţea cum toţi nervii îi iau foc. Încă o clipă şi va fi prea târziu. Încă o clipă şi va uita că el era bărbatul care n-o iubea.

Kaleb suspină.

— Da, presupun că ar trebui să ne ducem la ei. N-aş vrea să pierzi nimic din festivitate. Până la urmă, avem restul nopţii. Vom lăsa asta pe mai târziu.

Niciodată! strigă ea în gând. Scăpase de data asta, şi nu se va mai pune niciodată într-o astfel de situaţie.

Câteva minute mai târziu, stătea pe nisip şi urmărea torţele strălucind în bătaia brizei. Întregul sat se implicase în pescuitul cu suliţa, şi bătrâni şi copii. Deşi o îndemnaseră să-şi încerce mâna la fabulosul lor sport, Susan refuzase, mulţumindu-se să rămână pe plajă şi să-i urmărească. Avea nevoie disperată de timpul acesta ca să-şi pună ordine în gânduri.

Luina stătea lângă ea, alăptând bebeluşul. Cu excepţia unei doamne foarte bătrâne şi a lui Mutu, care rămăseseră şi ei în spate, părea să fie singura săteană care nu era în apă.

— E ca şi cum noaptea ar avea o mie de ochi, spuse Luina, referindu-se la torţele mişcătoare. Data trecută, Tu ai a prins cei mai mulţi peşti. Ar trebui să fii acolo cu ei,

domnişoară Susan. E uşor şi distractiv.

— Nu mă deranjează să privesc, răspunse Susan. E o imagine frumoasă de aici.

— Când Tu ai. Ei bine, înainte să fim soţ şi soţie, câteodată stăteam pe nisip şi urmăream torţele pâlpâind, întrebându-mă care era în mâna omului meu. Nu te întrebi pe care o ţine Kaleb?

— Domnul Kaleb nu e omul meu, spuse Susan înţepată.

— Ah, dar ar trebui să fie. Nu-l iubeşti?

— Iubirea mea pentru el nu e de-ajuns.

— Iubirea e întotdeauna de-ajuns, domnişoară Susan. Am văzut cum se uită la tine. Văd iubirea în ochii tăi.

Susan simţi să i se pună un nod în gât şi o podidiră lacrimile.

— Tocmai asta e. În ochii mei se vede iubirea, dar Kaleb n-o simte. Nevoile lui sunt diferite de ale mele.

— Eşti atât de sigură? Oare nu s-a amăgit singur cu un fel de afecţiune, când de fapt simte altul? Oare nu-i ceri prea mult? E un bărbat căruia i s-a mai frânt o dată inima. Are nevoie de timp ca să se vindece. Dacă-l iubeşti, de ce nu-i dai timpul ăsta?

Pulsul Susanei crescu. Toată lumea era împotriva ei?

— E exact invers! El cere prea mult de la mine! îi păru rău îndată ce termină. Nu era vina Luinei că el era un diavol, iar ea o proastă. Îmi pare rău, spuse ea, luând mâna fetei. Am vrut ca noaptea asta să fie specială, iar acum nu prevăd decât suferinţă şi durere.

Se întrerupse, muşcându-şi buza. Când Kaleb va ieşi din apă, ce se va întâmpla? Pescuitul se va încheia şi el se va aştepta să înceapă de unde rămăseseră. Se va aştepta să-i cadă în braţe într-un abandon total şi nimic din ce ar putea să-i spună sau să facă nu-l va convinge că nu voia să facă parte din noaptea lui de dragoste.

Mai rău, ştia cum va reacţiona ea însăşi când Kaleb va ieşi din apă şi o va atinge. Ştia cum se simţise când îşi dăduse jos pantalonii înainte să intre în apă. La lumina torţelor, în cel mai scurt slip posibil, trupul lui strălucise.

Dar, dacă nu va fi în preajmă când va veni momentul.

— Mă întorc în sat; aştept acolo, spuse ea dintr-odată, rugându-se ca Luina să nu-i ghicească gândurile. Mutu e încă acolo şi o să-i fac o vizită.

Susan nu vedea faţa Luinei, dar ştia că era surprinsă. Ei bine, nu avea decât. Susan se lupta pentru viaţa ei.

Planul ei era să se întoarcă în sat, să încalece pe Moonflight şi apoi să gonească nebuneşte. Sam adusese cu el o lanternă. O va lua din coburul lui de şa şi se va întoarce la casa din copac. Chiar Sam spusese că animalele găseau şi legate la ochi drumul spre casă.

Necazul începu când pierdu urmele. Nu era distanţă mare între recif şi sat, doar o jumătate de kilometru, în linie dreaptă. Dar când venise la recif, urmaşe procesiunea la lumina torţelor, iar sătenii ştiau unde mergeau. Acum, la lumina palidă a lunii, nu numai că pierdu urma, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum să se întoarcă pe plajă. Oare se învârtea în cercuri?

Şi acum, ce? se întrebă ea, sprijinindu-se de un copac. Chiotele vesele ale sătenilor se stinseseră şi erau înlocuite de zgomotele nopţii în junglă, şoapte ridicându-se la crescendo. Creaturi nevăzute hălăduiau prin copaci, iar păsările de noapte îşi băteau aripile în zbor. Până la urmă, se părea că tot Kaleb va râde ultimul. O avertizase de mult despre pericolul de a te rătăci în junglă.

Cu un suspin, Susan porni din nou, împiedicându-se la fiecare pas de plante urcătoare. Ceva se târî lângă piciorul ei şi-şi reţinu un ţipăt. Era mai bine să nu strige după ajutor. Putea fi aproape de sat, poate chiar la periferie, şi Mutu ar auzi. Dar putea fi şi prea departe s-o audă cineva. Atunci, şi-ar irosi suflul, şi avea nevoie de el ca să-şi păstreze cumpătul.

Desenă în minte insula. Cu siguranţă, mai devreme sau mai târziu va ajunge fie la recif, fie la râu. Nu vru să se gândească la inima insulei, zona aceea vastă despre care o avertizase Kaleb, sălbatică şi înşelătoare, plină de mistreţi şi de capcane. Ar trebui să traverseze râul ca să ajungă în partea aceea a insulei, nu? Sau nu era aşa?

În momentul acesta, nu putea fi sigură de nimic.

Mersul era cel puţin obositor. În unele locuri, lăstărişul şi tufişurile erau cu totul de nepătruns şi trebuia să caute altă direcţie. Nu avea cum să spună unde duceau drumurile ei ocolite, sau de cât timp hoinărea prin junglă. Se împotmoli în câteva zone mlăştinoase care se formaseră în urma ploii, dar abia după ce luna şi stelele strălucitoare dispărură, ascunse de o pătură uriaşă de copaci încâlciţi, îşi dădu seama că ajunsese în inima insulei. Trecuse cumva de râu.

Obosită şi durând-o fiecare os, ştiu că nu mai putea continua. Va trebui să aştepte peste noapte şi să spere că la lumina zorilor, va găsi drumul de ieşire. Oare Kaleb observase deja absenţa ei? Alertase oare satul? O căutau chiar în momentul acesta şi nu trebuia decât să strige ca s-o găsească? Deschise gura, dar nu ieşi niciun sunet.

Găsi un cotlon într-un copac din apropiere, câteva ramuri încârligate, în care să-şi oblojească trupul ostenit. Epuizată, reuşi în cele din urmă să adoarmă.

Capitolul 11

În dimineaţa următoare, Susan fu trezită de foşnetul de frunze care venea de foarte aproape de capul ei. Fără să se gândească, icni şi sări din copac. Abia apoi, în siguranţă la sol, îşi permise să afle ce o trezise. Acolo, pe creanga unde-şi petrecuse noaptea, se târa un şarpe verde, cu pete galbene. Ochii îi rămaseră pironiţi la corpul care se încolăcea pe creangă; ochii lui negri, ca două mărgele, păndeau alerţi, în timp ce limba îi zvâcnea înăuntru şi în afară.

Tremurând şi făcându-i-se rău de la stomac, Susan se îndreptă spre micul luminiş şi se aşeză pe o buturugă. Se ghemui şi-i ascunse capul între genunchi. Supravieţuise nopţii – nu prea mai avea rost să se gândească la ce s-ar fi putut târî peste ea în timp ce dormise. Dar va supravieţui şi noii zile?

Triluri de păsări rupeau tăcerea dimineţii. Ritmice, frumoase, o îmbărbătară pentru călătoria care o aştepta. Nu trebuia să stea pe loc şi să aştepte s-o găsească cineva.

Putea să moară de foame şi să putrezească până apărea cineva. Trebuia să încerce să iasă singură din marea aceea de vegetaţie.

Părea să se afle într-un soi de pădure a ploii, unde până şi florile crescuseră la proporţii gigantice. Orhidee de la culoarea lavandei şi până la verdele muşchiului alunecau din copaci, şi pe alocuri, arbori masivi de ferigi creşteau înalţi de zece metri, formând un baldachin verde care acoperea cerul. Văzu multe specii de păsări, unele pe care nu le mai văzuse niciodată. Fluieră. Nu urmaşe sfatul lui Kaleb de a încerca s-o dreseze pe Tasi, aşa că la ce putea să se aştepte? Ca pasărea aceea frumoasă să apară miraculos din copaci? Gândul era mai mult decât prostesc.

Hoarde de fluturi o întâmpinară la marginea unei savane micuţe şi nu putu să nege frumuseţea lor. Unii erau foarte mici, alţii atingeau mărimi fabuloase, cu lungimi de aripi incredibile, de toate culorile. Dansau în toate direcţiile, aterizând pe florile roşii care străbăteau prin vanilia înfăşurătoare şi ferigile pitice.

Susanei îi era foame, dar cu excepţia mănunchiului de banane pe care-l găsi, nu avea cum să ştie ce era comestibil. Apa nu era o problemă. Izvoare mici bolboroseau la întâmplare cu apă atât de rece şi de limpede, încât părea suficient să învie şi cea mai obosită inimă.

Privind înapoi, nu-şi putea aminti când începuse să se schimbe peisajul. În minutul ăsta se lupta într-un aer fierbinte şi umed, în următrul, lumina curată a soarelui îi mângâia chipul. Baldachinul verde dispăruse şi în locul lui strălucea cerul azuriu. Începu să intre în alertă. Peisajul îi era familiar, totuşi nu putea să-l localizeze cu precizie. Temându-se să nu fie decât o iluzie, începu să alerge. Făcuse numai câţiva paşi grăbiţi şi neatenţi, când dădu de o pantă uşoară în pământ şi se împiedică de un copac care creştea jos. Ultimul lucru la care se gândi înainte să ajungă la pământ fură creaturile târâtoare care ar putea să se urce pe trupul ei inconştient.

* * *

La atingerea caldă pe obraz, ochii Susanei se deschiseră imediat. Deasupra ei se afla chipul frumos al lui Kaleb. Oare murise şi ajunsese în rai, plutind într-o lume a viselor şi a fanteziilor?

— Proastă mică! mârâi Kaleb, într-un amestec de furie şi uşurare. Dacă n-ai fi într-o stare atât de rea, ţi-aş rupe picioarele în bătaie!

Ochii ei se concentrară pe chipul lui şi ce văzu îi sfâşie inima. Îngenunchease lângă ea; avea hainele ferfeniţă şi părul încâlcit. Era murdar pe faţă şi avea răni, iar ochii îi erau plini de durere.

— Dumnezeule! gemu ea, încercând să se ridice.

— Uită, mormăi el printre dinţi. Ţi-ai luxat glezna, după cum e umflată, şi ai un cucui de mărimea unei portocale. Numai Dumnezeu ştie ce altceva ai mai păţit. Stai cuminte până găsesc o cale să te duc până acasă.

Susan închise ochii; durerea revenise în valuri înnebunitoare.

— Am. văzut palmieri şi o cascadă. Am crezut că sunt aproape de casă, aşa că am fugit.

— Greşeala ta, iubito, spuse el, strecurându-i ceva sub cap. Nu te-ai uitat pe unde mergi. Suspină adânc. Se pare că ai alunecat şi te-ai lovit cu capul de un copac.

— Ce e de cealaltă parte a dealului? întrebă ea, încercând să-şi elibereze mintea şi trupul de tot, în afara faptului că era lângă ea acum şi că era în siguranţă.

— Cam acelaşi lucru. Deşi, dacă vrei să ştii, te îndreptai în direcţia corectă.

— Tu. Arăţi îngrozitor, se cutremură ea; inima îi bătea aproape să-i spargă pieptul, la gândul că trebuie s-o fi căutat toată noaptea.

— Şi mă simt şi mai rău, dar prefer să nu discutăm despre asta. Prioritatea e să întrerupem căutările şi să te ducem acasă. Poate după aceea mai putem salva ceva din petrecerea satului. Halal fu fu, cu tot satul în căutarea ta!

Susan clipi, năucită de cuvintele lui pline de furie.

— Îmi pare rău.

— E puţin cam târziu pentru asta, mormăi el. Eşti

drăguţă să-mi spui şi mie de ce ai plecat aşa? Luina mi-a spus că te duci în sat, dar trebuie să fie mai mult de atât. Nimeni nu s-ar rătăci între recif şi sat.

Nimeni în afară de mine, se gândi ea posomorâtă. Dar în situaţia de faţă, cum putea să-i spună adevărul? De-ajuns că era furios pe ea pentru că vrusese să se întoarcă în sat. Ce ar spune dacă ar şti că plănuise să fugă cu Moonflight?

— Nu mă simţeam bine, minţi ea. Îmi pare rău.

— Ai mai spus deja asta. Dacă nu te-ai simţit bine, oricare dintre săteni ar fi putut să te ajute. Până şi eu eram la o aruncătură de băţ. Să te ia naiba cu încăpăţânarea ta! … Chestia. asta pe care o ai pentru independenţă.

— Şi tu ce-ai păţit? întrebă ea, simţindu-se deodată furioasă din cauza atitudinii lui. Îşi ceruse scuze. Tot ce se întâmplase fusese din vina ei, aşa că nu putea să-i arate puţină compasiune şi înţelegere? Ce trebuie să facă să-l transforme în om? Arăţi de parcă tocmai ai venit de la război. Şi totuşi văd că-mi vorbeşti. cu greu merit aşa un efort.

— Atunci, suntem doi idioţi, sări el. Acum, stai locului cât încerc să-ţi bandajez glezna cu ce a mai rămas din cămaşa mea. Şi va trebui să-ţi găsesc un soi de cârjă. Mai avem destul de mult de mers şi să fiu al naibii dacă te car în cârcă.

— Nu arăţi în stare să cari nicio muscă, i-o întoarse ea. Să-l ia naiba! îi plesnea capul de durere şi cuvintele lui caustice nu făceau decât s-o zăpăcească şi mai mult. Mâinile lui erau aspre şi sângerau, şi în ciuda durerii de cap şi de la gleznă, şi a furiei clocotitoare, ar fi vrut să-l sărute ca să-l aline. Tânjea să-i spună cât de mult îl iubea. În schimb, nu făcu decât să-l privească lung.

Kaleb nu-i dădu prea multă atenţie, doar îi pansă glezna şi apoi căută o creangă de lungime potrivită.

— Cârja ta, bolborosi el. O să te sprijin dintr-o parte, dar în rest, va trebui să te descurci singură.

— Adică, vrei să sar într-un picior, ca să mă doară şi mai rău capul? Prefer să stau aici.

Abia dacă se uită la ea.

— Ai o idee mai bună? întrebă el în cele din urmă, aproape cu blândeţe.

Susan simţi un nod în gât.

— Nu, nu am o idee mai bună, dar nu te înduioşa cu mine. Dacă-mi arăţi vreun pic de compasiune, o să încep să plâng în hohote şi asta o să-mi sporească durerea de cap mai ceva decât dacă sar într-un picior, ca un iepure rebegit. Să mergem, dacă nu avem de ales.

Când o ajută să se ridice în picioare, se clătină.

— Eu. văd negru în faţa ochilor! Se agăţă de braţul lui şi pământul veni s-o întâmpine.

Când se trezi, o briză răcoritoare îi scălda obrajii, iar chipul frumos al Laeliei o privea de deasupra. Era în patul din casa din copac? Gândurile îi erau un amalgam, se simţea confuză. Cum ajunsese aici? îşi mişcă mâinile şi picioarele şi gemu. O dureau toate oasele şi toţi muşchii.

— Nu te mişca, domnişoară Susan, o rugă Laelia. Doctorul spune că trebuie să stai nemişcată.

— Doctorul? Susan făcu ochii mari. Era în pat, dar nu în casa din copac. Acesta era un pat imens, cu margini negre şi cu tăblie la picioare. Camera era masculină, cu pistoale şi trofee atârnate pe pereţi. Mirosul after-shave-ului lui Kaleb plutea în aer. Unde? încercă să se ridice, dar Laelia o ţinu cu putere.

— Eşti în camera domnului Kaleb, şopti ea. Ai nevoie de îngrijiri medicale şi ar fi prea dificil dacă ai sta în casa din copac.

— Atunci, Kaleb stă în casa din copac?

— Momentan. O să-i spun domnişoarei Helen că te-ai trezit.

— Laelia, te rog, cum am ajuns aici? Eram în junglă cu Kaleb.

— Te-a adus domnul Kaleb. A chemat un doctor din Tutuila.

— Cât am fost inconştientă? Susan îşi ţinu respiraţia; cumva, ştia că trecuse mult timp.

— Două zile, dar doctorul Upolu spune că e normal

pentru o persoană care a suferit o comoţie.

— O comoţie? gemu şi-şi îngropă capul în pernă.

— Doctorul o să vină mâine. A spus că dacă nu te trezeşti până atunci, va trebui să te ducă la spital. Zâmbi vesel. Dar te-ai trezit. Toată lumea a fost foarte îngrijorată.

Inclusiv Kaleb?

— Şi fu fu, Laelia? Sper că a avut loc, aşa cum era plănuit. Sper că n-am stricat totul cu nesăbuinţa mea.

— A mers bine, răspunse fata, coborându-şi privirea. O s-o chem pe domnişoara Helen.

Ceva era în neregulă. Susan simţea.

— Salvă Domnului! exclamă Helen, grăbindu-se în dormitor. Essie era în ceafa ei, şi vederea celor două femei fu la fel de binevenită ca un duş la izvor. Susan nu putu să nu zâmbească.

Cu lacrimi în ochi, Essie o sărută pe obraz.

— Ne-ai speriat zdravăn, asta e sigur, scumpo, dar acum totul e bine, eh?

— O să te îngrijim până te faci bine, iar Laelia o să-ţi gătească delicatese, interveni Helen cu un zâmbet luminos.

— Kaleb e bine? întrebă Susan, ţinându-şi răsuflarea. Un mesaj indescifrabil pluti în ochii lor. E. ceva ce nu-mi spuneţi? Femeile schimbară priviri. Vă rog! Şi Kaleb era într-o stare deplorabilă, şi dacă m-a purtat de-a curmezişul insulei.

— Kaleb e bine, răspunse Helen cu un suspin. Oh, are câteva tăieturi şi vânătăi, dar nimic grav.

— Atunci, ce? insistă Susan. S-a întâmplat ceva, se vede în ochii voştri. Simţi cum o furnică panica şi încercă să se ridice.

— Cred că mai bine i-am spune fetei, murmură Essie, altfel o să creadă ce e mai rău şi o să sară din pat. Nu e ceva cu care să-ţi baţi tu capul, scumpo. Doar că ne simţim puţin deprimate, atâta tot. Kaleb va zbura în Arizona îndată ce hidroavionul va putea ajunge de la Tutuila.

— Nu ştiu ce i-a venit fiului ăstuia al meu, adăugă Helen, dar apoi, ăsta e Kaleb. E la fel de imprevizibil ca

furtunile din Pacificul de Sud. A vrut să se asigure că eşti pe cale să te faci bine, desigur, şi acum că ţi-ai revenit. N-o lua personal, dragă. Dacă l-ai cunoaşte mai bine, l-ai înţelege.

Susan îşi duse mâna la gură. Înţelegea prea bine. Doar cănu-i trecuse prin cap că s-ar putea să vrea să plece atât de curând. Dar n-ar fi trebuit să se aştepte la mai mult.

— Cred că eu sunt motivul pentru care pleacă, spuse ea, închizând ochii. Voia să ascundă durerea pe care o simţea, tremurul din inimă. Nu ne-am înţeles prea bine.

— Nepotul ăla al meu ar trebui snopit în bătaie, bombăni Essie.

— Nu. nu, nu e vina lui, cel puţin nu în totalitate. Pur şi simplu se întâmplă că ne scoatem reciproc la iveală ce avem mai rău, asta-i tot. Ispiră adânc, apăsată. Voi putea zbura până la sfârşitul săptămânii? o întrebă pe Essie. Acum că totul se sfârşise, gândul de a rămâne pe insulă era ca un ultim ţăruş împlântat în inimă.

— Doctorul vrea să te ţină sub observaţie o săptămână-două, scumpo. Dar nu-ţi face griji. Nu e nimic în San Francisco care să nu aştepte până vei putea să călătoreşti. Oraşul va supravieţui şi fără noi.

Dar întrebarea era: ea va putea să supravieţuiască pe insulă fără Kaleb? Va putea supravieţui oriunde fără el?

Îmbrăcată într-o bluză galbenă şi în nişte pantaloni scurţi asortaţi, cu blocul de desen în mână, Susan se plimba pe plajă. Trecuse o săptămână de când Kaleb părăsise insula, şi arta ei părea singurul lucru care o mai împiedica să-şi piardă minţile. Mergea acum fără cârjă, ba chiar se îngrăşase puţin, graţie artei culinare a Laeliei şi dădăcelilor Hélènei şi ale lui Essie, care se învârteau în jurul ei ca două cloşte. Cearcănele de la ochi începuseră să-i pălească, dar dacă te uitai cu atenţie la ea, puteai să-ţi dai seama că ochii violeţi fuseseră împăienjeniţi de atâta plâns. Ştia că va fi nevoie de mult mai mult decât o săptămână-două ca să-l uite pe Kaleb Knight, asta dacă va putea vreodată.

Nu avea curaj să se ducă pe porţiunea de plajă unde nisipul era roz, iar scoicile zăceau anapoda, acolo unde o sărutase Kaleb în prima zi. Nici nu putuse să se întoarcă la casa din copac. Chiar şi grajdul era insuportabil, dar Sam o ajutase, o lăsase să-l ţesăle pe Moonflight. Încuviinţase până şi să ia o altă lecţie de pictură. Nimeni nu aducea vorba despre Kaleb. Era ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Acum, şezând pe nisip, Susan se hotărî să deseneze pontonul. Săptămâna viitoare va pleca la San Francisco şi va lăsa în urmă toate schiţele şi tablourile.

Când auzi huruitul hidroavionului, îşi ridică privirea, umbrindu-şi ochii. Trebuie să fie aprovizionarea săptămânală. Helen se plânsese chiar în dimineaţa asta că intraseră în criză de toate.

Urmări cum amerizează hidroavionul şi cum opreşte în faţa pontonului. îl văzu pe bărbatul care coborî înaintea pilotului, bărbatul al cărui păr strălucitor şi roşcat arăta ca un semnal luminos în soarele de dimineaţă. Kaleb! Dumnezeule mare, era Kaleb! Pulsul i se încinse şi inima începu să-i bată cu putere. Dintr-odată, cerul devenise mai albastru ca niciodată, iar apa strălucea ca o mare de diamante. Fiecare nerv i se încordă sub intensitatea momentului.

Kaleb o văzu şi fără să ezite, porni spre ea. Purta pantaloni subţiri, de culoarea nisipului şi o cămaşă galben-pai. Privirea Susanei se opri asupra cataramei de la cureaua lui turcoaz şi-şi dădea bine seama că slăbise.

— Bună, Susan, o salută el cu asprime. Arăţi bine.

— Mama şi mătuşa ta au avut grijă de mine. Cred că de-abia aşteptau o scuză ca să mă îngraşe. Ştiu că vii? Vocea ei părea departe.

— Nu, va fi o surpriză. Ce-ţi fac rănile?

— Mai bine. Pot să merg fără cârjă acum şi nu m-a mai durut capul de câteva zile.

Ochii lui de jad îi fixară părul de culoarea alunei, strâns în creştetul capului, apoi călătoriră spre gleznele ei subţiri. La rândul ei, Susan porni de la cataramă, trecu la faţă şi apoi la mâini. Urmele rănilor erau încă vizibile.

Kaleb se aşeză lângă ea, îngropându-şi tocurile cizmelor în nisip.

— De ce te-ai întors? întrebă ea cu aceeaşi voce de departe.

— Am plecat fără manuscrisul meu.

— Mama ta ar fi putut să ţi-l trimită prin poştă.

— Şi nu mi-am luat rămas-bun.

Licărul brusc din ochii lui o prinse cu garda jos. Ochii lor se întâlniră şi rămaseră ţintuiţi. Soarele îi scălda părul roşcat.

Susan respiră adânc, tremurând.

— Să-ţi iei rămas-bun poate fi îngrozitor de plictisitor. E foarte bine că nu ţi-ai luat. Mi-e mai uşor să te urăsc.

— Şi mă urăşti? întrebă el cu voce scăzută.

— Ce-ai face dacă aş zice că da?

— Nu te-aş crede. O luă de mână şi o trase în picioare. Vino, hai să facem o plimbare.

Traversară plaja lent, ca să n-o doară glezna. Braţele lui o sprijineau, erau tandre, dar când îşi dădu seama că se îndreptau spre zona aceea specială a plajei, Susan se opri.

— Nu pot.

— Nu poţi, ce? Te doare glezna? Când nu-i răspunse, o luă în braţe şi făcu distanţa rămasă, apoi o puse jos cu blândeţe.

— Nu vreau să fiu aici, murmură ea.

Chipul lui veni periculos de aproape.

— De ce nu, teinetitia mea? Credeam că e unul din locurile tale preferate de pe insulă.

— Este. Era. Dar îmi stârneşte prea multe amintiri dureroase. Ultima oară când am fost aici, eram prieteni.

— Şi apoi, undeva, lucrurile au luat o întorsătură greşită. Prietenia noastră. relaţia noastră. Şi pentru mine a fost un iad, deşi nu mă aştept să mă crezi.

Susan scutură din cap aproape frenetic.

— Nu ştiu ce să cred. Nu ştiu decât că de câte ori sunt în preajma ta, mă trezesc că-mi pierd controlul şi apoi sfârşesc urându-mă.

— De ce? pentru că mă doreşti cu aceeaşi disperare

cu care te doresc şi eu? De ce ai fugit în noaptea aceea de la recif? Privirea lui îi traversă încet, senzual, chipul. Pentru că ţi-a fost teamă că atunci când se va termina pescuitul, te voi lua în braţe şi te voi duce într-un loc întunecos ca să fac dragoste cu tine pasional?

— Asta a fost o parte. Îşi simţea picioarele tremurând sub ea.

— Şi restul?

Stătea pe nisipul roz, pe plaja pe care o adora, lângă bărbatul pe care-l iubea; ştiu că era momentul adevărului.

— Nu puteam să accept o relaţie bazată doar pe atracţie fizică, răspunse ea cu durere în glas. N-aş putea să accept niciodată o aventură trecătoare. Am greşit că te-am lăsat să faci dragoste cu mine în noaptea aceea, în grajd. A fost un moment de nebunie. Sexul fără dragoste nu e decât o necesitate biologică şi se uită mult prea repede.

— O necesitate prea puternică s-o ignori, spuse Kaleb, trăgând-o încet în braţele lui. Vezi ce uşor îmi cazi în braţe? Chiar nu simţi forţa magică a doua corpuri care vor să devină unul?

— Ce văd e o femeie nesocotită, care s-a îndrăgostit de un bărbat imposibil, suspină Susan obosită. Un bărbat care are o inimă de piatră. Să continuăm o relaţie în tremenii ăştia ar însemna doar pierzania mea. Deşi inima mea a plâns după tine când ai plecat săptămâna trecută, am ştiut că aşa e cel mai bine. Oh, Dumnezeule, Kaleb, de ce te-ai întors?

— Pentru că şi eu te iubesc, teinetitia mea, gemu el, acoperindu-i faţa cu săruturi. Prin ce iad am trecut din cauza ta! De ce crezi că m-am întors? Se pare că sunt la fel de vinovat ca şi tine. Am fugit pentru că n-am putut înfrunta adevărul. Dar când am coborât din avion în Arizona, am ştiut că n-o să meargă. Fuga este pentru proştii lumii, şi deşi sunt în multe feluri, nu m-am considerat niciodată prost.

Ameţită, Susan nu putea decât să-l privească.

— Dar mi-ai spus că şi iubirea e pentru proşti, îi aminti ea.

— Ah, dar asta a fost în prima zi, frumoasa mea neastâmpărată cu ochi violeţi. Înainte să descopăr ce înseamnă dragostea adevărată. Nu pot să-ţi spun ce s-a întâmplat. În clipa asta, erai Susan McRay, o tânără frumoasă, cu simţul aventurii, pe care voiam s-o protejez, iar în următoarea, ai devenit femeia pe care o doream cu toată fiinţa. Am crezut că va fi de-ajuns pentru o vreme, dar sentimentele mele au atins asemenea proporţii, încât n-am mai putut să le neg. Într-o dimineaţă, m-am trezit şi erai acolo. Am ştiut că te iubesc şi asta m-a speriat ca naiba. N-am ştiut cum să procedez. În noaptea în care am alergat prin junglă, căutându-te ca un nebun, mi-am dat seama că nu mai pot continua aşa. Era momentul să-mi iau naibii tălpăşiţa, cât mai aveam curaj.

— Oh, Kaleb, şopti Susan, prăbuşindu-se la pieptul lui. Dacă. dacă aş fi avut cea mai mică idee despre ce simţeai cu adevărat.

— Ar fi trebuit să-ţi dai seama după cum am reacţionat la prietenia ta cu Sam. N-am mai fost niciodată gelos până acum.

A fost ceva nou pentru mine şi m-a copleşit.

Îşi împletiră trupurile, devenind unul. Când gura lui o luă în stăpânire pe a ei, Susan se simţi ca şi cum ar ajunge acasă. Era fericirea supremă la care visase, lumea abia acum începea. Asta era prima zi din noua ei viaţă.

— Va trebui să te căsătoreşti cu mine, ca să mă lase toată lumea în pace, îi murmură Kaleb în păr. Nici nu-ţi imaginezi câte am îndurat. Se pare că toată lumea de pe insulă ne-a îndrăgostit şi ne-a căsătorit înainte să-mi dau seama ce se întâmplă. Chiar şi mama şi mătuşa Essie. N-au fost deloc fericite când am plecat, dar mi-au spus că mă voi întoarce. Te căsătoreşti cu mine, teinetitia mea? Vei deveni mireasa mea de pe insulă şi-mi vei completa viaţa cu frumuseţea şi împlinirea la care visează, dar pe care rar le întâlneşte orice bărbat?

Susan încuviinţă, ştiind că altă piatră fusese întoarsă. Cu un zâmbet tremurător, îi şopti:

— Mă căsătoresc cu tine, Kaleb. Nu cred că aş putea

supravieţui fără dragostea ta.

O reduse la tăcere cu un sărut care ascundea promisiunea tuturor zilelor care vor veni.

Sfârşit.